Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

TRANDAFIRII SÎNT ROȘII

PROLOG

DIN CENUȘĂ…

1

Brianne Parker nu arăta ca o criminală sau ca o spărgătoare de bănci. Faţa ei de bebeluş păcălea pe toată lumea. Dar ştia că în dimineaţa aceea ar putea să ucidă dacă ar trebui. Avea să afle cu certitudine la ora opt şi zece minute.

Femeia în vârstă de douăzeci şi patru de ani era îmbrăcată în kaki, într-un jerseu cu însemnele Universităţii din Maryland, iar în picioare avea o pereche de pantofi NIKE, albi, dar cam murdari. Când coborî din maşină şi se îndreptă apre standul de brazi unde se ascunse, nu o remarcă nici unul dintre navetiştii aflaţi pe stradă la ora aceea matinală.

Era în faţa clădirii Citibank din Silver Spring, Maryland, cu puţin înaintea orei opt. Filiala urma să se deschidă în nouăzeci de secunde. Ştia din discuţiile pe care le ausese cu Creierul că era o clădire izolată, înconjurată de câteva magazine mari: Target, PETsMART, Home Depot, Circuit City.

La opt fix, Brianne ieşi din ascunzătoarea ei de sub o reclamă agasantă şi colorată ce oferea publicului mic dejunuri McDonald's şi se apropie de bancă. Din unghiul respectiv nu putea fi observată de funcţionara care ieşise să deschidă uşa.

La câţiva paşi de ea, îşi puse o mască de cauciuc cu chipul preşedintelui Clinton, o mască dintre cele mai populare şi mai greu de depistat. Ştia numele femeii şi îl rosti răspicat înfigându-i concomitent pistolul în spate.

— Intră, domnişoară Jeanne Galetta. Apoi închide uşa. Mergem să o vedem pe şefa ta, doamna Buccieri.

Discursul de la intrare fusese pregătit minuţios. Creierul spusese că era crucial ca jaful să se desfăşoare precis.

— Nu vreau să te ucid, Jeanne, dar voi fi nevoită, dacă nu faci întocmai ce-ţi ordon. E rândul tău să vorbeşti, draga mea. Ai înţeles ce ţi-am spus până acum?

Jeanne Galletta dădu din cap atât de puternic încât mai să-i sară ochelarii de pe nas.

— Înţeleg. Te rog să nu-mi faci nimic, murmură ea. Avea spre treizeci de ani şi era destul de atractivă, dar costumul ei albastru şi pantofii cu toc o făceau să pară mai în vârstă.

— Să mergem în biroul directoarei. Acum, domnişoară Jeanne. Dacă nu ies de aici în opt minute, vei muri. Vorbesc serios. Dacă nu ies de aici în opt minute, atât tu, cât şi doamna Buccieri veţi muri. Şi să nu crezi că n-o voi face doar fiindcă sunt femeie. O să vă împuşc ca pe nişte câini.

2

Îi plăcea aceasta aură de putere şi respectul care i se arăta la bancă. Urmând-o pe funcţionara care tremura toată, Brianne se gândea la secundele preţioase pe care le pierduse deja. Creierul explicase foarte clar programul după care urma să se desfăşoare jaful. Repetase de sute de ori că totul depindea de o execuţie perfectă.

Minutele sunt foarte importante, Brianne.

Secundele sunt foarte importante.

Contează chiar şi că am ales tocmai Citibank pentru jaful de azi.

Totul trebuia să se desfăşoare ca la carte. Înţelesese, ba chiar foarte bine. Creierul plănuise totul de nota 9,9999 pe ceea ce numea el „o scală numerică de la 1 la 10".

Brianne o împinse pe funcţionară în biroul directoarei. Auzi zumzăitul uşor al unui computer, apoi o văzu pe Betsy Buccieri şezând în spatele biroului.

— În fiecare zi deschizi seiful la opt şi cinci, aşa că deschide-l şi azi pentru mine! ţipă ea la directoarea pe a cărei faţă se vedeau teama şi surpriza. Deschide-l acum!

— Nu pot să-l deschid, protestă directoarea. Îl deschide automat un computer aflat la sediul central din Manhattan. Nu se întâmplă de două ori la aceeaşi oră.

Hoaţa îi făcu semn doamnei Buccieri să fie atentă. Atentă la ce?

— *Cinci, patru, trei, doi,* spuse ea. Apoi se întinse către telefonul de pe biroul directoarei. Se auzi apelul. Sincronizarea era perfectă. E pentru tine, îi explică Brianne. Ascultă foarte atent.

Îi dădu receptorul directoarei ştiind exact cine era la celălalt capăt şi ce îi va spune.

Vocea pe care avea să o audă nu era cea care te băga în sperieţi a Creierului, ci a altei persoane care o va înfricoşa mult mai tare.

— Betsy, sunt eu, Steve. În casă la noi e un bărbat care mă ameninţă cu o armă. Spune că mă va ucide pe mine, pe micul Tommy şi pe Anna dacă femeia de la tine din birou nu pleacă cu banii la opt şi zece fix. E opt şi patru minute.

— Steve? Steve! Betsy Buccieri începu să plângă şi se holbă la femeia cu mască, nevenindu-i să creadă ce se întâmplă. Te rog nu le face rău. Deschid acum seiful.

Brianne repetă mesajul pe care îl auzise directoarea:

— La opt şi zece fix. Nici o secundă mai târziu. Şi nu încerca să faci vreo tâmpenie, adică să declanşezi o alarmă.

— Urmează-mă. Promit să nu fac nimic, spuse Betsy. Aproape că nu mai putea gândi. *Steve, Tommy, Anna.* Numele îi bubuiau în urechi.

Ajunseră în faţa seifului lui Mosler. Era 8:05.

— Deschide uşa, Betsy. Suntem contracronometru. Pierdem timp. Familia ta pierde timp. Steve, Anna, micuţul Tommy, cu toţii ar putea muri.

Betsy Buccieri avu nevoie de mai puţin de două minute ca să intre în seif – o minunăţie făcută din oţel, cu pistoane ca ale unei locomotive. Pe toate rafturile se aflau grămezi de bani – mai mulţi bani decât văzuse Brianne în toată viaţa ei. Deschise două sacoşe şi începu să le umple cu bancnote. Directoarea şi Jeanne Galetta o priveau în tăcere. Îi plăcea expresia de teamă şi respect pe care o citea pe feţele lor.

Umplând sacoşele cu bani, Brianne calcula timpul rămas, aşa cum primise instrucţiuni. După ce termină, le spuse:

— O să vă închid pe amândouă în seif. Nu vreau să aud nimic sau vă împuşc şi încui în seif cadavrele voastre.

— Te rog să nu le faci rău soţului şi copilului meu, o imploră Betsy. Am făcut ceea ce...

Brianne închise uşa grea de metal fără să mai asculte şi restul rugăminților. Apoi își scoase masca cu chipul preşedintelui Clinton.

Era în întârziere. Traversă holul, deschise uşa de la intrare – purta mănuși de cauciuc – și ieşi. Ar fi vrut să o ia la fugă spre mașină, dar se abținu şi merse liniştită ca şi cum nu ar fi avut nici o problemă. Era tentată să scoată pistolul şi să facă o gaură în faţa zâmbitoare a lui Ronald McRahat care se holba la ea de pe panoul promoţional. Cu

siguranţă că nu atitudinea era ceea ce îi lipsea.

Când ajunse la maşină, se uită la ceas. Era ora opt, zece minute şi cincizeci şi două de secunde. Era în întârziere, dar așa trebuia să fie. Zâmbi.

Nu-l sună pe Errol, care se afla în casa familiei Buccieri, ca să-i spună că luase banii şi că se află în siguranţă în maşină.

Aşa hotărâse Creierul.

Ostaticii trebuiau să moară.

PARTEA I

JAFURI ŞI CRIME

3

E o vorbă pe care am ajuns să o cred de când sunt detectiv: *Nu îţi închipui că nu sunt crocodili doar fiindcă apa e liniştită.*

Apa chiar părea liniştită în ziua aceea. Fetiţa mea, Jannie, se juca cu pisica Rosie ţinând-o de labele din faţă şi silind-o să danseze. Îi cânta cu o voce suavă un cântecel de copii.

Trandafirii sunt roşii, violetele sunt albastre... Era un moment şi o imagine pe care nu aveam să le uit. Prieteni, rude şi vecini începuseră să sosească pentru a sărbători botezul. Aveam un chef nebun de petrecere. Bunica Nana pregătise numeroase feluri de mâncare pentru această ocazie specială. Contribuisem şi eu cu prăjitura mea cu frişcă şi fructe de pădure.

Printre notiţele de pe uşa frigiderului Nanei era una pe care scria: „Oamenii de culoare au o magie şi un spirit festiv pe care nimeni nu a reuşit să le suprime. Dar *toţi încercaseră*." – Toni Morisson. Am zâmbit gândindu-mă la magia şi spiritul festiv al bunicii mele în vârstă de optzeci şi ceva de ani.

Totul era perfect. Jannie, Damon, micul Alex şi cu mine îi întâmpinam pe toţi musafirii pe verandă. Alex, care era un bebeluş foarte sociabil, era la mine în braţe. Zâmbea fericit tuturor, chiar şi partenerului meu, John Sampson, care de obicei sperie copiii pentru că este uriaş – şi e de speriat.

— E clar că puştiului îi place să petreacă, observă Sampson.

Sampson îmi luă copilul din braţe. Alex aproape că dispăru în mâinile lui care au mărimea unor mănuşi de baseball. Uriaşul râse şi începu să vorbească cu bebeluşul în limba lui.

Christine ieşi din bucătărie şi ni se alătură. Deocamdată, atât ea, cât şi Alex Jr. locuiau în altă parte. Speram că ni se vor alătura şi vom trăi cu toţii ca o familie mare şi fericită. Voiam să o iau de soţie pe Christine şi voiam să-l trezesc pe Alex dimineaţa şi să-l duc la culcare seara.

— Îl iau pe Alex la o plimbare ca să agăţăm şi noi ceva, spuse Sampson.

— Crezi că se va căsători vreodată? întrebă Christine.

— Alex? Cu siguranţă.

—

Nu, partenerul tău de nebunii, John Sampson. Se va căsători vreodată ca să se aşeze la casa lui? Nu părea să o deranjeze că *noi* nu eram căsătoriţi.

— Probabil că da – la un moment dat. John a avut un exemplu negativ în familie. Tatăl lui i-a părăsit când el avea doar un an şi a murit de o supradoză. Şi mama lui John era dependentă de droguri. A trăit pe undeva prin sud până acum vreo câţiva ani. Practic, l-au crescut mătuşă-mea Tia şi cu Nana.

Îl urmăream pe Sampson cu privirea când străbătea camera plină de oaspeţi. Îi făcea avansuri unei colege de-a lui Christine, o femeie frumoasă pe nume De Shawn Hawkins.

— Chiar se foloseşte de Alex pentru a agăţa femei, remarcă uimită Christine. De Shawn, ai grijă, îi strigă ea prietenei sale.

— Spune ce are de gând să facă şi face ceea ce spune, am replicat râzând.

Petrecerea începuse pe la două după-amiază şi la nouă seara încă era în toi. Tocmai cântasem în duet cu Sampson o melodie a lui Joe Tex care avusese un succes teribil. Toată lumea a râs şi ne-a aplaudat. Sampson începuse să cânte: „You're the First, the Last, My Everything".

Atunci apăru şi Kyle Craig de la FBI. Ar fi trebuit să le spun tuturor să plece, dar petrecerea nu se terminase încă.

4

Kyle îi adusese bebeluşului baloane şi un cadou împachetat într-o hârtie colorată. Dar nu putea să mă prostească pe mine cu asta. Kyle mi-e prieten bun şi probabil că este un poliţist fantastic, dar este antisocial şi evită petrecerile de parcă ar fi boli contagioase.

— Te rog, nu în seara asta, Alex, îmi spuse Christine, brusc preocupată şi oarecum supărată. Te rog nu te implica în cine ştie ce caz îngrozitor. Nu în seara botezului.

Înţelegeam perfect ce voia să spună şi cheful de petrecere îmi cam pierise.

Blestemat să fii Kyle Craig.

— Nu, nu şi iarăşi nu, am spus îndreptându-mă spre Kyle. Am făcut o cruce cu degetele. Pleacă!

— Şi mie îmi pare bine să te văd, spuse Kyle îmbrăţişându-mă. Omor deosebit de grav, şopti el.

— Îmi pare rău, vino mâine sau în altă zi. În seara asta am liber.

— Ştiu, Alex, dar e un caz deosebit de grav. A făcut vâlvă mare.

Ţinându-se de mine, Kyle îmi spuse că venise la Washington doar pentru seara aceea şi că avea mare nevoie de ajutorul meu. Era extrem de stresat. L-am refuzat din nou, dar nici nu m-a ascultat şi amândoi ştiam că trebuia să ajut FBI-ul în cazurile importante. Mai mult, îi datoram şi lui Kyle nişte favoruri. Cu câţiva ani în urmă mă lăsase să particip la investigarea unui caz de răpire cu crimă care avusese loc în Carolina de Nord în perioada în care nepoată-mea dispăruse de la Universitatea Duke.

Kyle îl cunoştea pe Sampson şi pe alţi câţiva detectivi, prieteni de-ai mei. Se luară la discuţii de parcă era o vizită de curtoazie. Am observat că oamenii îl plac pe Kyle. Şi eu îl plac, dar nu acum, nu în seara asta. Ceru să-l vadă pe Alex înainte de a începe discuţiile serioase.

5

L-am însoţit pe Kyle. Eram amândoi aplecaţi asupra bebeluşului care dormea în camera Nanei printre urşi coloraţi şi mingi de cauciuc. Ţinea în braţe ursul lui favorit – Pinky.

— Sărmanul copilaş. Ce ghinion pe capul lui, murmură Kyle uitându-se la Alex. Seamănă cu tine în loc să semene cu Christine. Şi ce zici că mai faci?

— Ne reacomodăm şi noi, am răspuns, ceea ce nu era întrutotul adevărat, din păcate. Christine fusese plecată din Washington vreme de un an şi de când se întorsese nu ne era aşa de bine precum mă aşteptam. Îmi lipsea enorm intimitatea, dar nu puteam să spun asta nimănui, nici măcar lui Sampson sau Nanei.

— Te rog, Kyle, lasă-mă în pace în seara asta.

— Mi-aş dori să nu fie urgent, Alex, dar din păcate nu aşa stau lucrurile. Sunt în drum spre Quantico. Unde putem vorbi?

Am dat din cap, dar simţeam cum creşte furia înăuntrul meu. L-am condus într-o cameră unde se afla o pianină care cântă la fel de bine ca şi mine. M-am aşezat pe scaunul din faţa ei şi am cântat câteva note din melodia lui Gershwin: „Să lăsăm totul la o parte”.

— Îmi pare rău, mormăi Kyle, recunoscând cântecul.

— Nu destul, după cum se pare. Continuă.

— Ai auzit de jaful de la Citibank din Silver Spring şi de crimele din casa directoarei? Soţul directoarei, dădaca şi băiatul ei în vârstă de trei ani?

— Cum aş fi putut să nu aud? am spus, uitându-mă în altă direcţie. Crima îngrozitoare şi lipsită de sens mă întristase când citisem despre ea. Relatarea apăruse în

toate ziarele şi la televizor. Chiar şi poliţiştii din Districtul Columbia erau revoltaţi.

— De fapt, n-am prea înţeles ce s-a întâmplat în casa directoarei. Criminalii luaseră banii, nu? De ce au omorât şi ostaticii dacă luaseră banii? Dar asta ai venit să-mi spui, nu?

Kyle încuviinţă.

— Au ieşit cu întârziere din bancă. Ordinul fusese ca persoana aflată în bancă să iasă la opt şi zece fix. A ieşit cu o întârziere de *mai puţin de un minut*. Mai puţin de un minut, Alex! Aşa că i-au ucis pe tatăl de treizeci şi trei de ani, pe băieţelul de trei ani şi pe doica lui. Doica avea douăzeci şi cinci de ani şi era gravidă. I-au executat pe tată, pe băiat şi pe doică, poţi să-ţi imaginezi scena, Alex?

Mi-o imaginam chiar foarte bine. Simţeam tensiunea cuprinzându-mi tot corpul. Cum putuseră să-i ucidă pe aceşti oameni fără nici un motiv? Dar tot n-aveam chef să mă implic în nici o treabă a poliţiei.

— Şi totuşi ce te aduce la mine în seara asta? În ziua botezului fiului meu?

— La naiba, spuse Kyle zâmbind. Oricum trebuia să vin și să văd pruncul mult aşteptat. Din păcate, cazul ăsta arde, nu glumă. E posibil ca răufăcătorii să fie din Districtul Columbia. Chiar dacă nu sunt din Washington, s-ar putea ca cineva de aici să-i cunoască. Vreau ca tu să-i cauţi pe aceşti criminali, Alex, înainte să mai atace. Noi credem că nu e un atac singular. Oricum, copilul tău e deosebit de frumos.

— Da, şi tu eşti deosebit! Mai presus de orice comparaţie!

— Copilul de trei ani, tatăl şi doica, repetă Kyle înainte de a pleca de la petrecere. Era gata să iasă pe uşă când se întoarse şi-mi spuse: Tu eşti persoana potrivită pentru asta, Alex. Au ucis o familie, Alex.

După plecarea lui Kyle am intrat în casă să o caut pe Chiristine. Mi-a stat inima în loc. Îl luase pe Alex şi plecase fără să spună o vorbă.

6

Fără tragere de inimă, Creierul parcă maşina pe stradă, apoi se îndreptă spre un grup de case abandonate la o aruncătură de băţ de râul Anacostia. Luna arunca o lumină rece pe rândurile de case în ruine, fără ferestre. Se întreba dacă va avea puterea să facă asta. Murmură doar pentru el: „Către valea morţii."

Spre nemulţumirea lui, îşi dădu seama că ascunzătoarea familiei Parker era în rândul de case cel mai îndepărtat de stradă. Se stabiliseră la etajul trei. Încântătoarea lor locuinţă era mobilată cu un scaun ruginit de metal şi o saltea pătată. Ambalaje pline de grăsime de la KFC şi Mickey D's zăceau împrăştiate pe podea.

Intră în cameră ţinând două cutii cu pizza caldă şi o pungă de hârtie.

— Am adus o sticlă de Chianti şi pizza. E cazul să sărbătorim, nu?

Brianne şi Errol erau înfometaţi, aşa că se năpustiră pe pizza. Aproape că nici nu-l salutară, ceea ce el aprecie ca o lipsă de respect. Creierul turnă vin în paharele de plastic pe care le adusese. Le dădu şi celorlalţi câte unul şi ţinu un toast.

— Pentru o crimă perfectă!

— Mda, crimă perfectă, spuse Errol Parker nemulţumit după ce gustă din Chianti. Aşa-i spui tu la ceea ce s-a întâmplat în Silver Spring?! Trei omoruri care ar fi putut fi evitate.

— Da, aşa o numesc eu. O crimă absolut perfectă. Vei vedea.

Mâncară şi băură în tăcere. Cei doi Parker arătau nemulţumiţi, sfidători chiar. Brianne îi arunca din când în când o privire. Brusc, Errol Parker îşi duse mâna la gât şi tuşi de câteva ori. Îşi simţea gâtul şi pieptul arzând. Nu mai putea să respire, iar când încercă să se ridice nu reuşi.

— Ce este? Ce se întâmplă, Errol? *Errol!?* întrebă Brianne alarmată.

Apoi îşi duse şi ea mâna la gât. Parcă înghiţise foc. Se ridică de pe saltea, lăsă să-i scape paharul cu vin şi îşi duse ambele mâini la gât.

— Ce dracu' se întâmplă? ţipă ea la Creier. Ce ne-ai făcut?

— Chiar trebuie să-ţi explic? răspunse el cu un glas rece, distant.

Camera păru să se învârtă incontrolabil. Errol începu să aibă spasme, urmate de o criză şi căzu pe podea. Brianne îşi muşcă limba.

Amândoi se ţineau de gât. Se înecau şi tuşeau, incapabili să mai respire. Feţele lor se învineţiseră.

Creierul străbătu camera şi-i privi. Paralizia indusă de otravă era progresivă şi extrem de dureroasă. Începuse cu mușchii faciali şi continua cu gâtul. Era evident că cei doi nu mai puteau să înghită. În cele din urmă se localiză la nivelul plămânilor. Doza mare de Anectine provocă stopul cardiac.

În mai puţin de cincisprezece minute, cei doi muriră uciși cu acelaşi sânge rece ca şi victimele din Silver Spring. Zăceau parcă răstigniţi pe podea. Era sigur că muriseră amândoi, dar verifică totuşi semnele vitale. Arătau de parcă ar fi căzut de la înălţime.

— Pentru o crimă perfectă, murmură Creierul uitându-se la cele două cadavre prăvălite în poziţii groteşti.

7

Am încercat s-o sun pe Christine a doua zi de dimineaţă, dar ea îşi selecta apelurile şi nu îmi răspundea. Nu-mi mai făcuse asta niciodată şi m-a durut. N-am reuşit să mă gândesc la altceva câtă vreme am făcut duş şi m-am îmbrăcat. Mă durea, dar eram şi puţin supărat pe ea.

Am plecat împreună cu Sampson înainte de ora nouă. Cu cât citeam mai mult despre jaful de la Citibank, cu atât mai confuză mi se părea desfăşurarea evenimentelor. Nu avea nici o logică. Ce rost avea să ucizi trei oameni nevinovaţi? Jefuitorii îşi luaseră deja banii. Ce minte crudă şi bolnavă putea să facă aşa ceva? De ce să-i omoare pe tată, pe copil şi pe doică?

Ziua s-a dovedit foarte lungă şi tot ce se întâmplă era era frustrant. La nouă seara noi tot mai lucram. Am încercat s-o sun din nou pe Christine acasă, dar nu răspundea sau nu era acolo.

Aveam vreo două carneţele jerpelite de atâta folosinţă, pline cu nume de informatori. Vorbisem deja cu mai mult de douăzeci dintre ei, dar mai rămăseseră o mulţime şi pentru zilele următoare. Cazul mă acaparase deja bine. De ce îi uciseseră pe cei trei? De ce distruseseră o familie care nu avea nici o vină?

— Ne învârtim în jurul cozii, remarcă Sampson în timp ce conduceam vechea mea maşină spre cartierul de sud-est. Abia terminasem de vorbit cu un hoţ mărunt pe nume Nomar Martinez. Auzise de jaful din Maryland, dar nu ştia cine sunt autorii. La radio se auzea cântând Marvin Gaye. Mă gândeam la Christine. Nu mai accepta să patrulez străzile, însă nu eram sigur că pot renunţa la slujba mea de detectiv. Îmi plăcea prea mult.

— Şi mie mi s-a părut la fel când am vorbit cu Nomar. Poate că ar fi trebuit să-l arestăm. Mi s-a părut că se temea de ceva.

— Cui nu-i e frică de ceva în cartierul ăsta? răspunse Sampson. Dar întrebarea rămâne: Cine ne va spune ceva?

— Ce zici de mutra aia? am zis arătându-i lui Sampson colţul

străzii de care ne apropiam. Ştie cam tot ce se întâmplă pe aici.

— Ne-a văzut şi încearcă să dispară!

8

Am tras tare stânga de volan. Porche-ul a derapat puţin şi a luat curba brusc. Am ieşit din maşină în viteză şi am luat-o la fugă după Cedric Montgomery.

— Stai, poliţia! am strigat după el.

Montgomery era o sursă de informaţii, dar nu era turnător. Pur şi simplu ştia diverse lucruri. Era puţin trecut de douăzeci de ani; Sampson şi cu mine eram trecuţi bine de patruzeci, dar trăgeam de fiare şi eram încă rapizi, sau cel puțin aşa credeam. Dar Montgomery se mişca bine. Avea ceva avans faţă de noi.

— E un sprinter bun, gâfâi Sampson. Fugeam amândoi umăr la umăr. Noi, însă, suntem de cursă lungă.

— Poliţia! strigai eu din nou. De ce fugi, Montgomery?

Îmi simţeam sudoarea curgând pe ceafă şi pe spate. Din păr îmi curgeau picături de transpiraţie. Ochii îmi ardeau. *Dar eram încă în stare să fug, nu?!*

— Hai că-l prindem, am spus. Am turat motorul şi am accelerat. Era o provocare adresată lui Sampson, un joc pe care-l făceam de ani de zile. *Cine poate? Noi.*

Câştigam teren faţă de Montgomery. Se întoarse şi nu-i veni să creadă că eram chiar în spatele lui. Două trenuri de marfă în spatele lui şi nu putea să iasă de pe şine.

— Calc-o la maximum, iubire! zise Sampson. Pregăteşte-te de impact.

Dădusem tot ce puteam. Alergam într-o cursă personală și Montgomery era linia de sosire.

L-am lovit amândoi în acelaşi timp. S-a prăbuşit asemeni unui atacant prins între doi fundaşi extrem de rapizi. Mă temeam că nu se va mai ridica niciodată. Însă Montgomery se rostogoli de două ori, gemu, apoi se uită la noi surprins.

— La dracu'! murmură el. A fost tot ce-a spus. Am acceptat complimentul şi i-am pus cătuşele.

Două ore mai târziu stăteam de vorbă cu Montgomery la secţie. A recunoscut că auzise câte ceva despre jaful şi crimele din Silver Spring

şi era dispus să ne spună şi nouă dacă nu-i făceam nimic în legătură cu drogurile pe care le găsisem la el când îl arestasem.

— Ştiu pe cine căutaţi, spuse foarte sigur de el. Dar n-o să vă placă când o să aflaţi cine e.

A avut dreptate – nu mi-a_plăcuţ deloc ce mi-a spus.

9

Nu eram sigur că pot avea încredere în informațiile lui, dar îmi dăduse o pistă bună pe care trebuia s-o analizez. Avea dreptate măcar dintr-un punct de vedere: ceea ce-mi spusese nu-mi făcea deloc plăcere. Una dintre persoanele despre care mi-a zis că era implicată în jaf era fratele vitreg al fostei mele soţii, Maria. Auzise că era posibil ca Errol Parker să fie implicat în jaful de la banca din Silver Spring

În ziua următoare am încercat să-l localizez pe Errol împreună cu Sampson, dar nu era de găsit nici acasă, nici în vreun alt loc pe unde bântuia de obicei. Nici soţia lui, Brianne, nu era de găsit. Nimeni nu-i văzuse de cel puţin o săptămână.

Pe la trei şi jumătate am trecut pe la Sojoumer Truth School să văd dacă Christine mai era acolo. Mă gândisem la ea toată ziua. Nu mi-a răspuns la telefon şi nici la mesajele pe care i le lăsasem.

Pe Christine Johnson o cunoscusem cu doi ani în urmă şi eram pe punctul de a ne căsători. Apoi s-a întâmplat ceva tragic şi încă mă simt vinovat de asta: a fost răpită de un monstru care comisese câteva crime în cartierul de sud-est. Fusese ostatică aproape un an de zile. *Christine a fost răpită fiindcă noi doi eram împreună.* A lipsit un an de zile şi toată lumea a crezut că era moartă. Când au găsit-o, am avut o altă surpriză. Avea un copil, pe băieţelul nostru, Alex. Dar răpirea o schimbase şi o rănise într-un fel pe care nu putea să-l înţeleagă şi căruia nu-i făcea faţă. Am încercat s-o ajut cum m-am priceput mai bine. Eram din nou împreună de câteva luni, dar n-a încetat să mă îndepărteze din ce în ce mai mult de ea şi acum Kyle Craig înrăutăţise lucrurile.

De obicei Nana avea grijă de copil cât Christine era la școală. Apoi ea şi Alex se duceau în apartamentul ei din Mitchellville. Aşa îi era ei mai bine.

Am intrat în şcoală printr-o uşă de lângă sala de sport şi am auzit sunetul familiar al mingilor de baschet bătute cu putere și râsetele şi strigătele voioase ale copiilor. Am găsit-o pe Christine lucrând pe calculatorul din biroul ei. E directoare la Sojoumer Truth School, unde învaţă Jannie şi Damon.

Am citit ce scria pe perete: *Admiră cu voce tare şi critică în șoaptă.* Mă întrebam dacă Christine putea să facă asta pentru mine.

— Alex! se miră ea când mă văzu la uşă. Aproape am terminat, vin într-o clipă.

Cel puţin nu părea să mai fie supărată în legătură cu apariția lui Craig. Nu mi-a zis să plec.

— Am venit să te iau de la şcoală şi să-ţi car şi cărţile, i-

am spus zâmbind. Eşti de acord?

— Presupun că da, răspunse, dar fără să zâmbească. Părea atât de îndepărată de mine.

10

Când Christine şi-a terminat treaba am închis şcoala împreună şi am pornit către Fifth Avenue. Respectând promisiunea, căram servieta lui Christine în care erau probabil vreo duzină de cărţi. Am încercat să glumesc:

— Nu mi-ai zis că trebuie să-ţi duc şi bila de bowling.

— Cărţile sunt grele – ţi-am zis. Sunt un gânditor cu greutate, ştii? Îmi pare bine că ai trecut pe la mine în seara asta.

— Nimeni n-ar fi putut să mă ţină departe.

Aş fi vrut să o iau pe Christine de braţ sau măcar să o țin de mână, dar m-am abţinut.

Mi se părea ciudat şi în neregulă să fiu atât de aproape de ea şi atât de distant. Muream s-o strâng în braţe.

— Vreau să vorbim despre ceva, Alex, spuse ea în cele din urmă.

Se uita fix în ochii mei şi-mi dădeam seama după privirea ei că nu aveam să aud veşti bune.

— Speram că nu mă va deranja dacă vei începe să investighezi o altă crimă, continuă ea, dar mă deranjează şi nu mă gândesc decât la asta. Îmi fac griji pentru tine şi pentru copil şi mi-e frică şi pentru mine. După tot ceea ce s-a întâmplat în Bermude, nu pot să gândesc altfel. De când m-am întors la Washington nu mai reuşesc să dorm.

Eram distrus s-o aud vorbind aşa. Îmi părea atât de rău pentru tot ceea ce i se întâmplase. Totuşi, se schimbase atât de mult. Nu părea să existe ceva ce aş fi putut face pentru a o ajuta. Am încercat luni de zile, dar nimic nu părea să funcţioneze. Îmi era teamă că o voi pierde pe ea, dar şi pe copil.

— Îmi amintesc câteva din visele pe care le-am avut în ultimul timp. Sunt atât de violente, Alex. Şi atât de reale. Azi-noapte am visat că erai din nou pe urmele Nevăstuicii şi

că te-a ucis. Stătea nemişcat şi continua să tragă în tine. Apoi a venit şi m-a ucis pe mine şi pe copilaş. M-am trezit urlând.

— Geoffrey Shafer e mort, Christine, am spus luând-o de mână.

— *N-ai de unde să ştii sigur,* mă contrazise ea şi-şi trase mâna. Era iar nervoasă.

Ne-am plimbat pe malul râului Anacostia şi mi-a povestit şi celelalte vise pe care le avusese. Am simţit că nu voia să le interpretez – doar s-o ascult. Toate visele erau violente, oameni pe care-i cunoştea Christine erau ucişi sau mutilaţi. Ne-am oprit la colţul străzii pe care locuiam eu şi mi-a zis:

— Alex, am ceva să-ţi spun: m-am adresat unui psihiatru, doctorul Belair din Mitchellville, care mă ajută. Nu vreau să mai fim împreună. M-am gândit la asta săptămâni întregi şi am discutat cu doctorul Belair. Nu poţi face nimic să-mi schimbi părerea şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nici n-ai încerca.

Şi-a luat servieta şi s-a îndepărtat. Nu mi-a dat timp să spun nimic – oricum nu eram în stare. Văzusem adevărul în ochii ei. Nu mă mai iubea. Ceea ce făcea totul mult mai greu de suportat era că eu încă o iubeam pe ea şi, bineînţeles, pe copilul nostru.

11

Cum nu aveam de ales, m-am implicat profund în rezolvarea jafului şi a crimelor. Ziarele şi televiziunile continuau să dea publicităţii poveşti senzaţionale despre triplul asasinat. Poza micului Tommy Buccieri era omniprezentă. Mă întrebam dacă nu cumva era intenţia ucigaşului să ne facă să ne simţim atât de revoltaţi.

Am încercat o zi întreagă împreună cu Sampson să dăm de urma soţilor Parker. Cu cât mai mult investigam această poveste împreună cu FBI-ul, cu atât realizam că probabil cei doi fuseseră implicaţi în jefuirea unor bănci mici din Maryland şi Virginia vreme de cel puţin un an. Dar ceea ce se întâmplase în Silver Spring era diferit. Dacă ei erau făptaşii, atunci îşi schimbaseră stilul: deveniseră nişte ucigaşi brutali și fără inimă. De ce?

Ne-am oprit pe la amiază să luăm prânzul în Boston Market. Nu era locul nostru preferat, dar era la îndemână şi uriaşului îi era foame. Eu aş fi putut să continuu şi fără să mănânc.

— Crezi că cei doi pregătesc o altă lovitură? mă întrebă el în timp ce mâncam.

— Dacă ei sunt autorii jafului din Maryland, probabil că se ascund. Ştiu că toată lumea e pe urmele lor. Errol mai merge din când în când în Carolina de Sud la pescuit şi Kyle a trimis câţiva agenţi să supravegheze locul.

— Îl cunoşti bine pe Errol? vru să ştie Sampson.

— Ne-am mai întâlnit pe la reuniuni de familie, dar nu venea prea des. Am fost o dată cu el la pescuit şi se purta ca un copil când pescuiam bibani şi draci de mare.

— Te gândeşti mult la Maria?

M-am afundat mai tare în scaun. Nu eram sigur că aş vrea să vorbesc acum despre asta.

— Câteodată îmi aduc aminte de ea. În special duminica. Obişnuiam să dormim până la prânz şi apoi să luăm o masă liniştită sau să mergem până la lacul de lângă râu, St.Tony, sau să ne plimbăm în

Parcul Garfield. E trist şi de neînţeles, John, că a murit atât de tânără. Şi mă doare foarte tare că n-am reuşit să aflu cine a ucis-o.

Sampson continuă să mă preseze cu întrebări. Uneori e foarte enervant.

— Şi relaţia ta cu Christine? Merge bine?

— Nu, admisei eu, dar n-am putut să-i spun tot adevărul. Nu poate să uite ce s-a întâmplat cu Geoffrey Shafer, şi nici măcar nu sunt sigur că Nevăstuica a murit. Am terminat?

— Prânzul sau interogatoriul?

— Hai să mergem şi să încercăm să-i găsim pe Errol şi Brianne Parker. Să rezolvăm jaful şi să ne luăm liber restul zilei.

12

Pe la şapte seara am hotărât să facem o pauză ca să luăm cina. Ne gândeam că vom lucra până târziu, poate după miezul nopţii. M-am dus acasă să dejunez cu Nana şi cu copiii.

Am mâncat şi am complimentat-o pe Nana pentru talentele ei culinare, dar nu prea simţeam gustul mâncării. Țineam doar pentru mine ceea ce se întâmplase cu Christine și probabil că nu era cel mai inteligent lucru.

Mă înţelesesem să mă întâlnesc cu Sampson pe la zece ca să mergem să vorbim cu câteva păsări de noapte care erau mai ușor de găsit la ora aceea. Pe la zece şi un sfert patrulam deja prin cartierul de sud-est în maşina mea.

Sampson observă un traficant mărunt de droguri, turnător de-al nostru. Darryl Snow îşi pierdea vremea cu prieteni de-ai lui în fața unui bar al cărui nume se schimba periodic şi care acum se chema „Fostul”.

Am coborât din maşină şi ne-am apropiat repede de Snow. Nu mai avea unde s-o şteargă. Ca întotdeauna, hainele de pe el îl făceau pe Darryl uşor de recunoscut.

— Salut, Snowman, îl gratulă Sampson cu o voce joasă. Te topeşti pe picioare.

Chiar şi prietenii lui începură să râdă. Darryl avea un metru optzeci şi nici măcar şaizeci de kilograme cu tot cu hainele de firmă cu care era îmbrăcat. I-am zis:

— Hai să facem o plimbare şi să vorbim puţin, Darryl.

Dădu din cap neîncrezător ca un căţel pus în maşină la lunetă, dar mă urmă.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, Cross.

— Errol şi Brianne Parker, îi spusei când eram deja la o distanţă apreciabilă de ceilalţi.

Darryl se uită la mine încruntat, continuând să-şi bălăbăne capul.

— Tu, care o ţineai pe soră-sa? De ce mă întrebi pe mine? De ce te tot iei de viaţa mea, omule?

— Errol nu prea îşi mai petrece timpul cu familia. E prea ocupat să jefuiască bănci.

Unde e, Darryl? Nici eu şi nici Sampson nu-ţi datorăm vreo favoare în momentul ăsta, şi asta te pune într-o poziţie delicată.

— N-o să mor de grija asta, răspunse şi întoarse privirea.

Am întins mâna şi l-am apucat de geacă.

— Ba eu cred că da, şi o ştii şi tu, Darryl.

Snow pufai şi înjură şoptit.

— Am auzit că Brianne e pe undeva prin clădirile alea vechi de pe First Avenue. Clădirile ale de rahat, da' nu-s sigur c-o s-o găseşti p-acolo.

Sampson veni prin spatele lui.

— Bau, făcu el şi Snow se sperie, gata să cadă.

— E de vreun ajutor? întrebă Sampson. Mie mi se pare că-i cam nervos.

— Nu ştiu, am răspuns. Eşti de vreun ajutor, Darryl?

Vocea lui era sugrumată.

— Ţi-am zis pe unde a fost văzută Brianne Parker. De ce nu te duci acolo? Lasă-mă dracu' în pace!!! Voi doi parcă sunteţi dintr-un film de groază.

— Mult mai de speriat decât un film de groază, Darryl, a mârâit Sampson. Filmu-i film, noi suntem de-adevăratelea.

13

— Nu-mi plac deloc poveştile astea urâte de la miezul nopţii, spuse Sampson pe când ne îndreptam către clădirile abandonate de pe First Avenue. Pe aici trăiau, dac poţi să-i spui trai, toţi drogaţii şi oamenii fără adăpost din capitala Americii.

— Parcă-i o scenă din „Noaptea morţilor vii”, murmură Sampson şi avea dreptate.

Toţi cei din zonă arătau ca nişte zombi.

— Errol Parker? Brianne Parker? rosteam cu voce joasă, în timp ce treceam pe lângă bărbaţii nebărbieriţi şi cu priviri goale, dar nimeni nu-mi răspunse. Cei mai mulţi nici nu se uitau la mine sau la Sampson. Ştiau că suntem poliţişti.

— Mulțumesc pentru ajutor. Dumnezeu vă iubeşte pe toți, îi maimuţări Sampson pe cerşetorii care umblau cu „cutia milei” prin oraş.

Am luat la cercetat clădire cu clădire, etaj cu etaj, din pivniță până la acoperiş. Ultima în care am intrat părea părăsită și nu fără motiv. Era cea mai distrusă dintre toate.

— Te urmez, Alphonse, mormăi Sampson. Era foarte târziu și devenise din ce în ce mai morocănos.

Aveam o lanternă, aşa că am luat-o înainte. La fel cum făcusem și în celelalte clădiri, am început căutarea din pivniţă. Podeaua era plină de găuri şi pânze de păianjen acopereau totul. M-am apropiat de uşa de lemn şi am deschis-o cu piciorul. Auzeam rozătoare de diferite mărimi scurmând în interiorul zidurilor de parcă erau prinse în capcană. În afară de șobolani nu se vedea nimic altceva.

— Errol? Brianne? strigă Sampson. Şobolanii chiţăiră drept răspuns.

Am continuat să căutăm de la etaj la etaj. Clădirea era umedă şi mirosea a gunoaie, urină şi fecale. Duhoarea era insuportabilă.

— Am văzut şi hoteluri mai bune, am spus şi Sampson începu să râdă.

Am deschis o altă uşă şi ne-am dat seama după mirosul fetid că înăuntru erau cadavre. Am luminat cu lanterna şi i-am văzut pe Brianne şi pe Errol care nu mai aveau aspect uman. În clădire era cald şi descompunerea începuse repede. Mi-am dat seama că erau morţi de cel puţin o zi, poate mai mult.

Am îndreptat lanterna mai întâi spre Errol, apoi spre soţia lui. Mi s-a făcut greaţă. Mă gândeam la Maria şi la ceea ce îi plăcea ei la Errol. Când Damon era mic îi spunea „unchiul Errol”.

Corneea ochilor lui Brianne era aburită de parcă avea cataractă. Gura era larg deschisă şi maxilarele încleştate. Errol arăta mai mult sau mai puţin la fel. Mă gândeam la familia care fusese executată în Silver Spring. Oare cu ce fel de criminali aveam de-a face? De ce-i uciseseră pe cei doi Parker?

Brianne nu avea bluză pe ea şi nici nu vedeam vreuna prin cameră. Pantalonii îi erau traşi în jos, lăsând să se va da slipul roşu şi coapsele.

Mă întrebam ce putea să însemne asta. Oare ucigaşul o dezbrăcase pe Brianne? Mai fusese cineva aici după ce fuseseră ucişi? Abuzaseră de ea după ce au ucis-o? Criminalul o fi făcut-o? Şi Sampson părea nedumerit.

— Nu mi se pare că au murit ca urmare a unei supradoze! Pare mai violent. Sunt sigur că au suferit.

— John eu cred că au fost otrăviți și cine i-a otrăvit poate chiar a vrut să-i facă să sufere.

L-am sunat pe Kyle Craig și i-am relatat ce descoperisem. Oare rezolvasem o parte din jaful din Silver Springs? Era cel puțin un criminal în libertate?

14

Autopsia făcută rapid mi-a confirmat suspiciunea că Errol şi Brianne Parker fuseseră otrăviţi. Ingestia unei doze mari de Anectinc provocase o contracţie rapidă a muşchilor şi stop cardiac. Otrava fusese pusă într-o sticlă de Chianti. Brianne fusese violată după ce murise. Ce nebunie.

Sampson şi cu mine ne-am petrecut următoarele ore vorbind cu vagabonzii, cu cei fără adăpost, cu drogaţii carelocuiau în clădirile abandonate de pe First Avenue. Nimeni nu a recunoscut că i-ar şti pe Errol sau Brianne şi niciunul nu văzuse vreun vizitator neobişnuit în clădirea în care se ascundeau cei doi.

Într-un târziu m-am decis să mă duc acasă şi să dorm câteva ore, dar eram la mine în dormitor şi nu reuşeam să adorm. M-am târât jos pe la cinci. Mă gândeam din nou la Christine şi Alex.

Ultima notă lăsată de Nana pe frigider spunea: „Nici măcar o dată/ nu şi-a dorit să fie albă/ a visat/ doar să fie mai metisă". Am deschis frigiderul şi am luat o sticlă de suc după care am ieşit din bucătărie. Poezia de pe frigider îmi revenea întruna în minte.

Am deschis şi am închis televizorul. M-am dus apoi în camera de zi şi am cântat „Nebun după tine" şi ceva de Debussy. Am cântat „Clar de lună", care mi-a adus aminte de vremurile cele mai bune pe care le-am avut cu Christine. Îmi imaginam diverse modalităţi de a face relaţia noastră să meargă. Încercasem să-i fiu alături ori de câte ori avusese nevoie de când se întorsese în Washington, dar ea continuase să mă respingă. În cele din urmă m-au podidit lacrimile. Le-am şters. *A plecat. Trebuie să reîncepi totul.* Însă nu eram sigur că mai puteam. Podeaua scârţâi.

— Te-am auzit cântând, „Clar de lună", şi chiar foarte bine aş putea spune.

Nana stătea în uşă ţinând o tavă cu două căni de cafea. Mi-a întins una şi s-a dus să se aşeze pe balansoarul de lângă pian.

— E instant? am glumit cu ea.

— Dacă găseşti cafea instant la mine în bucătărie, îţi dau ţie casa asta.

— Dar e casa mea!

— Asta spui tu, băiete. Şi cu ce ocazie concertul ăsta de la răsărit de soare?

— De fapt, e un concert de dinaintea răsăritului de soare. Nu puteam să dorm. Am avut tot felul de

coşmaruri şi nici dimineaţa nu pare mai bună decât noaptea, i-am mărturisit, bând o gură din delicioasa cafea cu aromă de cicoare.

— E excelentă cafeaua ta!

— Mmmm, spune-mi ceva ce nu ştiu, îmi răspunse Nana continuând să-şi bea cafeaua.

— Îl mai ţii minte pe Eroll, fratele vitreg al Mariei? I-am găsit corpul aseară într-o clădire de pe First Avenue.

— Îmi pare tare rău, Alex, să aud asta. Era o familie de treabă.

— Trebuie să mă duc să-i anunţ pe toţi în dimineaţa asta. Poate de asta m-am trezit aşa devreme.

— Şi mai ce? insistă ea. Mă cunoştea foarte bine, şi asta mă făcea să mă şi simt bine. Spune-mi, Alex, ce altceva te mai preocupă?

— E vorba de Christine, am spus în cele din urmă. Crec că totul s-a terminat între noi. Nu vrea să mă mai vadă şi mi-a spus-o ieri. Nu ştiu ce se va întâmpla cu Alex. Crede-mă, Nana, că am făcut tot ce îmi stătea în puteri.

Nana lăsă cana de cafea din mână şi mă cuprinse cu braţul ei subţire. Era încă puternică şi mă ţinea strâns.

— Păi înseamnă că ai făcut ce ai putut, nu? Ce altceva mai puteai face?

— Încă n-a reuşit să uite ce s-a întâmplat în Bermude, am şoptit. Nu vrea să mai fie cu un poliţist. Nu mai suportă. Nu mai vrea să fie cu mine.

— Iei prea mult pe umerii tăi, Alex, îţi asumi vini care nu sunt ale tale şi asta te va face să clachezi,

ascultă-mă pe mine.

— Ştii că te ascult, întotdeauna am făcut-o!

— Ba nu.

— Ba da!

— Ba nu, şi să ştii că pot să continuu aşa mai multă vreme decât tine. În plus, asta dovedeşte şi că am dreptate.

Nana avea întotdeauna ultimul cuvânt. E cel mai bun psiholog din casă sau cel puţin aşa susţine ea întruna.

15

Cel de-al doilea jaf a fost tot atât de neaşteptat ca explozia unei bombe şi s-a întâmplat în Falls Church, Virginia, la vreo douăzeci de kilometri depărtare de Washington.

Casa directorului băncii era o locuinţă construită în stil colonial într-un cartier liniştit unde oamenii păreau să se placă cu adevărat. Dovezi ale afecţiunii faţă de copii erau pretutindeni: jucării, coşuri de baschet, leagăne şi un stativ cu limonadă. Avea o grădină frumoasă, plină de plante înflorite. Păsările se aşezau pe o giruetă – o vrăjitoare călare pe mătură – de pe acoperişul garajului. În dimineaţa aceea mai că puteai auzi vrăjitoarea flecărind. Creierul le spusese celor din noua sa echipă ce vor găsi acolo şi ce aveau de făcut. Fiecare mişcare fusese foarte bine plănuită dinainte şi repetată.

Noua echipă era mai bună decât ceilalţi doi. Fusese nevoit să le dea jumătate din banii pe care-i luase de la Citibank ca să-i intereseze, dar merita. Îşi spuneau domnul Roşu, domnul Alb, domnul Albastru şi domnul Verde. Toţi aveau părul lung şi arătau ca membrii unei formaţii rock, dar erau o echipă eficientă, foarte tehnologizată.

Domnul Albastru era la intrarea filialei băncii First Union când s-a deschis şi domnul Verde îl însoţea. Amândoi purtau câte un pistol semiautomat sub geacă.

Domnul Roşu şi domnul Alb erau la casa directorului. Katie Bartlett auzi soneria şi se gândi că venise doica. Se sperie şi picioarele începură să-i tremure când deschise uşa şi-i văzu pe cei doi bărbaţi înarmaţi mascaţi şi pe cap cu căşti şi microfoane.

— Intră! strigă dl Roşu foarte tare. Ţinea arma îndreptată spre faţa ei.

Dl. Roşu şi dl. Alb îi conduseră pe mamă şi pe cei trei copii mici în camera de zi de la parter. Un perete de sticlă dădea spre un lac mic şi liniştit, dar n-ar fi putut fi zărit decât dintr-o barcă şi în dimineaţa aceea nu era nici o barcă pe lac.

— Acum vom face un film, explică dl. Roşu doamnei Bartlett şi copiilor pe un ton prietenos.

— Te rog să nu faci rău nimănui, spuse Katie Bartlett. Vom fi foarte cooperanţi. Te implor, lasă armele.

— Aş vrea să pot, Katie, dar trebuie să-i demonstrez soţului tău că sunt hotărât şi că sunt aici cu tine şi cu copiii.

— Au doi, trei şi patru ani, răspunse ea, aproape plângând. Sunt nişte

copii nevinovaţi. Copilaşii mei!

— Bine, bine, nu vreau să le fac rău copiilor, pe cuvânt, spuse dl. Roşu băgând arma în toc.

Era mulţumit de felul cum decurgeau lucrurile. Katie părea inteligentă şi copiii bine crescuţi. Erau o familie de treabă, exact aşa cum afirmase Creierul.

— Leagă-i la gură, îi ceru dl. Roşu lui Katie Bartlett, dându-i o rolă de bandă adezivă.

— Nu vor face nici un zgomot, promit, zise ea. Sunt copii ascultători.

Dl Roşu simţea chiar părere de rău pentru ea. Era o femeie drăguţă şi de treabă. Totul îi aducea aminte de cuplul cu un copil din filmul „Viaţa e frumoasă”. Dl. Roşu se adreşă direct copiilor:

— Ăsta este un scotch şi o să jucăm un joc cu el. O să vă placă, le spuse el. Mămica voastră o să vă pună fiecăruia câte o bandă pe gură, apoi o să facem un film ca să vadă şi tăticul cum arătaţi.

— Și după aceea? întrebă Dennis, băieţelul în vârstă de patru ani care părea foarte interesat de joc. O să încercăm să-l strigăm pe tata?

Dl. Roşu râse. Chiar şi dl. Alb schiţă un zâmbet superior. Copiii erau simpatici şi spera că nu va trebui să-i ucidă în următoarele minute.

16

Cineva avea să fie omorât doar peste câteva minute. Era ora opt şi douăsprezece minute. Jaful de la Falls Church se desfăşura conform planului şi nu mai putea fi oprit.

Dl. Verde ţinea o armă cu tragere rapidă îndreptată către cele două funcţionare speriate. Amândouă aveau până în treizeci de ani.

Dl. Albastru era deja în biroul directorului băncii First Union. Îi explica regulile jocului şi consecinţele sale lui James Bartlett şi asistentei sale.

— Sper că nu are nimeni la îndemână un buton de alarmă, le spuse el cu o voce ascuţită care avea menirea să le comunice că era pe cale să-şi piardă cumpătul. Ar fi o mare greşeală din partea voastră şi nu ne permitem *nici o* greşeală.

— Nu avem asemenea dispozitive, replică directorul, care părea destul de deştept şi dornic de a coopera. Ţi-aş spune dacă am avea.

— Ai auzit vreodată de cursurile organizate de Societatea Americană pentru Securitate Industrială? întrebă dl Albastru.

— Nu, n-am auzit, răspunse directorul pe un ton speriat. Îmi... îmi... cer scuze!

— Ei bine, prima lor recomandare este aceea ca, în timpul unui jaf, toată lumea să coopereze ca să nu fie nimeni rănit.

Directorul încuviinţă dând din cap:

— De acord. Înţeleg ce vreţi să spuneţi şi sunt foarte cooperant, domnule.

— Eşti un tip destul de isteţ pentru un director de bancă. Faptul că familia ta este ostatică e adevărul gol-goluţ. Vreau ca şi tu să-mi spui

doar adevărul sau urmările ar putea neplăcute. Asta înseamnă *nici o* alarmă, *nici o* cameră ascunsă sau bani marcaţi. Dacă există vreun dispozitiv care mă înregistrează în momentul acesta, ar fi bine să-mi spui.

— Ştiu ce s-a întâmplat la Citibank în Silver Spring, spuse directorul. Faţa lui mare şi colţuroasă era toată roşie. Picături mari de transpiraţie îi curgeau de pe frunte şi clipea neîncetat.

— Priveşte ecranul computerului, îl îndemnă dl. Albastru arătându-i-l cu pistolul. Uită-te!

O imagine de film apăru pe ecran şi el îşi văzu nevasta aplicând bandă adezivă pe gurile copiilor.

— Doamne, Dumnezeule! Ştiu că directoarea din Silver Spring a întârziat. Să mergem! Familia înseamnă totul pentru mine.

— Ştiu, îi spuse dl. Albastru, apoi se întoarse către asistentă. Aţinti arma către ea: Nici dumneavoastră nu sunteti o eroină, nu-i aşa, domnişoară Collins?

Femeia neagă dând din cap:

— Nu, domnule, chiar nu sunt. Banii băncii nu sunt banii mei şi nu merită să mor pentru ei. Nu merită ca familia domnului Bartlett să moară pentru asta.

Dl. Albastru zâmbi sub mască:

— Mi-ai luat vorbele din gură, spuse el, după care se întoarse către director: Şi eu am copii, şi tu ai, şi nici unul dintre noi nu vrea să-i lase orfani. Era o replică gândită de Creier şi o găsea foarte eficientă. Să mergem!

Se duseră la seiful principal care avea o combinaţie dublă şi pe care dl. Bartlett şi asistenta lui îl deschiseră în mai puţin de un minut.

Dl. Albastru scoase un instrument argintiu de metal şi-l arătă amândurora.

— Aparatul ăsta este setat pe frecvenţa poliţiei. Dacă ei uni sau FBI-ul sunt alertaţi şi vin încoace, o voi afla. Şi atunci atât voi, cât şi cele două funcţionare veţi muri. Spune-mi, există vreo alarmă în interiorul seifului?

Directorul negă printr-o mişcare a capului:

— Nu, domnule, nu sunt nici un fel de alarme secrete, pe cuvântul meu de onoare.

Dl. Albastru zâmbi din nou:

— Atunci să mergem să-mi iau banii. Mişcaţi-vă!

Dl. Albastru terminase de luat toți banii când scanerul începu să emită: *Jaf în desfăşurare la Banca First Union în Falls Church.*

Dl. Albastru pivotă către James Bartlett şi-l împuşcă. Apoi se întoarse către domnişoara Collins şi-i trimise un glonţ în frunte.

Întocmai cum fusese plănuit.

17

Sirena de pe maşina mea urla.

Ca şi corpul meu şi creierul meu.

Am ajuns la banca First Union în Falls Church, Virginia, în acelaşi timp cu Kyle Craig şi echipa lui de la FBI.

Un elicopter negru tocmai ateriza în parcarea goală a cetrului comercial din spatele băncii. Kyle şi alţi trei agenţi au coborât din elicopter şi s-au îndreptat spre mine alergând. Mergeau aplecaţi şi păreau nişte călugări în drum spre rugăciune. Toţi patru aveau hanorace cu însemnele FBI, ceea ce însemna că se dorea să se ştie că erau implicaţi în investigare. Crimele de până acum fuseseră îngrozitoare şi speriaseră pe toată lumea. Oamenii trebuiau liniştiţi cumva. Kyle părea să nu fi dormit nici el.

— Ai intrat deja în bancă?

— Abia am ajuns şi eu şi am văzut elicopterul tău aterizând. Mi-am imaginat că nu poţi fi decât tu sau Darth Vader. Hai să mergem.

— Îţi prezint pe agentul special Betsey Cavalierre, spuse Kyle arătându-mi o femeie mică de statură cu un păr negru lucios şi cu nişte ochi aproape la fel de închişi la culoare. Pe lângă hanoracul cu însemnele FBI, femeia era îmbrăcată cu un tricou alb, pantaloni kaki şi pantofi sport. Avea undeva până în treizeci şi cinci de ani şi era drăguţă, deşi nu spectaculos.

— Ceilalţi doi agenţi sunt Michael Doud şi James Walsh, continuă Kyle prezentările. El este Alex Cross, ofiţerul de legătură cu poliţia din Districtul Columbia. Alex e cel care a descoperit corpurile lui Errol şi Brianne Parker.

Ne-am salutat şi ne-am strâns mâna. Agentul special Betsey Cavalierre părea să mă cântărească. Poate fiindcă eram prieten cu şeful ei sau că eram ofiţerul de legătură între FBI şi Poliţia metropolitană. Kyle mă luă de mână şi mă trase la o parte.

— Dacă primii doi hoţi sunt morţi, atunci cine Dumnezeu e autorul jafului ăstuia? Mai rău de atât nu se poate. Acum sper că înţelegi de ce te-am implicat, spuse el în timp ce treceam de partea cealaltă a benzii galbene întinsă de poliţie

— M-ai implicat pentru că nu-ţi place să suferi de unul singur.

Agentul FBI care răspundea de locul crimei mă conduse în holul băncii. Stomacul mi se întoarse pe dos. Două funcţionare zăceau pe podea, moarte. Erau amândouă îmbrăcate în taioare pătate de sânge. Rănile de la cap indicau că fuseseră împușcate de la distanţă mică.

— Doamne, Dumnezeule, au fost executate! spuse agentul Cavalierre când am ajuns aproape de cadavre.

Oechipă de la FBI începuse deja să filmeze scena crimei și să facă fotografii. Noi ne-am dus la seiful deschis.

18

Situaţia s-a agravat brusc. În seif erau alte două cadavre: un bărbat şi o femeie. Fuseseră împuşcaţi de câteva ori. Costumele lor fuseseră ciuruite de gloanţe. Mă întrebam dacă nu fuseseră cumva pedepsiţi şi care era păcatul lor. *Ce dracu ’ se întâmplase aici?!*

— Mie mi se pare lipsit de sens, remarcă Kyle mângâindu-și bărbia. Era un tic care mi-a adus instantaneu aminte de multe din cazurile la care lucrasem împreună. Ne mai plângeam noi câteodată, dar când aveam nevoie unul de altul ne susțineam.

— De obicei, jefuitorii de bănci nu ucid. Nu profesioniştii, observă Cavalierre. Nu-mi explic de ce au făcut nebunia asta?!

— Familia directorului a fost ostatică, la fel ca în Silver Spring? Dar nu eram sigur că vreau să aud răspunsul.

— Soţia împreună cu cei trei copii, răspunse Kyle. Acum am aflat. Mulţumesc lui Dumnezeu că au fost eliberaţi. De ce i-or fi ucis pe ăştia patru şi au eliberat familia? Nu mai înțeleg schema.

Nici eu nu înţelegeam, încă, dar Kyle avea dreptate: criminalii jefuitori nu acţionează coerent. Sau poate *noi nu reușeam să gândim precum ucigaşii. Nu înţelegeam!*

— Poate ceva n-a mers bine aici, la bancă. Asta în căzul în care este o legătură cu jaful din Silver Spring.

— Trebuie să plecăm de la presupunerea asta, hotărî agentul Cavalierre. Tatăl, doica şi copilul au fost uciși în Silver Spring deoarece directoarea fusese

avertizată că echipa trebuia să iasă din bancă la o anumită oră sau *ostaticii urmau să moară.* Şi, conform imaginilor înregistrate de camera de luat vederi a băncii, au întârziat câteva secunde.

Ca de obicei, Kyle deţinea informaţii suplimentare faţă de noi, dar de data asta ni le împărtăşi:

— Cineva a dat alarma poliţiei din Falls Church şi cred că asta a declaşat cele patru crime. Încercăm să depistăm locul de unde s-a dat telefonul de avertizare.

— Dar de unde să ştie jefuitorii de alarmarea poliţiei?

— Probabil că aveau un scaner cuplat pe frecvenţa poliţiei, îmi răspunse Cavalierre.

Kyle încuviinţă:

— Cavalierre e foarte deşteaptă în materie de jefuirea băncilor şi în general în materie de orice.

— De fapt, vreau să-i iau slujba lui Kyle, spuse ea zâmbind şi am crezut-o pe cuvânt.

19

L-am însoţit pe Kyle la sediul central al FBI din Washington. Toţi ne simţeam rău în urma vizitei pe care o făcusem la locul crimei. Cavalierre ştia multe despre jafurile de bănci, inclusiv despre câteva comise în Vest și care semănau cu loviturile de la Citibank şi First Union.

La sediul central ne-a dat toate informaţiile relevante pe care reuşise să le adune în grabă. Am citit dosarele a doi desperado, Joseph Dougherty şi Terry Lee Connor. Mă întrebam dacă modul lor de operare nu servise drept model celor două jafuri. Dougherty şi Connor jefuiseră câteva bănci în Vest. Dar nu înainte de a răpi familiile directorilor. Înaintea unui jaf îi ţinuseră prizonieri un week-end întreg pe director și familia acestuia pentru a acţiona abia marţi.

— Totuşi e o mare deosebire. Dougherty şi Connor nu au rănit pe nimeni, spuse Cavalierre. Nu erau ucigaşi ca lepădăturile cu care avem de-a face acum. Ce dracu' urmăresc?

M-am convins să plec acasă pe la ora şapte. Am luat cina cu Nana şi copiii: pui prăjit, caşcaval pane şi broccoli. După ce am spălat vasele, am coborât cu Damon şi Jannie în pivniță pentru antrenamentul săptămânal de box. Făceam asta de câţiva ani şi antrenamentele nu le mai erau chiar necesare copiilor. Damon are zece ani şi Jannie opt şi amândoi sunt capabili să se apere. Dar le face plăcere să se antreneze şi să petrecem un timp împreună, aşa cum îmi place şi mie.

Ce s-a întâmplat în seara aceea a venit din senin. Pe neașteptate şi m-a găsit total nepregătit. După ce am aflat ce se întâmplase am înţeles de ce.

Jannie şi Damon se ţineau de prostii, făcând paradă de ceea ce ştiau. Jannie intră în raza de acţiune a lui Damon, care o atinse cu un pumn. Lovitura o atinse direct în frunte, deasupra ochiului drept. *De asta sunt sigur.* Restul este confuz și șocant. Parcă vedeam totul ca pe o serie de cadre redate cu încetinitorul.

Jannie se aplecă spre stânga, apoi căzu la pământ fără simțire. Cu membrele ţepene. Totul s-a întâmplat fără nici nu avertisment.

Damon strigă:

— Jannie! conştient că o rănise pe sora lui, deşi nu era decât un accident.

M-am năpustit lângă ea când a început să tremure din toate încheieturile, cuprinsă de spasme. Se auzeau doar gemete sufocate. Nu

era în stare să articuleze nici un cuvânt. Apoi dădu ochii peste cap.

Jannie începu să se înece îngrozitor. Credeam că îşi va înghiţi limba. Mi-am scos cureaua, am îndoit-o şi i-am introdus-o în gură ca s-o împiedic să-şi muşte limba sau să înghită. Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce încercam s-o îmbărbătez. Îi repetam întruna:

— *O să fie bine, o să fie bine, draga mea!*

Am încercat să fiu pe cât posibil de calm şi să n-o las să vadă cât de speriat eram. Spasmele violente continuau şi eram aproape sigur că Jannie suferise un atac cerebral.

20

Totul e în regulă, draga mea. Totul o să fie bine.

Au trecut aşa două sau trei minute îngrozitoare. Nimic nu era în regulă, nici măcar pe aproape; totul era atât de îngrozitor pe cât putea să fie, mai rău decât fusese vreodată.

Buzele lui Jannie aveau o culoare albăstrie şi saliva. Apoi pierdu controlul vezicii şi urină pe podea. Tot nu era în stare să vorbească.

Îl trimisesem pe Damon sus să ceară ajutor. Ambulanța a ajuns la mai puţin de zece minute după ce criza se terminase. Până acum nu mai avusese o alta şi speram nici să nu mai aibă.

Doi paramedici intrară repede în subsol, unde eu continuam să stau în genunchi pe podea, alături de Jannie. Eu o ţineam de o mână şi Nana de cealaltă. Îi pusesem o pernă de pe canapea sub cap şi o acoperiserăm cu o pătură. *E o nebunie*, îmi spuneam întruna. *Nu se poate să se fi întâmplat așa ceva.*

— Ești bine, dulceaţă, murmură Nana uşor.

În cele din urmă, Jannie se uită la ea.

— Nu, nu sunt bine, Nana.

Acum era pe deplin conştientă, speriată şi derutată. Îi era și ruşine că făcuse pe ea. Ştia că i se întâmplase ceva ciudat şi tragic. Paramedicii îi verificară semnele vitale: temperatura, pulsul şi presiunea sanguină. Apoi unul dintre ei îi puse o perfuzie în braţ, iar celălalt scoase un aparat de respirat.

Inima îmi bătea încă nebuneşte. Mi se părea că nici eu nu voi mai respira.

Le-am spus celor doi paramedici ce se întâmplase:

— A avut spasme violente cam două minute şi i-au înțepenit membrele ca nişte scânduri. A dat şi ochii peste cap. Le-am mai relatat şi de lovitura pe care o primise deasupra ochiului stâng.

— Totul pare să indice un atac de apoplexie, îmi spuse șefa echipajului. Privea cu înţelegere şi cu dorinţa de a ne liniști. Explicaţia ar putea fi lovitura, chiar dacă a fost uşoară, din cauza unghiului de atac. Ar trebui s-o ducem la spitalul St. Anthony.

Am încuviinţat, apoi am privit oripilat cum au pus-o pe fetița mea pe targă, au legat-o şi au dus-o la ambulanţa care aștepta în faţa casei. Încă nu eram sigur pe picioarele mele. Eram ca şi paralizat şi nu vedeam nimic în faţa ochilor.

Vă rog să puneţi sirena, şopti Jannie către paramedici în timp ce o puneau în ambulanţă.

Am mers cu sirena pornită până la spital. Am spus „am mers”, pentru că i-am însoţit şi eu până acolo.

A fost cel mai lung drum din viaţa mea!

21

La spital i-au făcut un EKG şi un examen neurologic, atât de complex cât se putea la ora aceea. I-au testat nervii cranieni. I-au cerut să meargă drept, apoi să sară într-un picior pentru a vedea dacă nu prezintă ataxie. A făcut tot cee ce i-au cerut şi părea mai bine acum, dar eu tot o priveam de parcă urma să cadă din moment în moment.

Chiar când s-a terminat examinarea, Jannie a avut a doua criză. A durat mai mult şi a fost mai violentă decât prima. Cred că nici dacă mi se întâmpla mie nu putea fi mai rău. După ce atacul s-a terminat, i-au făcut un Valium. O soră m-a întrebat dacă avusese vreun simptom înainte de criză, vedere înceţoşată, dureri de cap, greaţă sau pierderea echilibrului, însă eu nu observasem nimic neobişnuit.

După ce termină să o examineze, doctorul Bone de la urgenţă mă trase deoparte.

— Va rămâne aici peste noapte ca să o ţinem sub observaţie, fiindcă nu vrem să ne asumăm nici un risc.

— E foarte bine aşa, am spus. Tremuram tot. Vedeam după tremurul mâinilor.

— De fapt, s-ar putea să o ţinem chiar mai mult de atât adăugă doctorul. Trebuie să-i facem mai multe teste. Nu-mi place că a avut şi a doua criză.

— Sigur, domnule doctor. Nici mie nu-mi place că a avut a doua criză.

Aveau un pat liber la etajul patru şi am urcat cu Jannie. Regulile spitalului nu-mi permiteau să rămân acolo, dar am reuşit să-i conving. Era ameţită şi neobişnuit de tăcută. Nu mi-a pus nici o întrebare până când nu am ajuns în cameră și am rămas singuri.

— Spune-mi adevărul, tată. Vreau să-mi spui tot. Adevărul.

— Păi... probabil că ai avut ceea ce se cheamă un atac cerebral. De fapt două. Se mai întâmplă, draga mea. Şi chiar așa din senin, cum s-a întâmplat în seara asta. E posibil să fie din cauza loviturii pe care ai primit-o de

la Damon.

— Abia dacă m-a atins, răspunse ea nemulţumită, uitându-se în ochii mei de parcă ar fi încercat să citească în ei. Oricum, nu-i chiar aşa de rău, nu? Măcar am rămas pe pământ, cel puțin deocamdată.

— Nu vorbi aşa, nu-i deloc amuzant.

— Bine, n-o să te mai sperii! şopti ea.

Jannie întinse mâna şi o cuprinse pe a mea, ţinându-mă strâns. Adormi în câteva minute, cu mâna mea într-a ei.

PARTEA a Il-a

SCRISORI DE AMENINŢARE

22

Nimeni nu-şi dădea seama ce se întâmplase sau de ce. Şi lui îi plăcea asta la nebunie.

Se hrănea cu sentimentul de superioritate. Erau cu toţi nişte dobitoci fricoşi.

Pe o scală numerică de 9,999 din 10 lucrurile mergeau foarte bine. Creierul era convins că nu făcuse nici o greşeală importantă. Cea mai mare satisfacţie i-o dădea jaful de la Falls Church şi faptul că cele patru cadavre îi nedumereau pe toţi.

Retrăi fiecare moment al odioasei crime de parcă ar fi fost acolo în locul norocoşilor domni Roşu, Alb, Albastru Verde. Vizualizase scena de la casa directoarei, apoi crimele de la bancă cu o plăcere şi o satisfacţie imensă. Creierul şi le recrea în minte, din nou, şi din nou fără să obosească. Semnificaţia şi măiestria lor îi dădeau încredere în claritatea gândirii sale – şi în corectitudinea ei.

Se trezi zâmbind când îşi aminti de telefonul dat poliţiei, avertismentul că un jaf era în desfăşurare. El dăduse telefonul pentru că voia ca angajaţii de la First Union să fie uciși. *Chiar ăsta era scopul. Nu-şi dăduse nimeni seama de asta încă?*

Trebuia să recruteze o altă echipă, cea mai importantă dintre toate, care avea să fie cel mai greu de găsit. Trebuia să fie extremi de capabili şi de autonomi şi, datorită autonomiei lor aveau să-i pună poziția în pericol. Înţelesese chiar foarte bine că, cel mai adesea, oamenii inteligenţi aveau un ego supradimensionat şi incontrolabil. Cu siguranţă că el avea.

Analiză pe ecranul computerului numele unor posibili candidați. Citi profilurile şi dosarele cu crimele comise de parcă ar fi citit nişte curriculum vitae. Apoi, deodată, în după-amiaza aceea mohorâtă şi ploioasă, găsi o echipă care era atât de diferită de celelalte pe cât era el de restul omenirii.

Dovada? Nu aveau cazier. Nu fuseseră niciodată prinşi, nici măcar suspectaţi şi de aceea îi fusese atât de greu să-i găsească. Păreau perfecţi – pentru perfecta sa misiune – pentru capodopera lui.

Nimeni nu îşi va da seama de ceea ce urma să se întâmple.

23

M-am întâlnit cu neurologul Thomas Petito la 9 dimineaţa şi mi-a explicat răbdător testele pe care urmau să i le facă lui Jannie. Voia să determine posibilele cauze ale atacului. Mi-a spus că nu era bine să mă îngrijorez şi că Jannie era în mâini sigure, ale lui, şi că, deocamdată, cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să mă duc la muncă.

— Nu vreau să vă îngrijoraţi fără motiv şi, oricum, nu vreau să-mi staţi în cale, îşi argumentă Petito decizia de a mă trimite de acolo.

Am plecat spre Quantico în după-amiaza aceea după ce am luat prânzul împreună cu Jannie. Trebuia să-i văd pe cei mai buni tehnicieni şi analişti de la FBI şi ei erau acolo. Nu-mi plăcea ideea de a o părăsi pe Jannie, dar Nana era oricum cu ea şi nici nu aveau să-i facă vreun test important până în dimineaţa următoare.

Kyle mă sunase la spital să se intereseze de starea lui Jannie. Era foarte preocupat. Mi-a spus că Ministerul Justiţiei, industria bancară şi instituţiile media erau călare pe capul lui. FBI-ul cercetase deja întreaga Coastă de Est fără a descoperi nimic. Apelase chiar şi la unul dintre agenţii ce făcuse parte din echipa care-l capturase pe expertul în jaf Joseph Dougherty la mijlocul anilor ’80.

Kyle mi-a mai spus şi că echipa de cercetare era condusă de agentul principal Cavalierre. N-am fost deloc surprins să aud asta pentru că mi se păruse a fi una dintre cele mai energice şi mai inteligente persoane din FBI pe care o întâlnisem, în afara lui Kyle, desigur.

Agentul care îl prinsese pe Dougherty se numea Sam Withers şi l-am întâlnit într-o sală de şedinţe în Quantico. Avea vreo şaizeci şi ceva de ani, ieşise la pensie şi ne-a spus că juca mult golf în Scottsdale. A admis că nu îl preocupase prea mult jafurile de bănci în vremea din urmă, dar că ultimele îi atrăseseră atenţia.

Betsey Cavalierre începu fără nici o introducere:

— Sam, ai apucat să citeşti informările în legătură cu jafurile de la Citibank şi First Union?

— Da, le-am citit de câteva ori în timp ce eram în drum spre voi, răspunse Withers, trecându-şi mâna prin părul tuns scurt.

Era un bărbat masiv, cântărind probabil vreo sută douăzeci de

kilograme, dacă nu mai mult, şi îmi aducea aminte de câţiva jucători de baseball ieşiţi la pensie precum Ted Klusewski şi Ralph Kiner.

— Și ce crezi? Există vreo legătură cu actualul dezastru?

— Diferențele sunt prea mari între aceste jafuri şi cele de care ne-am ocupat eu. Nici Dougherty şi nici Connor nu erau firi violente. Erau nişte hoţi de şcoală veche. Chiar şi ostaticii spuneau despre ei că sunt nişte persoane plăcute şi extrem de amabile. Connor le explica de fiecare dată că nu voia să ia nimic din casele lor şi că nu voia să le facă rău. Atât el, cât şi Dougherty urau băncile şi companiile de asigurări. S-ar putea ca asta să fie legătura între aceste jafuri.

Withers şi-a continuat expozeul cu o voce domoală. Mă gândeam la ceea ce spunea şi poate că avea dreptate. Era posibil să mai existe cineva care dispreţuia băncile şi companiile de asigurări sau poate ura bancherii şi familiile acestora. Cineva cu o ură profundă putea fi în spatele jafurilor și crimelor. Avea la fel de multă logică precum restul datelor pe care le deţineam.

După plecarea lui Sam Withers am discutat alte cazuri care ar fi putut avea legătură cu acesta. Mie mi-a atras atenţia în special unul dintre ele. Un jaf important care avusese loc pe undeva pe lângă Philadephia în ianuarie. Doi bărbaţi răpiseră soţul unei directoare executive şi pe copilul acesteia și amenințaseră că îi vor arunca în aer dacă nu deschidea seiful băncii.

— Țineau legătura prin staţii de emisie-recepţie şi aveau și scanere pe frecvenţa poliţiei. Semăna cu ceea ce s-a întâmplat la First Union, spuse Betsey citind din dosarele voluminoase pe care le avea în faţă. E posibil să fie aceleaşi persoane care au fost implicate în jaful de la First Union.

— A murit cineva?

— Nu, nimeni.

Cu toate resursele pe care FBI-ul şi sutele de departamente de poliţie le aveau, tot nu ştiam nimic în legătură cu jafurile şi crimele comise. Era ceva foarte în neregulă în treaba asta. Nu reuşeam să ne punem în pielea ucigaşului.

24

M-am întors la spital pe la patru şi jumătate şi am fost surprins să constat că Jannie nu era în camera ei. Nana şi Damon citeau câte ceva şi mi-au spus că neurologul o luase să-i facă nişte teste.

Jannie s-a întors după un sfert de oră şi părea obosită. Era mult prea copilă ca să treacă prin astfel de încercări. Nici ea şi nici Damon nu avuseseră probleme de sănătate nici când erau bebeluşi, ceea ce făcea ca totul să pară şi mai grav. Când Jannie intră în cameră într-un scaun cu rotile, atât mie cât şi lui Damon ni s-a pus un nod în gât.

— Îmbrăţişează-ne, tăticule, zise ea, aşa cum o făcea când eram micuţi.

O imagine vie s-a reaprins în mintea mea. Mi-am amintit de sentimentul pe care îl aveam când îi ţineam pe amândoi în braţe şi am făcut ceea ce Jannie îmi ceruse: i-am îmbrăţişat pe amândoi copilaşii mei.

Cât eram încă îmbrăţişaţi, Nana se întoarse din scurta plimbare pe coridor împreună cu altcineva.

Christine Johnson intră în cameră în urma ei. Era îmbrăcată într-un compleu negru cu gri şi probabil că venise direct de la şcoală. Era distantă faţă de mine, dar măcar prezenţa ei îi făcea bine lui Jannie. Aveam de gând să o întreb pe Nana mai târziu cine avea grijă de Alex.

— Iată-vă pe toţi, remarcă Christine, tot fără să se uite la mine. Mi-aş dori să-mi fi adus aparatul de fotografiat.

— Oh, întotdeauna suntem aşa. Asta-i familia noastră îi răspunse Jannie.

Am vorbit puţin, dar majoritatea timpului am ascultat-o pe Jannie descriind ziua lungă şi înspăimântătoare prin care trecuse. Părea deodată atât de vulnerabilă şi atât de mică. I s-a adus cina la cinci şi, în loc să se plângă de calitatea mâncării de la spital, o găsi mai bună decât mâncărurile preferate pe care le făcea Nana.

Toată lumea a început să râdă, cu excepţia Nanei care se prefăcea supărată.

— Foarte bine, putem comanda mâncare de la spital şi după ce vii acasă, spuse Nana, uitându-se încruntată. M-ar scuti de o grămadă de muncă şi de griji.

— Oh... dar ţie îţi place să găteşti, Nana, îi răspunse

Jannie. Şi îţi place să-ţi faci griji.

— Da, aproape la fel de mult precum îţi place ţie să mă tachinezi.

Pe când Christine se pregătea să plece, sora intră în cameră cu un telefon în mână şi spuse că era un apel important pentru detectivul Cross. Toţi m-au fixat când am luat aparatul.

— Nu-i nici o problemă, tăticule, mi se adresă Jannie.

Era Kyle Craig şi-mi dădea veşti proaste.

— Sunt pe drum spre banca First Virginia din Rosslyn. Au dat o nouă lovitură, Alex.

Nana îmi aruncă nişte săgeţi otrăvite din privire. Christine evita să se uite la mine. Mă simţeam vinovat şi rușinat, dar nu făcusem nimic rău.

— Voi lipsi vreo oră şi ceva, le-am spus în cele din urmă. Îmi pare rău.

25

Distanţa dintre jafuri era prea mică, veneau unul după altul aşa cum cad piesele de domino. Cel care le plănuia nu voia să ne dea posibilitatea să gândim, să respirăm sau să ne organizăm puţin.

Rosslyn era la cincisprezece minute de spitalul St Anthony. Nu ştiam ce mă aştepta acolo: ce brutalităţi sau câte cadavre.

Filiala băncii era la distanţă de un bloc de cartierul general al companiei Bell Atlantic. La rândul ei, avea sedii într-o clădire separată. Însemna asta ceva pentru jefuitori Şi dacă da, ce? Cele câteva informaţii în plus pe care le aveam nu ne ajutau cu nimic. Cel puţin pe mine nu.

Am remarcat un magazin Dunkin' Donuts şi un Blocbuster Video vizavi. Oamenii intrau şi ieşeau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar ceva se întâmplase cu siguranţă.

Am văzut patru limuzine negre parcate una lângă alta în faţa băncii. Am gândit că erau de la FBI şi am parcat lângă ele. Deocamdată, la faţa locului nu ajunsese nicio maşină a poliţiei. Kyle mă sunase, dar nu sunase şi la poliţia din Rosslyn. Nu era un semn bun.

I-am arătat legitimaţia unui agent deşirat, postat la intrarea în bancă. Părea să aibă vreo treizeci de ani şi era nervos şi speriat.

— Şeful a ajuns deja şi vă aşteaptă, domnule detectiv.

— E vreo victimă?

Agentul dădu din cap şi încercă să nu arate că este nervos.

— Abia am ajuns, domnule, şi nu ştiu care este situaţia în interior. Agentul special Cavalierre mi-a spus să stau aici. Ea se ocupă de caz, ştiţi, nu?

— Da, ştiu!

Am deschis uşa de sticlă şi m-am oprit puţin în dreptul bancomatelor din hol. M-am concentrat şi am încercat să mă pregătesc puţin. I-am văzut pe Kyle şi pe Betsey Cavalierre de partea cealaltă a holului. Stăteau de vorbă cu un om cu părul cărunt ce părea a fi directorul băncii sau adjunctul acestuia. *Aparent nimeni nu fusese rănit. Iisuse, era posibil?*

Kyle mă văzu şi se apropie imediat de mine. Betsey era atât de aproape de el încât păreau lipiţi unul de altul.

— E un miracol, îmi spuse Kyle. Nimeni n-a păţit nimic aici. Au luat banii şi au dispărut. Mergem la casa directorului

pentru că soția şi fata lui au fost ostatice şi telefonul nu mai funcționează.

— Ar trebui să suni poliţia din Rosslyn, Kyle, probabil că au vreo echipă pe acolo.

— E la trei minute de aici. Să mergem! se răsti Kyle la mine, în timp ce el şi Cavalierre se îndreptau deja către uşă.

26

Mesajul lui Kyle era mai mult decât clar. FBI-ul se ocupa de investigarea jafurilor şi a crimelor, iar eu puteam să-l ajut sau să dispar. Pentru moment, preferam să-i ajut. Era cazul lui Cavalierre şi al lui Kyle, problema lor, durerea lor de cap.

Nimeni nu scoase o vorbă pe drumul prin Rosslyn într-una din maşinile FBI-ului. Jafurile de până acum avuseră cel puţin o trăsătură comună: *cineva murea întotdeauna.* Totul dădea impresia că un criminal în serie jefuia bănci.

— Alarma s-a declanşat direct la FBI? i-am pus lui Kyle întrebarea care mă preocupa de când mă sunase la spital.

Betsey Cavalierre se întoarse spre mine.

— First Union, Chase, First Virginia şi Citibank sunt toate conectate la noi, deocamdată. A fost decizia lor – noi nu am încercat să-i influenţăm. Am mai cerut câţiva agenţi în plus în zona districtului Columbia astfel încât să fim pregătiţ în cazul în care se întâmplă un alt jaf. Am ajuns la filiala Rosslyn în mai puţin de zece minute, însă ei dispăruseră.

— Aţi sunat deja la poliţia din Rosslyn? am întrebat.

— I-am sunat, Alex, pentru că nu vrem să supărăm pe nimeni dacă nu e nevoie. Probabil că se îndreaptă deja spre bancă.

— Nu însă şi spre casa directorului.

— Vrem să verificăm noi primii casa, răspunse Cavalierre în locul lui Kyle. Criminalii nu fac nici o greşeală, aşa că nici noi nu ne permitem să facem vreuna.

Era brutală şi nerăbdătoare cu mine. Şi nu-mi plăcea tonul ei, însă nu avea aerul să-i pese de ceea ce gândesc eu.

— Poliţia din Rosslyn este foarte competentă. Am cooperat

deja cu ei. Tu îi cunoşti? am întrebat, încercând să iau partea câtorva dintre oamenii pe care îi cunoşteam și-i respectam.

— Ştii bine, Alex, că totul depinde de cine este mai ager, asta e problema. Betsey are dreptate, nu ne permitem să facem nicio greşeală, pentru că ei nu greşesc.

Am intrat pe High Street în Rosslyn. Cartierul arăta liniştit, prosper: peluze îngrijite, garaje pentru două maşini şi case mari, atât vechi cât şi noi.

Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc: *întotdeauna ucid pe cineva. Au ucis deja o familie.*

Am parcat maşina în faţa unei case cu numărul 315 scris cu roşu pe o cutie poştală galbenă. O altă maşină se oprii în spatele nostru – alţi agenţi. Cu cât erau mai mulţi, cu atât era mai înfricoşător.

Probabil că au plecat deja, anunţă Kyle prin staţie. Dar ţineţi minte că nu ştim cu siguranţă. Avem de-a face cu ucigaşi. Şi au aerul că le place ceea ce fac.

27

Nu se ştie niciodată, mă gândii. Cât de adevărat era şi cât de înspăimântător poate fi uneori acest gând.

Oare de aceea îmi plăcea ceea ce făceam? Puseul de adrenalină care nu se compara cu nimic altceva din ceea ce făcusem până atunci? Incertitudinea ce plana asupra fiecărui nou caz? Plăcerea vânătorii? O parte ascunsă a personalităţii mele? Ocazionalul triumf al binelui asupra răului? Adesea al răului asupra binelui?

Mi-am scos pistolul din toc, încercând între timp să nu mă mai gândesc la nimic ce m-ar fi putut distrage în următoarele momente. M-am năpustit împreună cu Kyle şi Betsey la uşa de la intrare, toţi trei cu armele scoase. Toţi aveam un aer profesional, tensionat.

Nu se ştie niciodată.

Din afară nu se auzea nimic. Un câine urla a pustiu prin vecinătate şi un bebeluş plângea. Plânsetul bebeluşului nu venea din casa directorului.

Cineva murise de fiecare dată. Ăsta era singurul punct comun pe care îl aveau jafurile. Să fi fost vreun ritual al ucigașului? Un avertisment? Pentru ce? Ce Dumnezeu se întâmpla?

— Intru eu primul, i-am spus lui Kyle.

Nu-i ceream permisiunea. Suntem în Washington. Oricum, aproape.

Kyle a preferat să nu mă contrazică. Cavalierre era tăcută, dar ochii ei mă studiau. Oare mai fusese într-o situaţie asemănătoare? Ce simţea acum? Mai trăsese vreodată cu arma?

Uşa era deschisă. Ei o lăsaseră aşa. Cu ce scop? Sau fiindcă plecaseră în grabă?

Am intrat repede şi în tăcere, gândindu-mă la ce e mai rău şi sperând să nu fie aşa. Era întuneric în hol, în camera de zi şi în bucătărie, cu excepţia unei lumini roşii care venea de la un ceas digital de pe cuptor. Nu se auzea decât zumzetul frigiderului.

Cavalierre ne făcu semn să ne despărţim. Nici o şoaptă în casă. Nu era semn bun. Unde erau membrii familiei? Am pornit spre bucătărie, dar nu era nimeni acolo. Am deschis o uşă de lemn şi am dat într-o debara. *Un miros puternic de condimente şi mirodenii.*

Am deschis o a doua uşă: un şir de scări duceau la etajul doi.

O a treia uşă: *scări ce duceau în pivniţă.*

Trebuia să verific pivniţa. Am încercat comutatorul, dar nu s-a aprins nici o lumină. *La dracu'!*

— Poliţia! am strigat, însă nu am primit nici un răspuns.

Am inspirat profund. Nu mă temeam pentru mine, însă îmi era frică de ce aveam să găsesc jos. Am ezitat o secundă sau două şi am început

să cobor scările de lemn care scârţâiau. Întotdeauna am urât beciurile.

— Poliţia! am repetat. Nici un răspuns. Nu e amuzant să intri în locuri întunecoase în case pe care nu le cunoşti. Nici măcar dacă ai un pistol şi ştii să-l foloseşti destul de bine. Am aprins lanterna. *Bine, să mergem.*

Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce coboram scările. Pistolul îmi era la îndemână. M-am aplecat şi m-am uitat împrejur. Iisuse!

Le-am văzut de îndată şi am simţit fiorul dat de adrenalină.

— Sunt detectivul Cross. Sunt de la poliţie!

Soţia şi fetiţa erau amândouă acolo. Femeia era legată și avea un căluş în gură. Ochii îi erau larg deschişi şi străluceau. Copilul avea o bucată de bandă adezivă pusă peste gură. Din piept îi ieșeau gemete subţirele.

Bine măcar că erau în viaţă. De data aceasta nimeni nu fusese rănit, nici acasă, nici la bancă.

De ce era aşa?

De ce se schimbase modul de operare?

— Ce se întâmplă acolo? Eşti bine, Alex? l-am auzit pe Kyle strigând.

Am îndreptat lanterna în sus şi i-am văzut pe Kyle şi pe Cavalierre în capul scărilor.

— Sunt aici şi sunt tefere!

Ce Dumnezeu se întâmpla?!

28

Creierul – ce nume bizar şi absurd. Era aproape pervers și tocmai de aceea îi plăcea.

Se uita la scena din casa bancherului şi se simţea de parcă privea din afara corpului său. Îşi amintea de un spectacol vechi de televiziune, din tinereţea sa: *Eşti acolo.* Și într-adevăr era.

I se părea de-a dreptul palpitant să-i vadă pe tehnicienii de la FBI intrând în casă cu magicele lor cutii negre. Ştia totul despre ei, despre UCV – Unitatea de Crime Violente.

Îi observa de aproape pe agenţii cu expresii grave intrând și ieșind.

Apoi ajunse şi poliţia din Rosslyn. Şase, şapte maşini cu girofarurile pornite. Era chiar amuzant.

În cele din urmă îl văzu pe detectivul Alex Cross plecând din casă. Cross era înalt şi bine făcut. Avea ceva mai mult de patruzeci de ani şi semnăna cu boxerul Muhammad Ali în vremurile lui bune. Totuşi faţa lui Cross nu era la fel de turtită, iar ochii lui căprui scăpărau neîncetat. Arăta mult mai bine decât arătase vreodată Ali.

Cross era unul dintre cei mai importanţi adversari ai săi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Era o luptă intensă a inteligenţei, dar chiar mai mult decât atât, o bătălie a voinţelor.

Creierul era convins că va câştiga în faţa lui Cross. Premisa era greşită. Creierul câştigă întotdeauna, nu? Şi totuși se simţea oarecum nesigur. Cross emana încredere în sine și asta-l făcea pe el să fie nervos. *Cum de îndrăznea? Cine se credea detectivu ' ăsta ?*

Mai rămase puţin să privească spre clădire, ştiind că se afla în siguranţă în locul acela. În *deplină siguranţă* pe o scală de 9,9999 din 10.

Atunci îi veni un gând nebunesc şi ştia de unde îi vine. Când era copil, îi plăceau la nebunie filmele şi specatcolele TV cu indieni şi cowboys. Întotdeauna ţinea partea indienilor şi îi plăcea mai ales una dintre chestiile pe care le făceau: se strecurau în tabăra inamicilor şi îi atingeau în timp ce dormeau. Creierul voia să repete isprava cu Alex Cross.

29

După ce ne-am asigurat că toată lumea din casă era în siguranță, am sunat la spital să văd cum se mai simţea Jannie. Vina, paranoia şi simţul reponsabilităţii faţă de muncă trăgeau de mine în toate direcţiile. Furiile mă aveau în vizor. Familia directorului băncii era în siguranţă. Dar a mea?

Mi s-a dat legătura în biroul asistentelor de la etajul la care se afla Jannie. Am vorbit cu Julietta Newtop care mai venea din când în când în camera lui Jannie când eram şi eu pe acolo. Figura ei îmi aducea aminte de o prietenă, o asistentă care murise cu un an înainte, Nina Childs.

— Sunt Alex Cross, îmi pare rău că te deranjez, Julietta, dar încercam să dau de bunică-mea sau de fiică-mea Jannie.

Nana nu e aici deocamdată, o însoţeşte pe Jannie căreia trebuie să i se facă o tomografie. Au găsit un loc liber şi doctorul Petito a decis să o ia pe ea.

— Sunt în drum spre spital, Jannie e bine?

A ezitat o clipă, apoi spuse:

— A avut o altă criză, dar acum situaţia s-a stabilizat.

M-am grăbit să plec la spital şi am ajuns acolo în cincisprezece minute. Era aproape ora zece. Nu era nimeni la intrare, așa că am pătruns direct pe un coridor luminat de un bec albastru care crea o atmosferă fantastică la ora aceea din noapte.

Când aproape ajunsesem la uşa pe care scria TOMOGRAFIE COMPUTERIZATĂ, un tehnician apăru din partea cealaltă a coridorului. M-a făcut să tresar – umblam ca prin ceaţă. Mă gândeam și-mi făceam griji pentru Jannie.

— Vă pot ajuta cu ceva? Ce faceţi aici, domnule?

— Sunt tatăl lui Jannie Cross, detectivul Cross. I se face o tomografie. A avut o criză în seara asta.

— Este jos. Vă conduc eu până acolo. Cred că este deja la jumătatea testului. E ultimul nostru pacient din seara asta.

29

Tehnicianul mă conduse în sala de tomografie unde am găsit-o pe Nana. Încerca să se arate calmă şi să dea dovadă de obişnuitul autocontrol, însă de data asta nu-i mergea. Îi vedeam teama oglindindu-i-se în ochi sau poate era doar proiecţia propriilor mele sentimente.

Am aruncat o privire tomografului – o realizare de ultim moment a tehnicii. Era mai deschis şi mai puţin restrictiv decât multe altele pe care le văzusem. Făcusem şi eu două tomografii, aşa că ştiam despre ce este vorba. Jannie era întinsă pe spate înăuntru, cu capul imobilizat. Imaginea ei singură, în interiorul impunătoarei maşini, mă tulbura la fel de mult ca faptul că avusese trei atacuri în două zile.

— Ne aude? am întrebat-o pe Nana.

— Ascultă muzică, dar poţi s-o iei de mână. Îţi va recunoaşte atingerea.

I-am luat mâna lui Jannie şi i-am strâns-o uşor. Mă recunoscuse, pentru că mi-a strâns şi ea mâna.

— Ce s-a întâmplat cât timp am fost plecat?

— Am avut noroc, foarte mult noroc. Doctorul Petito își făcea vizita şi vorbea cu Jannie când a avut ultima criză. El a cerut imediat o tomografie şi i-au făcut loc peste rând. De fapt, au mai ţinut deschis doar pentru ea.

M-am aşezat pentru că simţeam nevoia. Fusese o zi lungă şi stresantă şi încă nu se terminase. Aveam pulsul încă accelerat şi capul mi se învârtea. Celelalte părţi ale corpului meu se străduiau să ţină pasul.

— Nu te învinui. După cum ţi-am spus, am avut mare noroc. Cel mai bun doctor din spital era la ea în salon.

— Nu învinovăţesc pe nimeni, am murmurat, deşi nu eram deloc convins.

— Chiar dacă ai fi fost aici când a avut atacul, tot ar fi trebuit să i se facă o tomografie. Şi dacă îţi mai pui problema că ar putea fi din cauza boxului,

să ştii că doctorul Petito spus că posibilităţile sunt mici. Contactul a fost minim și cauza este alta.

De asta îmi era şi mie teamă. Am aşteptat să termine examinarea. O aşteptare lungă şi dificilă. În cele din urmă, Jannie fu scoasă uşor afară din aparat. Privirea i s-a luminat când m-a zărit.

— *Fugees*, spuse ea, întinzându-mi căştile să aud şi eu muzica. Killing me softly with his song",însoţi ea formaţia. Bună tati! Mi-ai spus că te întorci şi ţi-ai ţinut promisiunea.

M-am aplecat s-o sărut.

— Așa e! Cum te simţi, dragostea mea? Ţi-e bine?

— Mi-a plăcut muzica pe care mi-au pus-o. Mă simt bine. Sunt rezistentă. Abia aştept să văd pozele creierului meu.

Simţeam aceeaşi nerăbdare. Şi doctorul Petito aştepta rezultatul testului. Părea să nu părăsească spitalul niciodată. Ne-am întâlnit în biroul lui puţin după unsprezece şi jumătate. Trecusem de mult de oboseală. Amândoi eram în aceeaşi situație.

— Ați avut o zi lungă.

Fiecare zi părea să fie la fel pentru doctorul Petito. Neurologul îşi începea programul la şapte şi jumătate şi stătea la spital până la nouă, zece seara, câteodată chiar mai târziu. Le spunea pacienţilor să-l sune acasă dacă aveau vreo problemă sau dacă erau speriaţi.

— Asta-i viaţa mea! „M-a ajutat" să divorţez acum câţiva ani, spuse el căscând. Şi mă face să fiu singur acum. Asta şi frica mea de relaţii. Oricum îmi iubesc meseria.

Am încuviinţat pentru că înţelegeam, după care i-am pus întrebarea care mă ardea:

— Ce aţi descoperit? Este în regulă?

Dădu din cap, apoi îmi spuse cuvintele pe care nu voiam să le aud:

— Mă tem că are o tumoare. Un tip deosebit care îi afectează pe cei foarte tineri, dar vom

avea confirmarea după operaţie. E localizată la nivelul creierului mic şi e de dimensiuni mari. Îmi pare rău că trebuie să vă spun că viaţa ei e în pericol.

Mi-am petrecut o altă noapte la spital cu Jannie. A dormit din nou ţinându-mă de mână.

31

Am primit un mesaj dimineaţă, devreme. Am dat un telefon şi am primit veşti rele de la Sandy Greenberg, un prieten care lucra pentru Interpol în Lyon, Franţa.

O femeie pe nume Lucy Rhys-Cousins fusese ucisă cu sălbăticie într-un supermarket din Londra în timp ce copiii ei priveau scena. Sandy mi-a spus că poliţia din Londra îl bănuia pe soţul femeii, Geoffrey Schafer, un om pe care îl ştiam cu numele de Nevăstuica.

Nu-mi venea să cred. Nu acum. Nu Nevăstuica.

— Şi este sau nu Schafer? Ştii cu siguranţă?

— El este, dar nu le vom spune asta şobolanilor din presă. Scotland Yard-ul este absolut sigur şi copiii l-au recunoscut. Le-a ucis mama chiar în faţa lor.

Geoffrey Schafer fusese cel care o răpise pe Christine şi comisese câteva crime oribile în cartierul de sud-est din Washington. Victimele lui erau amărâţii lipsiţi de apărare. Vestea că era în viaţă şi ucidea din nou mi-a venit ca o lovitură sub centură. Ştiam că va fi mult mai rău pentru Christine când va afla asta.

Am sunat-o acasă, dar mi-a răspuns robotul. Calm, i-am lăsat un mesaj. „Christine, te rog răspunde dacă eşti acolo. Ridică receptorul. Este foarte important să stăm de vorbă.” Nimeni nu răspunse. Ştiam că era imposibil ca Schafer să fie în Washington, totuşi, posibilitatea că ar putea fi mă îngrozea. Neprevăzutul făcea parte din schema lui de atac. Blestemată Nevăstuică!

M-am uitat la ceas. Era şapte dimineaţa şi ştiam că uneori Christine mergea la şcoală şi sâmbăta. Am hotărât să mă duc până la şcoală. Oricum nu era departe.

32

Mă gândeam în timp ce conduceam: *Doamne, nu lăsa să se întâmple asta! Nu din nou. Nu se poate să-i faci asta. Nu o vei face!*

Am parcat lângă şcoală şi am sărit din maşină. Apoi am lua-o la fugă prin curte şi pe culoare până în biroul ei. Picioarele îmi tremurau. Am auzit zgomotul făcut de calculator înainte de a intra. M-am uitat înăuntru şi m-am simţit uşurat vazând-o pe Christine în biroul ei primitor, unde totul părea vraişte. Era întotdeauna foarte concentrată când lucra. N-am vrut să o sperii, aşa că am privit-o o clipă, apoi am ciocănit uşor.

— Eu sunt, am murmurat încetişor.

Ea a încetat să tasteze şi s-a întors. O clipă m-a privit aşa cum o făcea altădată. Am simţit că mă topesc. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni albaştri şi o bluză galbenă de mătase. Nu părea să treacă printr-o perioadă grea, dar ştiam că acesta este adevărul.

— Ce cauţi aici? mă întrebă în cele din urmă. Am auzit ştirile la CNN. Am văzut glorioasa scenă a crimei de la supermarketul din Londra. Dădu din cap şi închise ochii.

— Cum te simţi?

— Nu mi-e bine deloc! slobozi ea răspunsul. Nici nu-mi dau seama ce mai înseamnă să-ţi fie bine, şi ştirile astea nu mă ajută câtuşi de puţin. Nu pot să dorm şi am coşmaruri tot timpul. Nu pot să mă concentrez în timpul zilei. Îmi imaginez tot felul de lucruri îngrozitoare care se pot întâmpla micului Alex. Lui Damon, lui Jannie şi lui Nana, şi ţie. Nu reuşesc să depăşesc starea asta.

Cuvintele ei mă dureau. Neputinţa mea de a o ajuta îmi dădea un sentiment înfiorător.

— Nu cred că se va întoarce aici.

Christine mă privi furioasă.

— N-ai de unde să ştii!

— Schafer se consideră superior nouă.

În lumea lui imaginară, noi nu suntem la fel de importanţi precum soţia lui. Mă surprinde că nu i-a ucis şi pe copii.

— Vezi! Te surprinde! Nimeni nu ştie sigur ce va face maniacul ăsta. Şi acum ai de-a face cu mai mulţi de acelaşi tip: oameni nebuni care ucid ostatici nevinovaţi fără nici un motiv. *Doar pentru că pot să o facă.*

Am dat să mă apropii de ea, dar m-a oprit cu un gest.

— Te rog, nu! Pleacă!

Se ridică de pe scaun şi trecu pe lângă mine spre toaleta profesorilor fără să se uite înapoi.

Ştiam că nu va ieşi de acolo până când nu va fi sigură că am plecat. Pornind spre ieşire, mă gândeam că nici măcar nu mă întrebase ce făcea Jannie.

33

Am trecut pe la spital înainte de a mă duce la muncă. Jannie se trezise, aşa că am luat micul dejun împreună. Mi-a spus că eram cel mai bun tată din lume, iar eu i-am zis că era cea mai bună fiică. Apoi i-am explicat că avea o tumoare şi că urma să fie operată. Fetiţa mea mi-a plâns în braţe.

După ce a ajuns şi Nana, Jannie a fost dusă să i se facă şi alte teste. Câteva ore nu aveam nimic de făcut la spital. Am plecat să mă întâlnesc cu cei de la FBI. Munca era omniprezentă. Christine îmi spusese: *Tu nu faci decât să vânezi nebuni şi maniaci patetici.* Nu vedeam nici o ieşire.

Agentul special însărcinat cu acest caz, Cavalierre, a ajuns la şedinţa de informare la ora unsprezece fix. Mi se părea că jumătate din oamenii FBI-ului erau acolo şi asta îmi dădea o oarecare siguranţă.

Mi-am amintit că echipa care cerceta jafurile trebuia să fie extrem de profesionistă. Poate de aceea o alesese Kyle pe Cavalierre pentru acest caz. Îmi spusese că era o persoană organizată şi exactă, unul dintre cei mai bine cotaţi agenţi ai FBI-ului. Gândurile mi se îndreptau către jafuri şi crime. Oare de ce îşi doreau această publicitate şi chiar oprobriul opiniei publice? O făceau pentru a induce un sentiment de teamă funcţionarilor de la alte bănci pe care voiau să le jefuiască? Urmăreau să-i sperie de moarte pe toţi aşa încât nimeni să nu li se opună sau crimele fuseseră făcute din dorinţa de răzbunare? Ideea că unul sau mai mulţi dintre ucigaşi lucrase într-o bancă părea logică. Mergeam pe această pistă mobilizând toate resursele.

Mi-am aruncat privirea prin încăperea supraaglomerată din clădirea biroului operativ al FBI-ului. Pe un perete erau poze ale suspecţilor şi martorilor şi declaraţii ale acestora. Din nefericire, nici unul dintre suspecţi nu părea plauzibil. Titlurile rubricilor organizate pe pereţi aveau diferite nume: „Grăsanul”, „Soţia directorului”, „Prietena soţului”, „Mustaţă”.

De ce nu aveam nici măcar un singur suspect? Ce ar trebui să ne spună asta? Ce ne scapă?

— Salut şi bună dimineaţa. Vreau să mulţumesc tuturor anticipat pentru că aţi renunţat la week-end, spuse agentul Cavalierre cu o doză necesară de ironie şi umor. Purta pantaloni kaki şi un tricou mov deschis. Avea şi o bentiţă minusculă, mov, prinsă în păr. Arăta

încrezătoare şi surprinzător de relaxată.

— Dacă nu vii sâmbătă, spuse un agent cu mustaţa pleoştită din spatele camerei, nu te obosi să vii duminică.

— Aţi observat că şmecherii stau întotdeauna în spate, ricană Cavalierre, apoi zâmbi convingător. Era foarte stăpână pe sine.

Ridică un dosar albastru.

— Toată lumea are un dosar mare şi rău ca acesta, care conţine cazuri din trecut care ar putea avea legătură cu cazul nostru. Jafurile comise de Joseph Dougherty în Vestul Mijlociu în anii ’80 sunt similare sub anumite aspecte. Mai sunt, de asemenea, materiale despre David Grandstaff, eminenţa cenuşie a celui mai mare jaf de bancă din istoria Americii. Interesant e că Grandstaff a fost prins de FBI. Însă am folosit şi mijloace neortodoxe în încercările noastre de a-l prinde. După un proces de şase săptămâni, juriul a deliberat zece minute şi l-a achitat pe Grandstaff. Nici până astăzi cele trei milioane furate în jaful de la First National Bank din Tucson nu au fost recuperate.

Cineva din faţă a ridicat mâna şi a întrebat:

— Unde este Grandstaff acum?

— A trecut în anonimat, la vreo doi metri sub pământ, răspunse Cavalierre. Nu e implicat în nici unul din aceste jafuri, dar probabil că este o sursă de inspiraţie pentru

ele, la fel ca şi Joseph Dougherty. E posibil ca cei care au dat aceste lovituri să se fi inspirat din „lucrările” lor. Cum am auzit spunându-se în filme. „Sunt persoane studioase”.

La vreo jumătate de oră după ce începuse şedinţa, Cavalierre m-a prezentat celorlalţi.

— Unii dintre voi îl ştiţi deja pe Alex Cross de la poliţia din Districtul Columbia. E la Brigada de Omucideri şi are doctoratul în psihologie. Doctorul Cross este psiholog criminalist şi un foarte *bun* prieten al lui Kyle Craig. Sunt foarte buni amici, aşa că ar fi bine să vă ţineţi pentru voi părerile despre Poliţia metropolitană.

Se uită în direcţia mea.

— Doctorul Cross a descoperit cadavrele lui Brianne şi Errol Parker, singurele noastre indicii în acest caz. Sper că observaţi cât de grijulie sunt să-l linguşesc pe doctorul Cross.

M-am ridicat în picioare şi am aruncat o privire în camera de conferinţe.

— Mă tem că şi familia Parker a trecut în anonimat, am spus eu, stârnind câteva zâmbete. Cei doi erau nişte hoţi mărunţi, dar făcuseră închisoare pentru jafuri de bănci. Îi verificăm pe toţi cei cu care au intrat în contact în închisoarea Lorton. Deocamdată nu am descoperit nimic. De fapt, toate eforturile noastre de până acum au fost zadarnice.

— Cei doi Parker erau hoţi pricepuţi, dar nu la fel de organizaţi ca cel care i-a implicat în aceste jafuri şi

apoi i-a ucis. Apropo, au fost otrăviţi. Cred că ucigaşul i-a privit murind şi e posibil să fi violat cadavrul lui Brianne Parker. Deocamdată este doar o supoziţie, dar nu cred că toată nebunia asta are legătură doar cu jafurile.

34

Creierul nu putea să doarmă. Prea multe gânduri neavenite îi bântuiau mintea deja suprasolicitată. Fusese grav înşelat pentru a ajunge în această situaţie. Trebuia sa se răzbune. Îşi dedicase existenţa, fiecare moment al ultimilor patru ani, acestei răzbunări.

Se ridică din pat şi se aşeză la birou, aşteptând să-i treacă greaţa şi să se oprească din tremurat. *Am o viaţă patetică. O dispreţuiesc. Dispreţuiesc orice are legătură cu ea.*

În cele din urmă se hotărî să scrie scrisoarea plină de ură la care se gândise în timp ce stătea întins pe pat.

În atenţia directorului de la Citibank

Această scrisoare este un semnal de alarmă şi trebuie luată în serios. Consecinţele asupra băncii vor fi majore.

Crezi că eşti în siguranţă şi departe de oamenii mărunţi, dar nu este aşa.

În timp ce scriu asta îmi tremură mâna. Tot corpul îmi tremură de furie.

Bancherul meu e într-o stare de amorţeală. Ţinând cont că este „bancher personal", nu se ridică la înălţimea aşteptărilor. E la fel de neimplicată în relaţia noastră precum obiectele din biroul ei. Întotdeauna am crezut că bancherii sunt persoane inteligente şi nu fac greşeli. Atunci cum se poate ca, de atât de multe ori, să se facă atâtea erori grosolane în legătură cu contul meu.

Am cerut un simplu transfer bancar care nu s-a făcut la timp.

M-am mutat de curând, dar ei nu au ţinut seama de schimbarea adresei. Au trecut trei luni şi încă nu am primit nici o confirmare. În cele din urmă am aflat că transferul nu fusese făcut şi că documentele mele sunt trimise la o adresă greşită.

După toate aceste insulte şi greşeli ale angajaţilor voştri care sunt ocupaţi să nu facă nimic, banca mai are şi tupeul şi neruşinarea de a-mi refuza cererea de împrumut. Partea cea mai grea de suportat a fost aceea că m-au silit să o ascult pe domnişoara înţepată refuzându-mă pe un ton nesincer şi condescendent.

Fac o apreciere a serviciilor pe o scală de la 9,9999 la 10, iar banca voastră e la un nivel lamentabil.

Va veni şi vremea oamenilor mărunţi.

Reciti scrisoarea şi i se păru acceptabilă ţinând cont că o scrisese la ora două dimineaţa. De fapt i se părea chiar foarte bună.

O va definitiva, o va semna, apoi o va îndosaria aşa cum făcuse şi cu celelalte. Îl incriminau şi era prea periculos să le trimită prin sistemul federal de poştă.

Doamne, Dumnezeule, cât de tare ura băncile! Şi companiile de asigurări! Şi casele de brokeraj! Şi pretenţioasele firme de Internet! Şi Guvernul! Toate aceste fetiţe şi băieţei trebuiau să plătească şi o vor

face. Oamenii mărunţi vor avea parte de victoria lor.

35

Îi promisesem lui Jannie de dimineaţă că mă voi opri la pizzeria Big Mike Giordano ca să-i cumpăr pizza. Am intrat în salon trecând pizza dintr-o mână într-alta. Probabil că nu va mânca prea mult, dar doctorul Petito spusese că şi o felie era suficientă.

— Livrare la domiciliu!

— Ura, ura! se entuziasmă ea. M-ai salvat de mâncarea asta îngrozitoare din spital. Îţi mulţumesc tati, eşti cel mai tare!

Nu avea un aer bolnăvicios şi şederea ei la spital părea inutilă. Mi-aş fi dorit să fie aşa. Doctorul îmi dăduse toate informaţiile în legătură cu operaţia care avea să dureze, cu pregătiri cu tot, între opt şi zece ore. Chirurgul urma să extirpe tumoarea, din care o parte avea să fie folosită pentru biopsie. Până la operaţia de a doua zi dimineaţă, la ora opt, era stabilizată cu Dilantin.

— Ai cerut o pizza cu măsline şi anşoa, am tachinat-o eu în timp ce deschideam cutia.

— Aţi înţeles greşit, domnule curier. Mai bine luaţi-vă pizza înapoi dacă e făcută cu unsuroasa aia de anşoa, îmi spuse aruncându-mi aceeaşi privire ca străbunica ei.

— Te necăjeşte doar! spuse Nana aruncându-mi o variantă mai puţin agresivă a aceleiaşi priviri.

— Ştiu şi eu foarte bine, Nana, replică Jannie. Şi asta fac şi eu. *E ceea ce facem noi, noi amândoi*, cântă ea un vers dintr-o veche melodie.

— Mie îmi place cu anşoa, se amestecă şi Damon doar ca să contrazică. Sunt bine sărate.

— Bineînţeles! îi răspunse ea. Cred că ai fost o anşoa în altă viată.

Am râs aşa cum o făceam altădată şi am început să mâncăm pizza cu brânză, vorbind despre ştirile zilei. Jannie era din nou în centrul atenţiei descriind cu lux de amănunte a doua tomografie pe care o făcuse şi care a durat o jumătate de oră. Apoi declară:

— M-am decis să mă fac doctor şi probabil că voi lucra la spitalul Johns Hopkins.

Nana şi Damon au plecat pe la opt. Erau la spital de la ora trei.

Jannie anunţă:

— Tata mai rămâne puţin pentru că a fost la lucru şi nu l-am văzut destul astăzi.

Îşi schimbă poziţia ca să o poată îmbrăţişa pe Nana, care îi şopti ceva la ureche, apoi îi făcu semn lui Damon care se afla de cealaltă parte a patului.

— Îmbrăţişează-mă şi sărută-mă, îi ordonă ea.

Damon şi mama Nana plecară după ce se salutară de nenumărate ori, îşi făcură cu mâna şi îşi adresară surâsuri încurajatoare. Lui Jannie îi curgeau lacrimile pe obrajii strălucitori; râdea şi plângea în acelaşi timp.

— De fapt, îmi cam place asta, ştiţi că am nevoie să fiu în centrul atenţiei şi încetaţi să vă mai faceţi griji, am de gând să mă fac doctor. De acum încolo o să-mi spuneţi doamna doctor Jannie.

— Noapte buhă şi vise plăcute, doctore Jannie, îi spuse Nana uşurel, vorbind din prag. Ne vedem mâine, faţă dragă.

— Noapte bună, spuse şi Damon, dând să plece. Ah, voiam să spun doctore Jannie.

Am tăcut amândoi câteva clipe după aceea. Am îmbrăţişat-o, gândindu-mă că scena despărţirii fusese prea mult pentru amândoi. Şedeam pe marginea patului de spital şi o ţineam în braţe de parcă s-ar fi putut rupe în bucăţi. Am rămas aşa mult timp vorbind din când în când.

Am fost surprins să văd că în cele din urmă Jannie adormise în braţele mele. Abia atunci au început să-mi curgă lacrimile.

36

Am rămas la spital toată noaptea. Niciodată nu-mi mai fusese atât de teamă şi nu mai fusesem atât de trist. Frica părea să fie un organism viu care-şi înfigea ghearele în pieptul meu. N-am reuşit să dorm prea mult şi m-am gândit puţin la jafuri – atât cât să-mi mut gândurile de la problemele lui Jannie. Oameni nevinovaţi fuseseră ucişi cu sălbăticie şi asta mă afectase atât pe mine, cât şi pe ceilalţi.

M-am gândit şi la Christine. O iubeam şi n-aveam ce face, dar eram convins că se hotărâse în ceea ce ne priveşte. Nu mai voia să-şi împartă viaţa cu un detectiv de la omucideri şi eu nu ştiam să fac decât asta.

Ne-am trezit amândoi pe la cinci dimineaţa. Fereastra ei dădea către o grădiniţă plină de flori. Am privit amândoi în tăcere răsăritul. Priveam această imagine fantastică şi liniştită şi m-am întristat din nou. *Dacă acesta avea să fie ultimul nostru răsărit petrecut împreună?* Nu voiam să gândesc aşa, dar nu mă puteam abţine.

— Nu-ţi face griji, tati, mă încurajă ea citind în mine ca o vrăjitoare. Or să mai fie multe răsărituri de acum încolo. Dar ca să-ţi spun adevărul şi mie mi-e puţin frică.

— Să spunem adevărul, aşa trebuie să fie tot timpul între noi doi.

— Bine, aşadar, îmi este foarte frică, răspunse ea cu o voce slabă.

— Şi mie îmi este foarte frică, mititico!

Ne ţineam de mână privind gloriosul soare roşiatic. Jannie era foarte tăcută. A trebuit să fac un mare efort de voinţă pentru a nu izbucni în lacrimi. Simţeam că mă sufoc şi am căscat ca să nu mă dau de gol, dar ştiam că nu reuşisem s-o păcălesc.

— Ce mai e de făcut în dimineaţa asta?

— Restul pregătirilor înainte de operaţie şi probabil că îţi vor lua sânge pentru o altă analiză.

Strâmbă din nas:

— Să ştii că toţi sunt vampiri pe aici. De aia am vrut să rămâi peste noapte.

— Ai făcut foarte bine. Am respins

câteva atacuri îndrăzneţe în primele ore, dar nu am vrut să te trezesc. Probabil că vei fi rasă în cap pentru prima dată în viaţa ta.

Jannie îşi duse amândouă mâinile la cap.

— Nu vreau!

— Doar puţin la ceafa. O să arate bine.

— Da, cu siguranţă. Dacă aşa crezi, de ce nu te razi şi tu la ceafa? Aşa vom arăta amândoi foarte bine.

— Dacă vrei tu, o fac şi pe asta.

Doctorul Petito intră în cameră în timp ce ne îmbărbătam unul pe altul.

— Eşti numărul unu pe lista noastră, spuse el zâmbind.

— Vezi? Sunt numărul unu.

O luară pe Jannie la şapte şi cinci minute.

37

Îmi veni în minte imaginea lui Jannie dansând cu pisica Roşie şi cântând „Trandafirii sunt roşii”. Mi-am repetat scena în gând, din nou şi din nou. Cred că aşteptarea la spital se aseamănă cel mai mult cu iadul, sau cel puţin cu purgatoriul. Nu am vorbit prea mult cu Nana şi Damon. Sampson şi mătuşile lui Jannie au trecut şi ei pe la spital şi erau în aceeaşi stare ca şi noi. Era îngrozitor! Cele mai oribile ore din viaţa mea.

Sampson se duse cu Nana şi Damon să mănânce ceva, dar eu am rămas acolo. Nu ştiam ce se întâmplă şi tot ceea ce se petrecea în jurul meu mi se părea ireal. Îmi veneau în minte imagini de când murise Maria. După ce fusese împuşcată aiurea pe stradă şi fusese adusă tot la spitalul St. Anthony.

Pe la cinci şi cinci minute, doctorul Petito intră în sala de aşteptare unde eram adunaţi toţi. L-am văzut înainte de a ne observa el şi mi s-a făcut brusc rău. Inima îmi bătea atât de puternic încât aproape o auzeam. Nu puteam să citesc nimic pe chipul lui în afară de oboseală. Ne văzu, ne făcu cu mâna şi se apropie de noi. A zâmbit şi mi-am dat seama că operaţia decursese bine

— Totul a ieşit bine, ne-a spus el strângându-ne mâinile. Felicitări!

— Vă mulţumesc... pentru toate sacrificiile.

După cincisprezece minute ni s-a dat voie să mergem la reanimare. Mă simţeam brusc altfel, mai uşurat, parcă aveam aripi. Jannie era singurul pacient şi ne-am apropiat de patul ei în vârful picioarelor. Avea capul pansat ca un turban. Era conectată la nişte monitoare şi perfuzată.

Am apucat-o de o mâna şi Nana de cealaltă. Fetiţa noastră era bine; *reuşiseră.*

— Mă simt de parcă am ajuns vie în rai, mi se adresă Nana zâmbind. Tu nu?

Jannie se mişcă şi dădu semne de trezire la vreo douăzeci de minute după ce am ajuns la reanimare. L-am chemat pe doctorul Petito care veni imediat. Îi spuse să tragă aer în piept de câteva ori, apoi să tuşească.

— Te doare capul, Jannie?

— Cred că da!

Apoi se uită la noi. Clipi de câteva ori şi deschise ochii larg, dar era încă ameţită.

— Bună, tati. Bună, Nana. Ştiam că şi

voi o să fiţi în rai, spuse ea în cele din urmă.

M-am întors ca să vadă ce făcusem.

Îmi răsesem părul la ceafă. Exact ca ea.

38

Două zile mai târziu m-am întors la jafuri şi crime, un caz care mă fascina şi îmi repugna. Investigarea continuase fără mine, dar nu prinseseră încă pe nimeni. Îmi veni în minte o vorbă de-a Nanei: *Dacă te învârţi în cerc, e posibil să uiţi că există colţuri.* Poate asta era şi problema noastră.

Am văzut-o pe Betsey Cavalierre în biroul FBI-ului de pe Fourth Street. Îmi făcu semn cu degetul, dar îmi şi zâmbi prieteneşte. Era îmbrăcată cu un tricou albastru şi jeanşi şi arăta bine. Mă bucuram s-o văd. Acel prim zâmbet pe care mi-l adresă păru să spargă gheaţa dintre noi.

— Trebuia să-mi spui despre operaţia fetiţei tale. Totul a decurs bine? Mi se pare că n-ai prea dormit!

— Doctorul mi-a spus că a extirpat toată tumoarea. Este o fetiţă rezistentă. Azi-dimineaţă m-a întrebat când reîncepem lecţiile de box. Îmi pare rău că nu ţi-am vorbit mai demult, dar nu eram în apele mele.

— Mă bucur că fetiţei tale îi e bine. Se citeşte uşurarea în ochii tăi.

Am zâmbit.

— Păi aşa mă simt! Şi acum pot să mă concentrez mai bine. Să ne apucăm de treabă.

— Eu sunt aici de la ora şase.

— Te dai mare!

M-am aşezat la biroul meu şi m-am apucat de citit muntele de dosare care se strânsese. Cavalierre era la biroul din faţa mea. Mă bucuram că sunt din nou în linia întâi. Unul sau mai mulţi criminali erau în libertate, ucigând funcţionari de bancă, directori şi familiii întregi. Îmi doream să ajut pe cât puteam la prinderea lor.

Cam o oră mai târziu am ridicat privirea şi am văzut-o pe Cavalierre uitându-se în direcţia mea cu o privire rătăcită.

— Trebuie să fac o vizită, i-am spus. Trebuia să mă gândesc la el mai demult. A fost plecat din Washington o perioadă. A bântuit prin Philadelphia, New York, Los Angeles, dar acum s-a întors. A

jefuit o mulţime de bănci *şi este un personaj violent.*

Betsey încuviinţă dând din cap:

— Mi-ar plăcea atât de mult să-l cunosc. Pare a fi un tip grozav.

Probabil din cauză că nu prea aveam nici o altă pistă se hotărî să mă însoţească. Am mers cu maşina ei până la un hotel de mâna a paişpea de pe New York Avenue. Doral era un hotel decrepit, o adevărată ruină. Trei prostituate îmbrăcate în fuste mini tocmai ieşeau pe uşă când am ajuns noi. Un peşte cu aspect foarte retro stătea sprijinit de un Cadillac galben, scobindu-se în dinţi.

— Îmi place când mă scoţi în asemenea locuri plăcute, îmi spuse Cavalierre coborând din maşină. Am remarcat că avea o teacă de pistol la gleznă. Era pregătită pentru orice situaţie.

39

Vida loca era cel mai bun termen pentru a descrie viaţa pe care o duce Tony Brophy la etajul patru al hotelului. Recepţionerul ne-a spus că stătea acolo de o săptămână şi că este „un tip nesănătos, nu o persoană drăguţă, de fapt un cretin”.

— Nu cred că e o legătură între hotelul ăsta şi cel cu acelaşi nume din Miami, remarcă Betsey în timp ce urcam pe scări la etajul patru. E o magherniţă.

— Stai să-l cunoşti pe Brophy, se potriveşte perfect în peisaj.

Am ajuns la uşa camerei lui fără zgomot şi ne-am scos pistoalele. Brophy era un suspect perfect în materie de jafuri şi crime. Avea profilul corespunzător criminalilor. Am ciocănit tare în uşa de lemn.

— Ce-i? se auzi o voce nervoasă dinăuntru.

— Poliţia din Washington! am strigat eu.

Am auzit ceva mişcând, apoi pe cineva care descuia nişte yale. Uşa se deschise uşor şi Brophy apăru în cadrul ei. Era o persoană masivă, un pachet de muşchi, ras în cap.

— Cretinii de la poliţia locală, spuse el fără să scoată ţigara fără filtru din gură. Şi cine-i fraiera care te însoţeşte?

— Pot să vorbesc şi singură, îi răspunse Betsey.

Tony Brophy râânji. Părea să-i facă plăcere să i se răspundă la mitocănii.

— Bine, vorbeşte!

— Sunt agentul special Betsey Cavalierre de la FBI.

— Agent *special*... stai aşa... ce tot spun poliţiştii la televizor? Putem să facem asta de o manieră neplăcută sau plăcută, spuse el arătându-şi dinţii surprinzător de albi.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri de tip militar, şlapi şi fără tricou. Pe braţe şi pe tors avea o mulţime de tatuaje din închisoare.

— Eu spun s-o facem într-o manieră neplăcută, dar asta-i doar părerea mea, răspunse Betsey.

Brophy se întoarse către o silfidă blondă răsturnată pe o canapea retro de culoare galben-verzui în faţa televizorului. Era îmbrăcată doar cu un tricou FUBU, mărime XXL.

— Şi ţie îţi place de ea atât de mult cât îmi place mie, Nora? i se adresă Brophy.

Însă femeia nu părea interesată de nimic altceva în afara programului pe care îl urmărea. Probabil că era înaltă. Cu părul lins şi bretonul dat cu gel, avea tatuaje cu sârmă ghimpată la încheieturi, la glezne şi pe gât.

Brophy se întoarse către noi.

— Presupun că aţi venit să facem afaceri. Aşadar, doamna misterioasă este de la FBI. Foarte bine. Asta înseamnă că îşi va permite să plătească orice informaţie pe care aş putea-o avea.

Betsey dădu din cap.

— Aş prefera să te bat până mi le spui.

Ochii negri a lui Tony scânteiară.

— *Chiar* îmi place tipa asta!

Brophy ne-a condus în bucătărie şi s-a aşezat invers pe un scaun, cu spătarul proptit de piept. A trebuit să ne înţelegem cu partea financiară înainte de a începe să ne spună ce ştia. Avea dreptate într-o privinţă, bugetul lui Betsey Cavalierre era mult mai mare decât al meu.

— La banii ăştia mă aştept la o informaţie ca lumea, îl avertiză ea.

Omul confirmă printr-o mişcare a capului, foarte încrezător în el.

— Alta mai bună n-o să găseşti, iubire. Vezi tu, l-am cunoscut pe cel din spatele treburilor alea murdare din Maryland şi Virginia. Vrei să ştii ce fel de persoană e? E un nenorocit al dracului de rău. Şi gândeşte-te cine-ţi spune asta.

Brophy se holba la mine şi la Betsey. Era sigur că ne stârnise interesul.

— Îşi spune Creierul şi pare că-i place numele ăsta. Vă vine să credeţi,

Creierul? Ne-am întâlnit la hotelul aeroportului – Sheraton. M-a contactat prin intermediul unui tip din New York. Aşa-numitul Creier ştia o mulţime de lucruri despre mine. Îmi ştia şi punctele forte, şi slăbiciunile. M-a lăsat cu gura căscată. Ştia şi despre Nora, şi despre obiceiurile ei.

— Crezi că era poliţist? De unde să fi avut toate informaţiile alea despre tine? l-am întrebat eu.

— Nu... *Prea deştept.* Dar e posibil să fi vorbit cu nişte poliţişti dacă ne gândim la câte ştia. De-aia l-am ascultat până la sfârşit. De-aia şi fiindcă mi-a spus că aş putea să câştig o sumă cu mai multe cifre. Asta chiar mi-a stârnit interesul.

Cavalierre şi cu mine nu puteam decât să ascultăm. O dată pornit, nimic nu îl mai putea opri pe Brophy.

— Cum arăta?

— Vrei să ştii cum arăta? Asta-i o întrebare de un miliard. Stai să-ţi povestesc scena. Când am intrat în camera lui de hotel, în direcţia mea erau îndreptate nişte reflectoare extrem de puternice. Parcă eram la premiera unui film la Hollywood. N-am văzut nimic.

— Nici măcar contururi? Trebuie să fi văzut ceva.

— I-am remarcat silueta. Avea părul lung sau purta o perucă. Nasul şi urechile mari. Arăta ca o maşină cu uşile deschise. Am vorbit şi am rămas că mă va contacta, dar de atunci n-am mai primit nici o veste. Presupun că nu m-a vrut în echipa lui.

— De ce? De ce nu şi-ar dori pe cineva ca tine?

Brophy îndreptă un pistol imaginar către mine şi mimă gestul că mă împuşcă.

— Are nevoie de criminali, omule! Eu nu sunt un criminal. Sunt un amorez, nu-i aşa, Betsey?

40

Ceea ce ne spusese Brophy era îngrijorător şi informaţia nu trebuia să ajungă la urechile presei. Cineva care se autointitula Creierul intervieva şi angaja criminali profesionişti. *Doar criminali.* Şi ce plănuia în continuare? Alte jafuri cu ostatici? Ce dracu' voia?

După ce am terminat ce aveam de făcut în seara aceea m-am dus la spital. Starea lui Jannie era bună, dar am rămas cu ea şi peste noapte. Începuse să-mi spună că sunt colegul ei de cameră.

A doua zi dimineaţă am făcut o trecere în revistă a dosarelor unor foşti angajaţi nemulţumiţi de la Citibank, First Union şi First Virginia, precum şi ale altor persoane care ameninţaseră băncile. Toată lumea din biroul FBI-ului suferea de o tăcere disperată. Nu aveam nici un fel de dovezi, piste şi nu facuserăm nici un progres. Încă nu aveam nici un suspect.

De obicei, ameninţările la adresa băncilor sunt analizate de un departament din cadrul lor. Cel mai adesea scrisorile de ameninţare sunt trimise de persoane cărora le-a fost refuzat un împrumut sau de cei ale căror case fuseseră puse sub sechestru. Scrisorile de ameninţare pot fi trimise atât de femei, cât şi de bărbaţi. Profilul psihologic pe care îl citisem în dimineaţa aceea spunea că, în general, era vorba de persoane care aveau probleme financiare la serviciu sau acasă. Se mai întâmpla ca băncile să fie ameninţate şi datorită practicilor din domeniul muncii sau legăturilor pe care le aveau cu ţări străine precum Africa de Sud, Irak sau Irlanda de Nord. La băncile mari cercetau corespondenţa cu raze X şi alarmele false erau un lucru obişnuit. Câteodată felicitările muzicale de Crăciun declanşau sistemul.

Procesul era extrem de obositor, dar necesar şi făcea parte din obligaţiile slujbei. Pe la unu mi-am aruncat privirea către Betsey. Era acolo, ca şi noi, ceilalţi, şezând în spatele unui birou metalic, ascunsă după un morman de hârtii.

— O să ies puţin. Vreau să verific un individ care a trimis câteva ameninţări la Citibank şi locuieşte în apropiere.

Betsey puse stiloul pe masă.

— Vin cu tine dacă nu te deranjează. Kyle are încredere în intuiţiile tale.

— Da, şi uite unde a ajuns Kyle!

— Exact asta voiam să spun şi eu, zise ea, făcându-mi cu ochiul. Să mergem.

Joseph Petrillo, al cărui dosar îl citisem şi recitisem, ieşea în

evidenţă. În fiecare săptămână a ultimilor doi ani, directorul de la Citibank din New York primise câte o scrisoare înveninată şi plină de ură de la Petrillo. Lucrase ca agent de securitate al băncii din ianuarie 1990 până de curând. Fusese concediat ca urmare a unor reduceri bugetare care afectaseră toate departamentele. Petrillo nu acceptase această explicaţie şi nimic altceva din ceea ce i se oferise ca să-i lase în pace.

Era ceva în tonul scrisorilor care mă neliniştea. Erau scrise bine, inteligent, dar dădeau semne de paranoia şi chiar schizofrenie. Petrillo fusese căpitan în Vietnam înainte de a lucra la bancă şi luase parte la lupte. Poliţia îl cercetase în legătură cu scrisorile de ameninţare, dar nu fusese acuzat de nimic.

— Asta-i una din celebrele tale bănuieli, spuse Betsey în timp ce ne îndreptam către casa suspectului de pe Fifth Avenue.

— Una din celebrele mele bănuieli care se termină prost! Şi detectivul care l-a anchetat acum câteva luni simţea la fel. Banca n-a vrut să dea curs plângerii.

Spre deosebire de Fifth Avenue din New York, strada din Washington era o zonă săracă, la poalele Capitoliului. La început fusese locuită în majoritate de imigranţi italieni, însă acum era o zonă mixtă. Maşini vechi şi ruginite zăceau pe stradă. Un BMW, model nou, sărea în ochi. Probabil că aparţinea unui dealer de droguri.

— Acelaşi loc, aceiaşi oameni, remarcă Betsey.

— Cunoşti zona?

Dădu din cap şi miji ochii.

— Cu un număr de ani în urmă, câţi nu se pot spune, m-am născut nu departe de aici.

M-am uitat către ea şi i-am văzut privirea cruntă când se uită afară. Îmi vorbise puţin despre trecutul ei. Crescuse în zona rău famată din Washington, dar nu părea.

— Nu e neapărat nevoie să dăm curs bănuielii mele acum. Pot s-o verific mai târziu. S-ar putea să nu fie nimic important, dar Petrillo locuieşte aproape de birou.

— Ai citit o mulţime de dosare azi şi

ăsta ţi-a sărit în ochi. Trebuie să-l cercetăm. Şi nu mă deranjează să mă întorc aici.

Ne-am oprit în faţa unui bar care era probabil locul de adunare al tinerilor din vecinătate în ultimii ani. Cei care îşi pierdeau acum vremea pe acolo aveau un aer retro cu jeanşii lor largi, tricourile închise la culoare şi părul dat pe spate.

Erau cu toţii albi. Am traversat strada şi am pornit spre capătul ei. I-am arătat o casă mică, galbenă, care era a lui Petrillo.

— Să mergem să vorbim cu el. Să vedem dacă a jefuit vreo bancă în ultimul timp.

Am urcat pe nişte scări de beton pline de găuri şi am bătut la o uşă de metal, strigând:

— Poliţia din Washington. Joseph Petrillo, vrem să vorbim cu tine!

M-am întors către Betsey care stătea în stânga mea, cu o treaptă mai jos. Nu ştiu ce am vrut să-i spun, dar orice ar fi fost, oricum n-a mai avut timp să fie spus.

S-a auzit un zgomot infernal de armă de calibru mare, foarte puternic, asurzitor, mai înspăimântător decât un tunet. Venea din interiorul casei, aproape de uşă.

Betsey ţipă.

41

Am sărit de pe verandă cu capul înainte, trăgând-o pe Betsey după mine. Am aterizat pe peluză scotocind după arme şi respirând sacadat.

— Iisuse Hristoase! Iisuse! exclamă ea speriată.

Nici unul dintre noi nu fusese rănit, dar eram speriaţi de moarte. Mi-era şi ciudă pe mine că fusesem atât de neglijent la uşă.

— La dracu', nu mă aşteptam să tragă asupra noastră.

— Asta e ultima dată că pun la îndoială bănuielile tale, şopti ea. Chem întăriri.

— Sună la poliţie mai întâi! E oraşul nostru!

Ne-am aşezat lângă un gard viu care nu mai fusese tăiat de mult şi câteva tufe de trandafiri care crescuseră în neorânduială. Amândoi aveam pistoalele pregătite, eu îl ţineam pe-al meu la nivelul feţei. Îl găsisem oare pe Creier?

De partea cealaltă a străzii, adolescenţii din faţa barului se uitau la scenă şi în special la casa de unde se auziseră împuşcăturile. Ne priveau cu ochi mari, uimiţi, de parcă eram personaje din „NYPD Blue" sau „Lege şi Ordine".

— Joe, nebunul de legat! strigă unul dintre ei făcând mâinile pâlnie.

— Măcar nu mai trage! murmură Betsey. Joe, nebunul de legat.

— Din păcate, încă mai are arma şi poate să mai tragă dacă vrea.

Mi-am schimbat poziţia astfel încât să pot vedea mai bine uşa de la intrare. Nu se vedea nici o gaură. Nimic.

— Joseph Petrillo! am strigat din nou.

Nu am primit nici un răspuns.

— Poliţia din Washington! *Aşteptţi să-mi arăt faţa din nou, nebunule? Vrei să ţinteşti mai bine de data asta?*

M-am mai apropiat puţin de verandă, dar am rămas în continuare la nivelul solului. Copiii începură să mă maimuţărească:

— *Domnule Petrillo, ţicnitule domn Petrillo?* Eşti în regulă, nebun nemernic?

Întăririle au ajuns în câteva minute. Mai întâi două maşini cu sirenele pornite, apoi alte două. După aceea – două maşini ale FBI-ului. Toţi erau înarmaţi până în dinţi şi pregătiţi pentru situaţie.

Strada a fost închisă în ambele părţi, iar casele din vecinătate au fost evacuate. Pe neaşteptate şi extrem de inoportun apăru şi un elicopter de la televiziune.

Mai participasem de multe ori la astfel de acţiuni şi nu-mi plăceau deloc. Am mai aşteptat vreo douăzeci de minute până când au apărut şi trupele de intervenţie, SWAT. Cavalerii în albastru. Erau îmbrăcaţi în kevlar din cap până în picioare şi s-au folosit de un berbec pentru a doborî uşa.

Am intrat în casă în urma lor, deşi nu era obligatoriu.

Îmi făcea plăcere că venise şi Betsey Cavalierre.

Înăuntru, situaţia era bizară de-a dreptul. Camera de zi arăta ca podul unei librării: cărţi vechi, fără coperte, reviste uzate şi ziare depăşite erau puse unele peste altele aproape în întreaga cameră. Peste tot erau zeci şi zeci de pisici care mieunau şi arătau jalnic, aproape moarte de foame.

L-am găsit şi pe Joseph Petriilo zăcând într-o grămadă de reviste vechi, *Newsweek, Time, Life* şi *People*. Probabil că le dărâmase când căzuse peste ele. Gura îi era deformată într-un rictus sau mai degrabă o jumătate de rictus.

Îşi zburase creierii cu o puşcă cu ţeavă scurtă care zăcea lângă el. Mare parte din jumătatea dreaptă a feţei dispăruse, iar zidul, fotoliul şi câteva cărţi erau stropite de sânge. O pisică îi lingea îndâijit mâna.

Am aruncat o privire prin cărţile şi ziarele răsturnate de pe lângă corp. Am zărit o broşură de la Citibank şi câteva extrase bancare de-ale lui Petrillo. Ultima arăta că omul mai avea în cont şaizeci şi unu de dolari. Betsey Cavalierre stătea pe vine lângă cadavru şi mi-am dat seama că se abţinea să nu vomite. Vreo două pisici se frecau de picioarele ei, dar ea nu părea să le observe.

— Nu cred că e Creierul.

M-am uitat în ochii ei şi am văzut teamă, dar mai ales tristete.

— Nu, nici eu nu cred că el e Creierul, Betsey. Nu amărâtul de Petrillo cu pisicile lui care mor de foame.

42

În cele din urmă am ajuns să mai dorm şi acasă, în patul meu. Lui Jannie i s-a făcut milă de durerile de spate pe care începusem să le am dormind pe scaunul din salonul ei. Nu dormeam de mult când a sunat telefonul. Era Christine.

— Alex, e cineva la mine în casă! Cred că e Schafer, a venit după mine, te rog, ajută-mă.

— Sună la poliţie! Eu plec acum! Ia-l pe Alex şi ieşiţi amândoi din casă, în clipa asta.

De obicei îmi ia o jumătate de oră să ajung de la mine de acasă la Christine, dar de data asta am ajuns acolo în cincisprezece minute. Toată strada era luminată şi două maşini de poliţie erau parcate în faţa casei lui Christine. Ploua torenţial.

Am sărit din Porche şi am alergat până la intrare. Un poliţist îmbrăcat în haină de ploaie îmi făcu semn cu mâna să mă opresc.

— Sunt detectiv la poliţia din Washington, numele meu este Alex Cross. Sunt prieten cu Christine Johnson.

Îmi acceptă explicaţia fără să-mi mai ceară să-i arăt legitimaţia.

— E înăuntru cu ceilalţi poliţişti, nu vă îngrijoraţi, amândoi sunt bine, domnule detectiv Cross.

Auzeam plânsetele lui Alex. Când am intrat în sufragerie, am văzut-o pe Christine, care plângea în timp ce discuta cu doi poliţişti.

— E aici, sunt sigură! Geoffrey Schafer – Nevăstuica. E pe aici pe undeva! ţipă ea prinzându-şi capul în mâini.

Bebeluşul plângea în pătuţul lui. M-am dus să-l iau în braţe şi a tăcut aproape instantaneu. M-am apropiat de Christine şi cei doi poliţişti.

— Spune-le de Geoffrey Schafer, mă rugă Christine. Spune-le ce s-a întâmplat deja şi cât de nebun este!

Le-am relatat celor doi povestea răpirii lui Christine din urmă cu un an de zile. Am încercat să le spun varianta scurtă şi când am terminat au dat amândoi aprobator din cap. Înţelesesem ce s-a întâmplat.

— Îmi aduc aminte că am citit despre acest caz în ziare, spuse unul

dintre ei. Problema este că nu există nici un semn că ar fi fost cineva aici în seara asta. Am verificat toate uşile, ferestrele şi întreaga casă.

— Vă deranjează dacă arunc şi eu o privire?

— Deloc. Luaţi-o pe îndelete, noi aşteptăm aici cu doamna Johnson.

L-am dat pe bebeluş lui Christine şi am început să verific minuţios casa. M-am uitat peste tot, dar nu am văzut semne de efracţie. Am verificat şi împrejurul casei şi, deşi plouase, nu se vedeau niciunde urme de paşi. Mă îndoiam că Schafer ar fi fost acolo în noaptea aceea.

Când m-am întors în sufragerie, Christine şi copilul şedeau îmbrăţişaţi pe canapea. Cei doi poliţişti aşteptau pe verandă şi m-am dus să vorbesc cu ei.

— Pot să vă spun adevărul? mă întrebă unul din ei. E posibil ca doamna Johnson să fi avut doar un vis urât? Fiindcă mie mi se pare că pentru ea este un coşmar. E sigură că tipul ăsta, Schafer, a fost în casă, în dormitor. Noi n-am văzut însă nimic care să susţină această afirmaţie. Toate uşile erau închise şi sistemul de alarmă era în funcţiune. Are coşmaruri?

— Din când în când, mai ales în ultima perioadă. Vă mulţumesc pentru ajutor. De aici încolo mă descurc eu.

După ce au plecat maşinile, am intrat în casă pentru a mai sta cu Christine. Părea mai calmă, dar privirea ei era extrem de tristă.

— Ce mi se întâmplă? mă întrebă ea. Îmi vreau viaţa înapoi, dar mi se pare că nu pot să scap de el.

Nici măcar în clipele acelea nu mă lăsă s-o iau în braţe. Nici nu accepta ideea că e posibil să fi visat doar în legătură cu Geoffrey Schafer. Mi-a mulţumit că am venit, dar îmi ceru să mă duc acasă.

— Nu mai ai ce să faci pentru mine.

L-am pupat pe cel mic şi am plecat.

43

Fix la ora şapte dimineaţa, dl. Albastru se înfiinţă la postul de observaţie din pădurea de molizi din spatele unei case din parcul Woodley din Washington.

Aşa cum făcuse şi în ultimele trei dimineţi, directorul de bancă Martin Casselman a plecat de acasă pe la şapte şi douăzeci de minute. Aruncă o privire în lungul străzii înainte de a urca în maşină. E posibil să fi auzit vorbindu-se despre recentele jafuri din Maryland şi Virginia. Totuşi, majoritatea oamenilor nu credeau că li se poate întâmpla lor.

Soţia lui Casselman era profesoară la liceul Dumbarton Oaks. Preda engleza, materie pe care dl. Albastru o urâse întotdeauna. De obicei, doamna C. pleca de acasă în jurul orei opt. Cei doi erau foarte organizaţi şi previzibili, ceea ce făcea ca misiunea să fie mai uşoară.

Dl. Albastru se ghemui lângă un copac bătrân. Aştepta un apel pe telefonul mobil. Deocamdată totul se desfăşura conform planului şi asta îl liniştea. Cam la opt minute după ce Martin Casselman plecase, telefonul sună. Apăsă pe tasta *Yes*.

— Domnul Albastru. Spune.

— C. a ajuns la întâlnire. Tocmai îşi parchează maşina.

— Am recepţionat. Totul pare în regulă pentru întâlnirea cu doamna C.

Abia termină convorbirea dl. Albastru când o văzu pe Victoria Casselman ieşind din casă şi încuind uşa. Era îmbrăcată într-un costum roz şi semăna cu Farrah Fawcett în momentele ei de glorie.

— Unde dracu' pleacă? făcu el, surprins. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva. Creierul ar fi trebuit să plănuiască totul până la cel mai mic detaliu. Şi ceea ce se întâmpla era complet neprevăzut. Dl. Albastru se îndreptă iute către reşedinţa familiei Casselman. Îşi dădu seama că va ajunge la timp.

Greşeală.

A mea sau a ei? A amândurora. Pleacă prea devreme în dimineaţa asta şi eu nu sunt pe poziţie.

O luă la fugă spre strada Hawthorne, dar ea era deja în Toyota neagră şi ieşea cu spatele de pe alee. Dacă o lua la dreapta, tot planul se ducea de râpă. Dacă o lua la stânga, încă mai avea o şansă. *Hai Farrah, iubito, ia-o la stânga!*

Dl. Albastru încercă să se gândească la ceva ce ar putea să strige

pentru a o determina să se oprească. Ce însă? *Gândeşte, gândeşte.*

Bună fată! O luă la stânga, dar tot nu credea că va ajunge la timp pentru a o opri.

Sprintă cu corpul aplecat mult înainte. Îşi simţea pieptul arzând. Nu-şi mai aducea aminte de când nu mai alergase aşa.

— Hei, hei! Mă poţi ajuta? strigă din toate puterile. Te rog ajută-mă, ajutor!

Victoria Casselman întoarse capul când auzi strigătele.

Încetini puţin, dar nu opri.

Trebuia s-o oprească!

— Soţia mea naşte acum, strigă dl. Albastru. Te rog ajută-mă! Soţia mea trebuie să nască.

Suspină uşurat când văzu limuzina neagră oprindu-se în mijlocul drumului. Spera ca nici un vecin curios să nu fie la geam la ora aceea matinală. Oricum nu conta. Într-un fel sau altul tot trebuia s-o oprească. Respira din greu când ajunse la maşină.

— Ce se întâmplă? Unde este soţia ta? îl întrebă Victoria Casselman coborând geamul maşinii.

Dl. Albastru nu spuse nimic până nu ajunse în dreptul ei, apoi scoase un pistol cu care o lovi peste faţă. Capul Victoriei se duse într-o parte şi ea ţipă de durere.

— Ne întoarcem acasă! îi strigă el sărind în maşină. Ţinea pistolul îndreptat spre fruntea ei. Unde dracu' te duci la şapte şi patruzeci? Ah, taci din gură! Nu-mi pasă! Ai făcut o greşeală, Victoria, o mare greşeală.

Era tot ce putea face dl. Albastru pentru a se putea abţine să nu o împuşte în cap în mijlocul străzii.

44

Jaful era în desfăşurare la filiala Băncii Chase, Manhattan, de lângă hotel Omni Shoreham din Washington. Nu a durat mult până să ajungem acolo de la biroul FBI-ului. Atât mie cât şi lui Betsey ne era frică, gândindu-ne la ce vom găsi la faţa locului.

Betsey era foarte serioasă. Pusese o sirenă pe capota maşinii şi am pornit într-o cursă nebunească prin Washington. Ploua din nou şi rafale puternice de apă loveau capota şi parbrizul maşinii. Oraşul Washington plângea. Coşmarul părea să se adâncească şi să crească în intensitate. Era la fel de înfricoşător şi imprevizibil precum orice alt caz ce implica crime multiple şi la care lucrasem anterior. Mie mi se părea ilogic. O echipă care dădea spargeri, sau posibil mai multe echipe acţionau ca nişte ucigaşi în masă. Presa acordase cea mai mare atenţie cazurilor. Publicul era înspăimântat şi avea dreptul să fie; industria bancară va fi în alertă până când crimele nu se sfârşeau.

Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de sunetul sirenei unei maşini de poliţie apărută în faţa noastră. Concertul sirenelor mi-a ridicat părul de pe spate. Apoi am văzut însemnele alb-albastre ale Băncii Chase.

Betsey a oprit pe o stradă alăturată. Mai mult de atât nu reuşisem să ne apropiem. Cu toată ploaia aia puternică, se adunaseră peste o sută de curioşi şi o mulţime de ambulanţe, maşini de poliţie şi chiar o maşină a pompierilor. Am fugit prin ploaia deasă către o clădire cu aspect modest, făcută din cărămizi roşii. Eram cu câţiva paşi înaintea lui Betsey, dar şi ea se mişca bine.

— Poliţia metropolitană, sunt detectivul Cross, am spus şi mi-am scos legitimaţia arătându-i-o unui poliţist care încercase să mă împiedice să intru în parcarea băncii.

Sirenele maşinilor de poliţie şi ale salvărilor continuau să sune concomitent şi mă întrebam de ce. În momentul în care am intrat în holul băncii am primit explicaţia. Am văzut cinci corpuri: funcţionari şi conducere; trei femei şi doi bărbaţi. Toţi fuseseră împuşcaţi. Era probabil cel mai rău dintre toate masacrele de până atunci.

— De ce? Iisuse! articulă Cavalierre. Preţ de o secundă se agăţă de braţul meu, dar apoi îşi dădu seama de ceea ce făcea şi se desprinse.

Un agent FBI se apropie de noi. Se numea James Walsh şi mi-l aduceam aminte de la prima şedinţă din Biroul Operativ.

— Aici sunt cinci morţi. Toţi fac parte din personalul băncii.
— Şi ostaticii de acasă?
— Şi soţia directorului e moartă, împuşcată de aproape.

Supravieţuitorul se numea Arthur Strickland şi era ţinut în biroul directorului, departe de ochii presei. Era agent de securitate la bancă.

Strickland era înalt, atletic, un bărbat peste patruzeci de ani. Deşi cu o alură impresionantă, părea şocat. Şiroaie de transpiraţie îi curgeau pe faţă, uniforma lui albastru deschis era udă leoarcă. Betsey se duse la el şi-i vorbi cu o voce blândă, plină de compasiune:

— Sunt agentul special Cavalierre de la FBI. Răspund de cercetarea acestor jafuri. Dumnealui este detectivul Cross de la Poliţia Districtului Columbia. Am înţeles că aveţi un mesaj pentru noi?

Omul nu se putu abţine şi izbucni în lacrimi. Îi trebui mai mult de un minut ca să se oprească şi să poată vorbi.

— Erau oameni de treabă toţi cei care au fost împuşcaţi azi; erau prietenii mei. Eu trebuia să-i protejez pe ei şi pe clienţi.

— E îngrozitor ceea ce s-a întâmplat, dar nu este vina dumneavoastră, îl încurajă Betsey. Încerca să-l liniştească şi reuşea. De ce i-au ucis jeluitorii? Dumneavoastră cum de aţi scăpat?

— N-am scăpat. Eram şi eu ostatic împreună cu ceilalţi. Răufăcătorii erau doi. Ne-au spus tuturor să stăm cu faţa la pământ. Spuneau că vor să iasă din bancă nu mai târziu de opt şi un sfert. Au repetat de câteva ori că nu vor admite greşeli. Fără nici un fel de alarme.

— Au ieşit cu întârziere din bancă?

— Nu, domnule, tocmai asta e, că ar fi putut să termine la timp, dar nu păreau să o

dorească. Mi-au spus să mă ridic şi credeam că mă vor împuşca în clipa aceea. Eu am luptat şi în Vietnam, dar niciodată nu mi-a mai fost atât de frică.

— Ţi-au transmis vreun mesaj pentru noi?

— Da, domnule, pentru amândoi. Unul dintre ei m-a întrebat dacă îmi place banca. I-am spus că îmi place slujba mea şi el mi-a zis că sunt un dobitoc patentat. Apoi mi-a spus că voi fi mesagerul lor. Trebuia să le spun agentului FBI Cavalierre şi detectivului Cross că la bancă se făcuse o greşeală. Mi-a spus că greşelile nu pot fi tolerate. Mi-a repetat asta de câteva ori. *Fără alte greşeli.* Mi-a spus să vă zic că mesajul e de la Creier. Apoi i-au împuşcat pe toţi ceilalţi. I-au ucis cu sânge rece acolo unde se aflau. Totul din vina mea. Eu eram de serviciu la bancă şi am lăsat să se întâmple aşa ceva.

— Nu, domnule Strickland, zise Betsey pe un ton înţelegător, nu e vina dumneavoastră. Noi suntem de vină.

Nu mai vrem alte greşeli.

Creierul ştia totul despre Betsey Cavalierre şi detectivul Cross. Avea informaţii complete, chiar şi despre poliţiştii care investigau cazul. Acum şi ei făceau parte din planul lui.

Era o zi extrem de frumoasă pentru o excursie în afara Washingtonului. Liliacul era înflorit şi cerul senin; era de un albastru perfect, mai puţin câţiva nori dispuşi simetric, la est şi vest.

Echipa care dăduse ultima spargere stătea la o fermă la sud de Hayfield, Virginia. Era la ceva mai mult de o sută douăzeci de kilometri de Washington, aproape în Virginia de Vest.

Luă curba pe un drum de ţară şi văzu spatele camionetei d-lui Albastru. Doi câini fugeau prin curte încercând să prindă nişte libelule. Nu îi vedea pe nici unul, nici pe prietenele lor, în schimb auzea muzica rock pe care o ascultau zi şi noapte.

Intră în sufragerie, a cărei mobilă fusese rearanjată ca pentru o şezătoare. Îi văzu pe dl. Albastru, dl. Roşu, dl. Alb şi pe prietenele lor, inclusiv pe domnişoara Verde. Simţea mirosul de cafea. O mătură era sprijinită de un perete, ceea ce însemna că făcuseră puţină curăţenie înainte să ajungă el. Lângă mătură se găsea o puşcă cu lunetă.

— Bună ziua tuturor, le spuse el făcându-le un semn timid cu mâna, *în felul lui.* Zâmbi, dar ştia că toţi îl consideră un pămpălău. Nu avea nimic împotrivă. D-ra Verde se uita la el de parcă era *un pămpălău îndrăgostit de ea.*

— Salut, profesore, îi spuse Albastru, adresându-i un zâmbet atât de nesincer încât aproape îl duru.

Creierul nu se lăsa păcălit. Albastru era un ucigaş cu sânge rece. De aceea fusese folosit pentru spargerile de la First Union, First Virginia şi Chase. Toţi erau ucigaşi, chiar şi fetele.

— Pizza, le spuse el, arătându-le două cutii şi o pungă de hârtie. Am adus pizza şi un Chianti excelent.

Plăcerea crimei, gândea el.
Maşină ucigaşă.
Timp ucigaş.
Idei ucigaşe.

Creierul zâmbi în colţul gurii, gândindu-se la obsesivul joc de cuvinte care îi trecuse prin cap. Era genul de surâs neterminat care nu se potrivea totuşi cu faţa lui. Părea fals şi puţin forţat. Era abia trecut de ora patru şi soarele încă strălucea puternic. Ieşise să facă o mică plimbare pe câmp şi acum se întorcea la fermă.

Intră în cameră şi îşi aruncă privirea pe cadavre. Toţi cei şase membri ai echipei zăceau morţi. Corpurile lor erau contorsionate în cele mai bizare poziţii aşa cum poate arăta numai o bucată de metal aruncată într-o vâlvătaie. Văzuse odată acest lucru după un incendiu care făcuse ravagii în Berkeley, California. Îi plăcuse la nebunie frumuseţea intensă a dezastrului natural.

Se opri şi studie cadavrele. Erau criminali şi suferiseră pentru asta. Folosise Marplan drept otravă de data asta. Era interesant că antidepresivul funcţiona extrem de bine când era luat cu brânză sau vin roşu, în special Chianti. Ciudata combinaţie chimică creştea puternic presiunea sângelui, apoi provoca hemoragie cerebrală, pentru ca în final să producă un colaps circulator. *Voila!*

Se uită îndeaproape la cadavre şi găsi că sunt fascinante. Pupilele lor erau dilatate şi gurile arătau de parcă scoseseră nişte ţipete îngrozitoare. Limbile albastre atârnau. Acum trebuia să-i scoată de acolo. Trebuia să facă să dispară corpurile ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

O fată pe nume Gersh Adamson era întinsă pe podea în faţa uşii de la intrare. Încercase să fugă afară, nu? Bravo ei! Era domnişoara Verde, o blondă mignonă care spunea că are douăzeci şi unu de ani, însă arăta de cincisprezece. Gura ei rămăsese pietrificată într-un ţipăt angoasat a cărui imagine îi plăcea grozav. Nu putea să-şi dezlipească ochii de la buzele fetei.

Se gândi că ea era cel mai uşor de cărat. Probabil că nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme.

— Bună, domnişoară Verde. Întotdeauna mi-ai plăcut, ştii? Sunt însă puţin neîncrezător. Ar trebui să spun mai degrabă că *am fost* timid. Acum, însă, mă tratez.

Întinse mâna să-i atingă sânii mici. Fu surprins să descopere că domnişoara Verde purta sutien cu bureţi pe sub bluză. Nu era chiar

atât de hippie cum făcea impresia. Îi descheie nasturii de la bluză, apoi o scoase şi se holbă la sânii ei.

Îi descheie nasturii de la pantaloni. Îi introduse un deget în chiloţi. Carnea era puţin rece. Fata avea un inel de argint în buric. Îl atinse şi trase de el ca de o jucărie.

Era încălţată cu pantofi gri cu tocuri înalte pe care îi scoase cu grijă. Trase pantalonii în jos, apoi îi scoase de tot. Unghiile de la picioarele domnişoarei Verde erau date cu ojă albastră.

Creierul desfăcu sutienul şi i-l dădu jos. Îi mângîie sânii, apoi o trase de sfârcuri până când se întăriră. Îşi dorise să facă asta de când o văzuse prima dată. Îşi dorise şi să-i facă puţin rău, poate chiar mai mult.

Se uită pe fereastră, apoi întoarse privirea către celelalte corpuri.

— Sper că nu vă fac greaţă nici unuia dintre voi.

O trase pe domnişoara Verde de picioare până pe covorul uzat din mijlocul încăperii. Apoi îşi scoase pantalonii. Intra în erecţie. Nu i se întâmpla prea des. Poate FBI-ul avea dreptate: era posibil să ucidă după un tipic anume. Poate doar începea să înţeleagă cine era cu adevărat.

Sunt un mort viu, spuse el, după care îi smulse chiloţii şi o penetră. Sunt nebun, domnişoară Verde, şi asta-i gluma cea mai amuzantă. *Eu sunt nebunul.* Dacă ar şti poliţia! Ce indiciu grozav ar fi ăsta.

PARTEA a III-a

LIGA SUPERIOARĂ

48

Trecură trei zile fără să mai aibă loc alt jaf. Sâmbătă mi-am petrecut toată după-amiaza cu băieţelul. Pe la şase l-am dus înapoi acasă, la Christine.

Înainte de a intra, l-am dus pe micuţul Alex în grădina din spatele apartamentului ei din Mitchellville. Proprietatea ei de la ţară, aşa cum o numeam eu. Grădina era splendidă; Christine o plantase şi o îngrijise şi era plină cu diverse soiuri de trandafiri. Îmi aducea aminte cum era ea înainte de a fi răpită în Bermude. Imaginea grădinii îmi producea o plăcere vizuală şi probabil de aceea eram atât de trist să fiu acolo fără ea.

Îl ţineam pe Alex în braţe, vorbindu-i şi arătându-i pajiştea perfect tunsă, o salcie, cerul şi apusul de soare. Apoi i-am arătat asemănările de pe chipurile noastre: nas, ochi, gură. De fiecare dată mă opream şi-l sărutam pe obraji, pe gât sau pe creştetul capului.

— Miroase trandafirii, am şoptit.

Am văzut-o pe Christine ieşind repede din casă, după câteva minute. Îmi dădeam seama că o preocupa ceva. Sora ei, Natalie, era la doi paşi în spate. Ca s-o protejeze? Aveam sentimentul că urmau să se coalizeze împotriva mea.

— Alex, trebuie să stăm de vorbă. Natalie, ai tu grijă de copil câteva minute?

L-am întins pe Alex lui Natalie fără tragere de inimă. Nu părea să am altă alternativă, oricum. Christine se schimbase atât de mult în ultimele luni. Câteodată mi se părea că nici nu o mai cunosc. Poate avea legătură cu coşmarurile ei. Nu păreau să dispară.

— Trebuie să-mi descarc sufletul, începu ea. Te rog, nu spune nimic.

Mi-am muşcat buzele să nu-i spun nimic, dar cam asta fusese relaţia noastră în ultimele luni. Am remarcat ochii ei roşii. Plânsese.

— Cercetezi un alt caz care implică o crimă. Presupun că e un lucru bun, e viaţa ta şi e clar că eşti bun în treaba asta.

N-am reuşit să mă abţin:

— Ţi-am spus că pot să plec din poliţie şi să încep ceva pe cont propriu. Sunt gata să fac asta, Christine.

A dat din cap nemulţumită.

— Mă simt onorată.

— Nu vreau să ne certăm. Îmi pare rău, continuă. Nu am vrut să te întrerup.

— Nu mai am viaţă aici, în Washington. Mi-e tot timpul teamă. Cuvântul potrivit ar fi că mi-e frică de mor. Nu-mi mai place să mă duc la şcoală. Mă simt de parcă cineva mi-ar fi luat viaţa. Mai întâi George, apoi cele petrecute în Bermude; mi-e teamă că Schafer va veni să mă caute.

— Nu va veni, Christine.

— Nu spune asta, protestă ea ridicând vocea *N-ai de unde să ştii.*

Simţeam că îmi fuge tot aerul din plămâni. Nu prea pricepeam unde voia să ajungă, dar părea pe punctul de a ceda nervos. Se comporta la fel ca în noaptea în care visase că Geoffrey Schafer era la ea în casă.

— Vreau să mă mut din Washington. Plec după ce se termină anul şcolar. Nu vreau să-ţi spun unde mă duc şi nu vreau să mă cauţi. Te rog să nu faci pe detectivul cu mine, Alex. Sau pe psihiatrul.

Nu-mi venea să cred că aud bine. Nu mă aşteptasem la asta. Am rămas locului, incapabil să articulez vreun cuvânt, doar privind-o fix

pe Christine. Nu cred să mă fi simţit vreodată atât de pustiit, de trist şi de singur. Mă simţeam gol.

— Şi cu bebeluşul ce se va întâmpla? i-am spus cu glas strangulat şi abia şoptit.

Ochii i se umplură de lacrimi. Începu să plângă şi să tremure din tot corpul, incontrolabil.

— Nu pot să-l iau pe Alex cu mine în starea în care mă aflu. Trebuie să rămână cu tine şi cu Nana, deocamdată.

Am vrut să-i spun ceva, dar nu am reuşit să scot nici un cuvânt. S-a uitat la mine o secundă şi privirea ei era atât de tristă, rănită şi confuză. Apoi îmi întoarse spatele şi intră în casă. Dispăru înăuntru.

50

Eram trist şi nervos şi ţineam totul închis în mine. Ştiam că nu era bine şi asta făcea ca totul să fie şi mai rău. *Doctore, vindecă-te singur!*

M-am întâlnit din întâmplare, la biserică, duminică dimineaţa cu psihiatra mea Adele Finally. Eram amândoi cu familia la slujba de la ora nouă. Am ieşit în vestibul ca să stăm de vorbă. Probabil că Adele văzuse ceva în privirea mea. Nu-i scapă mai nimic şi mă cunoaşte bine din moment ce merg la ea de patru ani de zile.

— A murit cumva pisica Rosie? mă întrebă zâmbind.

— Rosie e bine, sănătoasă, Adele, şi eu la fel. Mulţumesc de întrebare.

— Mmmm, atunci de ce arăţi ca Ali a doua zi dimineaţă după ce s-a bătut cu Joe Frazier la Manila? Îmi poţi explica? Ca să nu mai spun că nici nu te-ai bărbierit în dimineaţa asta.

— Ce fustă frumoasă ai! Îti stă bine culoarea asta.

Adele pufni nemulţumită, neacceptând să cadă în capcană.

— Da, griul e culoarea mea preferată! Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Îmi place magia, spuse ea, aprinzând o lumânare. Nu te-am mai văzut de ceva vreme, Alex, şi ăsta poate fi un lucru foarte bun sau foarte rău.

Am aprins şi eu o lumânare şi am spus o rugăciune: „Doamne, Dumnezeule, te rog să continui să veghezi asupra lui Jannie şi aş vrea şi ca Christine să rămână în Washington. Ştiu că iar mă supui unui test.” Adele sâsâi de parcă s-ar fi ars. Se uită în ochii mei şi-mi spuse:

— Of, Alex, îmi pare rău. Nimeni n-ar mai trebui să te supună unor teste.

— Mi-e bine, i-am răspuns, neavând chef să intru în acest subiect acum, nici măcar cu Adele.

— Of, Alex, Alex. Ştii că nu este adevărat! Eu ştiu mai bine.

— Chiar mi-e bine, pe cuvânt.

Adele părea exasperată.

— Foarte bine atunci. Îmi datorezi o sută de dolari pentru consult. Poţi să-i pui în cutia milei.

Adele se întoarse la familia ei care şedea undeva pe la mijlocul bisericii. Se întoarse şi se uită la mine fără să mai zâmbească.

După ce m-am întors la ai mei, Damon m-a întrebat cine era doamna aceea drăguţă cu care stătusem de vorbă.

— E doctor; o prietenă de-a mea.

— Te tratează pe tine? Ce fel de doctor e? Părea cam supărată pe tine. Cu ce ai greşit?

— N-am greşit cu nimic. Chiar n-am dreptul la nici un pic de intimitate?

— Nu, şi în plus suntem în biserică, îţi ascult confesiunea.

— N-am nici o confesiune să-ţi fac. Mi-e bine. Sunt în regulă. Sunt împăcat cu restul lumii. Mai bine de atât nu se poate.

Damon se uită la mine cu aceeaşi privire exasperată pe care mi-o aruncase şi Adele. Apoi dădu din cap şi se întoarse în altă direcţie. Nici el nu mă credea. Când a ajuns cutia milei la mine, am pus înăuntru o sută de dolari.

51

Creierul ţinea ca totul să se desfăşoare după un orar strict. Ceasul din capul lui bătea cu putere, bătea întruna. Cea mai bună echipă în jafuri de bănci, crema-cremelor, urma să se întâlnească cu el în apartamentul pe care îl închiriase la Holiday Inn, lângă Colonial Village în Washington. Erau punctuali, bineînţeles. Insistase ca punctualitatea să fie una din condiţii.

Brian Macdougall se năpusti în cameră înaintea celorlalţi. Creierul zâmbi când văzu atitudinea de cocoş a lui Macdougall. Ştia că el va intra primul în cameră, urmat de cei doi subordonaţi ai săi, B.J. Stringer şi Robert Shaw. *Cei trei arată a orice, numai nu a hoţi de mare clasă,* gândi Creierul. Doi dintre ei purtau tricouri alb-albastre cu însemnele unei echipe de baseball.

— Domnul O'Malley şi domnul Crews? se interesă Creierul din spatele ecranului de lumină care nu le permitea să-l vadă. Pot să vă întreb unde sunt?

Macdougall vorbi în numele grupului:

— Azi sunt la lucru. Ne-ai anunţat în ultimul moment. Noi trei ne-am luat liber în dimineaţa asta. Ar fi părut ciudat dacă am fi sunat toţi să spunem că suntem bolnavi.

Creierul continuă să-i observe atent pe cei trei new-yorkezi. Toţi trei arătau ca nişte oameni obişnuiţi, dar erau cei mai periculoşi dintre toate echipele pe care le folosise până atunci. Era exact ceea ce îi trebuia pentru următorul test.

— Aşadar, ce se întâmplă aici? O audiţie?

Macdougall purta un tricou negru de mătase, pantaloni negri şi sandale.

Părul lui negru era dat pe spate şi avea barbişon.

— O audiţie? Nu, sunteţi angajaţi dacă vreţi. Ştiu cum lucraţi, ştiu totul despre voi, vă cunosc dosarele.

Macdougall se uită la paravanul de lumină de parcă privirea lui ar fi putut să-l penetreze.

— Trebuie să vorbim faţă în faţă. Doar aşa vom accepta contractul.

Creierul se ridică imediat. Era nervos şi uimit. Scaunul făcu un zgomot puternic când îl împinse în spate.

— Vi s-a spus de la început că asta nu se poate. Întâlnirea s-a terminat.

O tăcere apăsătoare se lăsă în cameră. Macdougall se uită către Stringer şi Shaw. Îşi mângâie puţin barba, apoi râse cu o voce puternică.

— Te încercam, camarade, nu cred să fie o problemă prea mare dacă nu-ţi vedem faţa. Asta în cazul în care eşti pregătit să ne plăteşti.

— Am adus banii, domnilor. Cincizeci de mii de dolari doar pentru că v-aţi întâlnit cu mine. Eu îmi respect întotdeauna promisiunile.

— Şi putem păstra banii? Chiar dacă nu vrem să lucrăm pentru tine?

Era rândul Creierului să zâmbească.

— Sigur o să vă placă ceea ce am să vă ofer. Cel mai mult o să vă placă partea voastră din pradă. E vorba de cincisprezece milioane de dolari. Vă voi contacta mai târziu.

A spus cincisprezece milioane?

Exact. Ce dracu' trebuie să jefuim pentru banii ăştia?

Vincent O'Malley şi Jimmy Crews nu erau la muncă. Aşteptau fiecare în câte o maşină şi ţineau legătura unul cu altul prin staţii radio. Maşinile erau parcate pe laturi opuse ale hotelului. Aşteptau apariţia Creierului ca să-l urmărească şi să descopere cine era.

O'Malley şi Crews auzeau ce se întâmplă la întâlnire prin intermediul lui Macdougall care avea un emiţător. Auziseră suma şi se întrebau ce fel de contract putea fi ăsta. Individul care îşi spunea Creierul era o figură. Vorbea ca şi cum citea dintr-o carte şi descria treaba pe care o aveau de făcut de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Şase sau opt, zece ore de lucru şi o pradă de treizeci de milioane. Impresionant era faptul că răspunsese tuturor întrebărilor puse de Brian Macdougall.

O'Malley era în contact cu Crews, aflat în cealaltă maşină.

— Auzi şi tu căcatu' acesta, Jimmy? Îţi vine să crezi?

— Bineînţeles că mi-a trezit interesul. Aş vrea să văd ce faţă face Macdougall acum. Tipul ăsta are numărul lui şi pare să ştie totul despre Brian. Atenţie, cred că întâlnirea ia sfârşit.

Tăcură câteva minute, apoi O'Maley spuse:

— A ieşit din hotel. Îl văd, Jimmy, e pe jos. Merge spre Strada 16 şi nu pare să îl intereseze dacă e urmărit sau nu. Îl am în vizor.

— Poate că nu e chiar atât de deştept la urma-urmei.

— Rahat! De fapt, eu cam speram să fie atât de deştept.

— O să merg pe o stradă paralelă. Cum arată? Cu ce este îmbrăcat?

— E înalt, peste un metru optzeci, alb. Are barbă, dar e posibil să fie falsă. Are părul lung. E bine îmbrăcat, dar nu ieşit din comun... O ia mai repede la picior. A început să fugă. A ieşit de pe stradă, Jimmy. A intrat într-o curte. Ticălosul fuge de-i scapără

călcâiele. Mă iau după el.

Vincent O'Malley sări din maşină şi o luă la fugă după Creier. Alerga aproape de arţarii care mărgineau strada şi continua să-i dea raportul lui Crews.

— Intră în pădurea de lângă parcul Shepherd. Nenorocitul ăsta încearcă să scape de noi, închipuieţi.

O'Malley îl urmărea pe Creier cum putea mai bine, dar nu prea făcea faţă. Individul era un bun alergător. Deşi nu avea aerul, se mişca realmente foarte bine. Apoi îl pierdu din vedere.

— A dispărut. Să mor eu dacă n-a dispărut. L-am pierdut, Jimmy, nu-l mai văd nicăieri.

Crews răspunse:

— Îl văd eu. Aleargă de parcă ar fi un hoţ de buzunare care mi-a furat portofelul. Alerg eu după el.

— Reuşeşti să-i faci faţă?

— Sper, vom vedea. Dar pentru cincisprezece milioane de dolari reuşesc eu să mă ţin cumva de el.

Creierul ieşi dintre copaci în cele din urmă şi intră pe o stradă cu case mici de cărămidă. Crews abia mai respira.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că alerg în fiecare zi. Şi el aleargă. A ieşit pe aleea Momingside... Căcat, se întoarce în nenorocita aia de pădure. Iar măreşte ritmul. Nenorocitu' ăsta probabil că se antrenează în fiecare zi ca pentru maraton.

Totul se transformă într-un joc de-a şoarecele şi pisica. Deşi se descurcau bine de obicei, O'Malley şi Crews şi-au pierdut prada încă de două ori în următoarele douăzeci de minute. Se aflau la câţiva kilometri depărtare de Holiday Inn. Apoi Crews îl văzu pe o străduţă laterală. Creierul o luă pe o alee dosnică. Crews îl urmă şi văzu o firmă de metal şi mai că nu-i veni să creadă ce scria acolo.

Îi spuse şi lui O'Malley ce aflase şi apoi vorbi cu Brian Macdougall care se alăturase expediţiei. Crews nu se putea abţine să nu fie ironic.

— Ştiu unde e, tipilor. Auziţi aici – a intrat într-o casă de nebuni. E pe terenul unui ospiciu care se cheamă Hazel Wood. Şi acum l-am

pierdut din nou.

53

Luni dimineaţă am primit un telefon să mă întâlnesc cu Kyle Craig şi Betsey Cavalierre în clădirea Hoover de la intersecţia Străzii 10 cu Pennsylvania Avenue. Doreau să fiu în biroul directorului la ora opt. Organizaseră o întâlnire de urgenţă.

Din motive obiective, blocului Hoover i se spune uneori Palatul Puzzle. Kyle şi Betsey erau deja acolo când am ajuns în camera de conferinţe a directorului FBI. Betsey era tensionată cum nu o mai văzusem niciodată. Ţinea pumnii strânşi şi degetele i se albiseră.

M-am prefăcut enervat de absenţa directorului Burns.

— E în întârziere. Hai să mergem, avem şi lucruri mai bune de făcut.

Chiar atunci, una din cele două uşi de stejar se deschise.

Îi ştiam pe amândoi bărbaţii care intrară în încăpere şi nici unul nu avea o mină fericită. Unul dintre ei era directorul FBI, Ronald Burns, pe care îl cunoscusem în timpul cercetării crimelor Casanova din Durham şi Chapel Hill din Carolina de Nord. Cel de-al doilea era ministrul Justiţiei, Richard Pollett. Îl întâlnisem când lucram la un caz care îl implica pe preşedinte.

— Se fac mari presiuni asupra noastră în legătură cu cazurile astea de jafuri şi ucideri. Marile bănci, Wall Street, îi spuse Pollett lui Kyle, apoi se uită în direcţia mea. Bună ziua, domnule detectiv.

După care se uită la Betsey şi-i spuse:

— Îmi pare rău, dar nu vă cunosc.

— Sunt agentul special Cavalierre, îi răspunse ea strângându-i mâna. Răspund de acest caz.

— Domnişoara Cavalierre coordonează aceste investigaţii? îl întrebă Pollett pe directorul Burns.

— Da, răspunse Kyle, e cazul ei.

Ministrul Pollett se întoarse surprins către ea.

— Foarte bine, dumneata eşti la comandă. Vreau să văd nişte rezultate, domnişoară Cavalierre. Am intrat în camera asta pregătit să fac să cadă nişte capete. Dă-mi un motiv bun pentru care nu aş face-o.

Richard Pollett fusese directorul unei mari case de brokeraj de pe

Wall Street înainte de a veni la Washington. Nu ştia cum se desfăşoară o anchetă poliţienească, dar credea că e suficient de deştept ca să-şi dea seama de orice dacă i se pun la dispoziţie câteva informaţii.

— Aţi participat vreodată la urmărirea unui om la nivel naţional? i se adresă Betsey, uitându-se direct în ochii lui.

— Nu văd relevanţa acestei întrebări. Am făcut şi eu investigaţii importante şi am avut întotdeauna rezultate.

— Jafurile s-au petrecut foarte repede, m-am trezit vorbind cu Pollett. A trebuit să începem de la zero. Informaţiile pe care le avem sunt că un singur individ a planificat loviturile de la toate cele patru bănci. Ştim că selectează oameni care sunt gata să ucidă. *Nu e interesat să recruteze decât ucigaşi.*

— Profilul pe care l-am făcut îl defineşte ca pe un bărbat alb, între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, probabil foarte bine educat. Are cunoştinţe detaliate despre bănci şi sistemele lor de securitate. E posibil să fi lucrat cândva pentru o instituţie financiară, sau chiar mai multe şi să aibă un dinte împotriva lor. Jefuieşte băncile pentru bani, iar crimele le face probabil din răzbunare. *Asta* nu ştim încă cu siguranţă.

Am aruncat o privire în cameră. Ascultau cu toţii.

— Acum câteva zile am stat de vorbă cu un individ pe nume Tony Brophy. A fost recrutat pentru una dintre misiuni, dar apoi a fost refuzat. N-avea destul sânge rece. Nu era un ucigaş.

Betsey intră în discuţie:

— Avem mai mult de două sute de agenţi pe teren. La jaful de la Chase am ajuns doar cu

puţine minute după ce au plecat. Ştim că-şi spune Creierul. Am înregistrat progrese destul de mari într-un timp relativ scurt.

Pollett se întoarse către directorul FBI-ului şi dădu scurt din cap.

— Nu sunt pe deplin satisfăcut, dar cel puţin am primit nişte răspunsuri. E treaba ta să-l prinzi pe Creierul ăsta, Ron. Fă-o! Tot ceea ce se întâmplă face ca întregul nostru sistem financiar să pară vulnerabil. Sondajele de opinie indică o încredere scăzută în bănci şi acesta este un dezastru pentru ţara noastră. Creierul şi-a dat deja seama de asta.

Zece minute mai târziu am coborât cu liftul împreună cu Betsey până la garajul de la subsol. Kyle mai rămăsese cu directorul Burns.

Când am ajuns jos, s-a hotărât să vorbească:

— Îţi rămân datoare pentru ce s-a întâmplat. Mi-ai salvat pielea. Eram cât pe-aci să-i spun vreo două curului ăluia înfumurat de pe Wall Street.

M-am uitat la ea şi gura mi s-a întins într-un zâmbet.

— Hotărât lucru, eşti plină de temperament. Sper că nu ai ceva împotriva afacerilor financiare sau a sistemului bancar.

— Bineînţeles că am. Cine nu are?

Mi-am petrecut următoarele două ore la spital cu Jannie. Mi-a spus din nou că vrea să devină doctor şi părea pregătită să-şi ia examenele. O încânta să folosească cuvinte precum astrocitomă pilocitică (tumoarea ei), protrombină (o proteină care ajută la coagularea sângelui) şi substanţă de contrast (folosită pentru tomografii).

— M-am întors, m-a anunţat ea şi noul model îmbunătăţit este mai performant ca niciodată.

— Poate ar fi mai bine să te orientezi spre relaţii publice sau publicitate când ai să creşti. Să lucrezi, de pildă, pentru J. Walter Thompson sau Young and Rubicam din New York.

A făcut o mutră de parcă muşcase dintr-o lămâie.

— *Doctor* Janelle Cross, să ţii minte de la cine ai auzit asta prima dată.

— Nu-ţi face probleme, n-o să uit niciodată ceea ce s-a întâmplat.

Pe la unu am trecut pe la centrul de criză din biroul FBI-ului. După întâlnirea cu Pollett şi Burns, ştiam că urma să lucrăm până târziu. O sală de conferinţe de la etajul trei fusese transformată în centru de comandă. De acolo erau coordonaţi peste o sută de agenţi şi şaizeci de detectivi din Poliţia Districtului Columbia.

Mai apăruseră pozele câtorva suspecţi pe pereţi. Toţi jefuitori de bănci cu experienţa şi talentul necesare pentru a organiza lovituri în stil mare. Am studiat lista şi am făcut însemnări pe marginea câtorva nume.

Mitchell Brand era suspectat în legătură cu câteva jafuri nerezolvate din zona Districtului Columbia. Stephen Schnurmacher era în spatele a cel puţin două jafuri reuşite din zona Philadelphia. Jimmy Doud era un barman din Boston care nu fusese niciodată prins, dar care jefuise zeci de bănci în New England. Zona de acţiune a lui Victor Kenyon era centrul Floridei. Toţi jefuiseră bănci şi nu fuseseră prinşi încă. Erau inteligenţi şi buni la ceea ce făceau. Dar erau ei nişte Creiere?

Tot ce se întâmplase în întâlnirea de pe Fourth Avenue a fost intens şi extrem de frustrant. Am dat câteva telefoane pentru a afla mai multe despre suspecţi, în special despre Mitchell Brand, de vreme ce lucra în sfera Districtului Columbia. Era unsprezece şi jumătate când m-am uitat prima dată la ceas.

Nu avusesem încă timp să vorbesc cu Betsey de când ajunsesem. M-

am dus până la ea să-i spun noapte bună înainte de a pleca. Lucra de zor. Vorbea cu doi agenţi, însă mi-a făcut semn să aştept.

În cele din urmă a venit la mine. Nu ştiu cum făcea, dar reuşea să aibă acelaşi aer proaspăt şi vioi.

— Poliţia metropolitană a aflat câte ceva despre Mitchell Brand, i-am spus. E destul de violent pentru a fi implicat într-o chestie asemănătoare.

— A fost cea mai lungă zi din viaţa mea, îmi răspunse căscând. Ce face Jannie?

Întrebarea ei m-a surprins şi mi-a făcut plăcere.

— Bine, de fapt, foarte bine. Sper că-i vor da curând drumul acasă. Vrea să devină doctor.

— Hai să mergem să bem ceva. Nu sunt foarte sigură, dar am sentimentul că simţi nevoia să vorbeşti cu cineva. De ce n-ai vorbi cu mine?

Trebuie să admit că oferta m-a luat prin surprindere. Abia am reuşit să bâigui:

— Mi-ar face plăcere, dar nu în seara asta. Trebuie să mă duc acasă. O lăsăm pe altă dată?

— Bine, sigur. Nici o problemă. O lăsăm pe altă dată, mi-a răspuns, dar am văzut că o rănise refuzul meu.

Nu m-aş fi aşteptat niciodată la asta din parte agentului special Betsey Cavalierre. Manifestase interes pentru familia mea şi era vulnerabilă.

Era locul, momentul şi ocazia.

Hotelul Renaissance Mayflower de pe Connecticut Avenue.

Era mai aglomerat ca niciodată şi avea un aspect impozant. Mayflower fusese scena tuturor banchetelor inaugurale ale preşedinţilor începând cu Calvin Coolidge. Hotelul fusese renovat complet în 1992, iar arhitecţii şi istoricii lucraseră împreună pentru a-i reda grandoarea de altădată. Era locul preferat pentru întâlnirile corporaţiilor sau şedinţele managerilor. Aşa aflase Creierul despre el.

Autobuzul turistic aştepta în faţa hotelului încă dinainte de ora nouă. Urma să plece la nouă jumătate şi opririle programate erau la Centrul Kennedy, Casa Albă, Memorialele Lincoln şi Vietnam, Institutul Smithsonian şi alte locuri turistice din Washington. Compania se chema Washington on Wheels. Turiştii erau de la compania de Asigurări MetroHartford.

La bord se aflau şaisprezece femei şi doi copii când şoferul, Joseph Denyeau, a închis uşa la nouă şi patruzeci de minute.

O asistentă din cadrul Corporaţiei, Mary Jordan, se ridică în picioare, în faţă, şi se adresă grupului. Era puţin trecută de treizeci de ani, extrem de atractivă şi plăcută şi foarte eficientă. Se comporta bine cu femeile importante din autobuz fără a părea linguşitoare. Porecla ei în cadrul companiei era Fericita Mary.

— Cunoaşte toată lumea itinerariul din această dimineaţă, spuse ea şi le adresă un zâmbet luminos. Dar poate ar trebui să lăsăm totul baltă şi să mergem să bem ceva. Glumesc, adăugă ea repede.

— E o idee bună, Mary, să intrăm într-un bar adevărat, să bem ceva. Unde merge Teddy Kennedy să-şi ia porţia ca să se trezească?

Toată lumea izbucni în râs. Autocarul o luă uşor pe aleea hotelului, după care intră pe Connecticut Avenue. Câteva minute mai târziu intră pe Oliver Street. Era o scurtătură pe care şoferii care plecau de la Mayflower o foloseau adesea.

Un microbuz Chevrolet albastru închis aşezat de-a curmezişul bloca strada. Era evident că şoferul furgonetei nu vedea autocarul, al cărui şofer frână uşor şi se opri în mijlocul străzii.

Şoferul furgonetei nu păru să reacţioneze nici după ce Joe Denyeau claxonă. Joe îşi imagină că omul se săturase probabil de toate camioanele şi autobuzele care foloseau strada ca scurtătură. Ce alt motiv ar fi avut să stea acolo şi să se uite furios la el?

Doi bărbaţi mascaţi apărură brusc din spatele unui gard înalt. Unul se postă în faţa autobuzului, iar celălalt introduse o armă automată pe geamul din dreptul şoferului, care era deschis.

— Deschide uşa sau ai să mori, Joseph. Nimeni nu va păţi nimic dacă asculţi. Ai trei secunde la dispoziţie. Unu...

— E deschisă, e deschisă! zbieră Denyeau cu o voce ascuţită, înspăimântat. Calmează-te.

Câteva femei îşi întrerupseră conversaţiile şi se uitară să vadă ce se întâmplă. Mary Jordan se strecură pe scaunul din spatele şoferului. Îl putea vedea pe bărbatul cu armă care îi făcu cu ochiul.

— Fă ceea ce-ţi cer ei, Joe. Nu face pe eroul.

— Fii fără grijă. Nici nu-mi trece prin cap.

Bărbaţii înarmaţi şi mascaţi urcară în autobuz. Unul dintre ei aţinti un pistol automat către pasageri, cărora le scăpară câteva strigăte de spaimă. Bărbatul mascat strigă:

— E un atac! Ne interesează doar să obţinem bani de la MetroHartford. Vă promit că nimeni nu va fi rănit. Şi eu am copii, şi voi aveţi copii. Hai să ne asigurăm că ne vom vedea copiii şi mâine dimineaţă.

Peste autobuz se lăsă o tăcere apăsătoare. Chiar şi copiii mici amuţiseră. Brian Macdougall luă cuvântul şi-i făcu o imensă plăcere să se afle în centrul atenţiei:

— Avem câteva reguli pentru a menţine ordinea. *Unu:* nu vreau să mai aud ţipete. *Doi:* nimeni nu plânge, nici măcar copiii. *Trei:* nimeni nu strigă după ajutor. Aţi înţeles?

Pasagerii se uitau cu gura căscată la bărbatul înarmat. Celălalt se urcase pe acoperişul autobuzului şi schimba indicatorul alfanumeric care era cea mai uşoară metodă a poliţiei de depistare din elicopter.

— Am întrebat dacă s-a înţeles! strigă Macdougall.

Femeile şi copiii dădură din cap afirmativ şi câţiva îi răspunseră cu voci înăbuşite.

— Încă ceva. Cei care au telefoane celulare să le dea acum. După cum ştim cu toţii, poliţia poate depista telefoanele celulare. Nu este uşor, dar este posibil. Oricine va avea asupra sa un telefon celular când vom face percheziţia, va fi ucis. Chiar dacă este vorba de un copil. E foarte simplu. Aţi înţeles? Totul e perfect?

Telefoanele celulare au fost repede trecute din mână în mână până în faţă. S-au strâns nouă. Omul înarmat le aruncă afară. Apoi luă un ciocan mic şi distruse staţia de emisie-recepţie a autobuzului.

— Acum vreau să vă lăsaţi în jos, aşa încât să nu puteţi fi observaţi de afară. Toată lumea să se aşeze în tăcere, inclusiv copiii. Aplecaţi-vă şi nu vă ridicaţi până când nu vi se spune. Acum!

Femeile şi copiii se supuseră ordinului.

— Tu, Joe, se adresă el şoferului, tu n-ai decât un ordin de urmat: *ţine-te după furgoneta albastră.* Dacă

încerci să faci vreo prostie, mori pe loc. Nu ne eşti de folos nici viu, nici mort. Aşadar, Joe, ce ai de făcut?

— Trebuie să mă ţin după furgoneta neagră.

— Foarte bine, Joe, excelent, atâta doar că furgoneta este *albastră*. O vezi? Ţine-te după ea şi condu atent! Nu vrem să încălcăm vreo regulă de circulaţie cât timp va dura mica noastră excursie.

Trei asistente executive erau ocupate să răspundă la telefon şi să aducă poşta şi faxurile pentru cei treizeci şi şase de directori de la MetroHardford care lucrau în celebra cameră chinezească din hotelul Mayflower. Asistentelor le plăcea că nu trebuiau să lucreze la birou. Mai ales că birourile lor erau în Hartford, Connecticut.

Prima văzu faxul Sara Wilson, cea mai tânără dintre ele. Îl citi repede, apoi îl dădu celorlalte două. Faţa ei se făcu roşie ca sfecla şi mâinile îi tremurau rău.

— Vreo glumă proastă? întrebă Betsy Becton când văzu faxul. E o nebunie, ce-i asta?

Nancy Hall era asistenta directorului general al grupului, John Dooner. Năvăli în camera în care avea loc întâlnirea fără să bată şi strigă pentru a fi auzită din celălalt capăt. De fapt, nu era nevoie să strige, pentru că încăperea avea o problemă de acustică. Chiar şi o şoaptă rostită într-o parte a camerei putea fi auzită în cealaltă.

— Domnule Dooner, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră *acum!* Era mai agitată şi supărată decât o văzuse vreodată şeful ei.

Ieşirea directorului general produse o destindere, dar discuţiile şi zâmbetele nu au durat mult. Omul se întoarse în mai puţin de cinci minute şi era palid.

— Timpul este foarte important, spuse el cu o voce tremurătoare, care îi şocă pe ceilalţi membri ai comitetului director. Vă rog să ascultaţi cu atenţie. Autocarul în care se aflau soţia mea şi multe dintre soţiile voastre a fost deturnat. Indivizii pretind că sunt aceiaşi maniaci care au jefuit bănci şi au luat ostatici în Maryland şi Virginia în ultimele săptămâni. Spun că au făcut jafurile şi crimele ca să ne servească nouă drept învăţătură de minte. Vor să fim siguri că nu glumesc în legătură cu cererile lor şi vor ca totul să decurgă fără nici o problemă.

Directorul continuă, lampa de pe podium luminându-i dramatic

chipul.

— Cererile lor sunt simple. Vor să primească treizeci de milioane de dolari în fix cinci ore sau ostaticii vor muri. Nu ştim cum a fost deturnat autobuzul. Steve Bolding de la Grupul de Control al Riscului e pe drum. Urmează să decidă cu care dintre agenţiile de poliţie va lua legătura. Probabil că e vorba de FBI.

Dooner se opri să-şi tragă sufletul. Treptat îi revenea culoarea în obraji.

— După cum ştiţi, avem o poliţă de asigurare pentru răpiri care se ridică la cincizeci de milioane. Cred că şi răpitorii ştiu asta. Par să facă totul metodic şi să fie foarte organizaţi. De asemenea, au mintea limpede, ceea ce le oferă un avantaj. Cred că ştiu că noi suntem beneficiarii poliţelor de asigurare. De aceea putem să scoatem banii şi chiar foarte repede. Aşadar, doamnelor şi domnilor, vă rog, trebuie să discutăm ce alternative avem, dacă avem vreuna. Răpitorii au menţionat clar şi răspicat – nici o greşeală sau oamenii vor muri.

58

Eram în biroul FBI-ului când am primit apelul de urgenţă. Un autocar al companiei Washington on Wheels cu optsprezece pasageri la bord, plus şoferul, fusese deturnat la scurtă vreme după ce părăsise hotelul Mayflower. Câteva minute mai târziu, companiei de asigurări MetroHartford i se ceruse o răscumpărare de treizeci de milioane de dolari.

În instrucţiunile lor, răpitorii cereau să nu se implice nici o agenţie de poliţie, dar nu puteam să stăm deoparte şi să avem încredere în ei. Ne-am instalat la hotelul Capitol Hilton care era aproape de Mayflower. Aveam patru unităţi mobile de comandă, pe lângă duzina de agenţi care acţionau deja în Mayflower. Era periculos, dar Betsey considera că în primul rând trebuie să supraveghem hotelul. Penetrarea tehnică presupunea montarea câtorva dispozitive ascunse de ascultare şi a unui număr limitat de camere video. Întregul departament metropolitan al FBI era în alertă.

Elicoptere supertehnologizate Apache zburau deja, căutând autocarul cu pricina. Elicopterele aveau şi senzori care detectau căldura, în cazul în care răpitorii încercau să ascundă autobuzul cu pasageri cu tot. Indicatorul alfanumeric de pe acoperişul autobuzului fusese transmis tuturor aeronavelor disponibile. Nimănui nu i se spusese de ce era căutat acel autobuz.

Capitol Hilton era suficient de aproape ca să putem ajunge la Mayflower în nouăzeci de secunde dacă era necesar. Speram să fie totuşi destul de departe încât criminalii să nu ştie că eram acolo. Aveam exact două ore până când trebuiau să fie livraţi banii. Timpul era extrem de scurt atât pentru noi, cât şi pentru ei.

Apoi totul s-a complicat.

Jill Abramson de la Comitetul pentru Securitate Internă al Companiei de Asigurări şi Steve Bolding, însărcinat cu securitatea firmei, au venit la Hilton. Abramson era o femeie masivă, îmbrăcată într-un costum galben cu dungi. Părea să fie trecută bine de patruzeci de ani. Bolding era înalt şi se menţinea în formă la cei cincizeci şi ceva de ani ai săi. Purta un hanorac albastru, tricou alb şi jeanşi. Veniseră la Hilton să ne spună cum să ne facem treaba.

Betsey încercă să spună ceva, dar Bolding o întrerupse cu un gest brusc. Avea el ceva de spus mai întâi. Era clar că încerca să preia controlul.

— Se va întâmpla în felul următor. Vă las să vă implicaţi, dar vă pot interzice accesul când vreau eu. Am lucrat în cadrul FBI, aşa că ştiu şi eu ce e de făcut şi ce nu trebuie

făcut. N-avem timp de dulcegării! Se ştie ceva, agent Cavalierre, despre identitatea suspecţilor? E ora unsprezece patruzeci şi şase, ora limită e unu şi patruzeci şi cinci de minute. *Fix*.

Betsey luă o gură de aer înainte de a-i răspunde lui Bolding. Îşi păstra cumpătul mai bine decât aş fi făcut-o eu.

— Avem suspecţi, dar nici una din informaţiile pe care le deţinem nu ne este de folos acum. Cineva care locuieşte pe stradă a văzut incidentul. Sunt implicaţi doi bărbaţi mascaţi. Autobuzul a fost văzut pe strada DeSales, dar nu ştim dacă înainte sau după ce a fost deturnat. E ora unsprezece patruzeci şi şapte, domnule Bolding.

Doamna Abramson ne-a luat pe toţi prin surprindere:

— Banii ajung acum la hotel. Vom plăti răscumpărarea.

— Aşa cum s-a stabilit, o completă Bolding. Aşteptăm alte instrucţiuni de la răpitori. Nu au luat încă legătura cu noi. Oamenii mei vor face livrarea şi nimeni altcineva nu va fi implicat.

Betsey Cavalierre nu mai rezistă.

— Te-am ascultat, aşa că ascultă-mă pe mine acum, domnule. *Ai fost* agent FBI. Eu *sunt* agent FBI. Aş fi fost superiorul tău dacă rămâneai în cadrul biroului şi-ţi sunt superior în clipa asta! Oamenii mei vor face livrarea! Eu voi fi acolo, iar tu, nu. Aşa se va proceda!

Atât Abramson, cât şi Bolding încercară să o contrazică, dar Betsey le-o tăie scurt:

— M-am săturat de rahaturile voastre. Totul se va face luând în considerare gradul de pericol pe care îl presupun răpitorii. Dacă nu-

ţi plac condiţiile mele, nu te amesteca. Pot să te arestez chiar acum, Bolding. Asta e valabil şi pentru dumneata, domnişoară Abramson. Avem o mulţime de lucruri de făcut – *în exact o oră şi cincizeci şi şapte de minute.*

Se plimba printre oamenii din holul supraaglomerat al hotelului Hilton. Nici unul nu avea idee ce se întâmpla şi asta îi plăcea grozav. Doar că el avea răspunsurile, ca şi întrebările.

Îi văzuse pe agenţii FBI şi pe detectivul Cross de când ajunsese. Bineînţeles că ei nu-l văzuseră, dar chiar dacă l-ar fi văzut, nu exista nici cea mai mică posibilitate ca ei să-l oprească sau să-l reţină. Nu se putea întâmpla aşa ceva.

Era o partidă inegală – inteligenţa şi experienţa lui, contra inteligenţei şi experienţei lor. Câteodată, asta nici măcar nu i se părea o provocare. Era doar o singură problemă care ar fi putut să apară: *dacă s-ar fi plictisit prea tare şi ar fi devenit neglijent, atunci poate ar avea o şansă să-l prindă.*

Văzu un mic grup de oameni agitaţi şi îngrijoraţi care trecură prin hol şi se îndreptară către una dintre sălile deconferinţă ale hotelului. Acolo îşi stabilise FBI-ul tabăra. MetroHartford nu luase în considerare avertismentele sale, dar ştia că aşa avea să se întâmple. Oricum, nu era important. Nu de data asta. Dorea ca FBI-ul şi Cross să fie implicaţi.

În cele din urmă se decise să părăsească Hilton-ul. Se duse la Mayflower – scena îngrozitoarei crime. Locul unde urma să se întâmple totul.

Acolo îşi dorea Creierul să fie. Voia să vadă tot, să fie chiar acolo.

60

Răpitorii sunară în cele din urmă la unu şi zece. Mai erau doar treizeci şi cinci de minute până la ora limită. Ştiam ce urma să se întâmple dacă depăşeam termenul, sau dacă răpitorii o făceau, fie şi intenţionat.

Betsey şi cu mine am alergat la hotelul Mayflower. Am avut de două ori puţin noroc, dar după cum mergeau lucrurile părea să fie mai mult. În primul rând, uşa de serviciu a bucătăriei dădea către o alee mică unde trăgeau de obicei furnizorii. Cu ocazia balului lui Clinton, acolo parcase Serviciul Secret. Ne-am folosit de alee ca să intrăm fără să fim văzuţi. Cea de-a doua întâmplare fericită era că agenţii FBI descoperiseră că încăperea în care avea loc Consiliul director de la MetroHartford avea o scară îngustă de metal chiar în spate, de care ne puteam folosi. Scara dădea pe o pasarelă deasupra cupolei. Erau o mulţime de găuri mici prin care puteam să vedem şi să ascultăm fără să fim văzuţi.

M-am dus împreună cu Betsey şi am ocupat poziţie pe pasarelă. Nu trebuia să ne mai ostenim atât.

Răpitorii erau încă pe fază.

— *Presupunem* că FBI-ul şi poate chiar şi poliţia din Washington au fost anunţate, se auzi vocea unuia dintre răpitori în interfonul din camera chinezească. N-avem nimic împotrivă. Ne aşteptam la asta. De fapt, le urăm bun venit. Am găsit un rol în piesă şi pentru FBI.

Ne-am uitat unul la altul exasperaţi. Creierul ne punea într-o postură proastă. De ce? Am coborât şi ne-am alăturat celorlalţi în camera chinezească. Capul mi se învârtea de atâtea întrebări. Creierul ştia să ne ţină în şah.

— Mai întâi voi repeta cererea de răscumpărare. E foarte important, aşa că respectaţi instrucţiunile. După cum ştiţi, cinci milioane din cele treizeci trebuie date în diamante neşlefuite. Diamantele trebuie împachetate împreună, iar banii trebuie să fie în bancnote de douăzeci şi cincizeci de dolari. Nu vrem bancnote de o sută, nu dispozitive de urmărire sau bani marcaţi. Cu cine stau de vorbă?

Betsey se apropie de telefon. Am făcut acelaşi lucru.

— Sunt agentul special Betsey Cavalierre, eu răspund de desfăşurarea anchetei.

— Sunt Alex Cross de la poliţia din Washington şi ofiţerul de legătură cu FBI-ul.

— Mă bucur pentru voi. Vă cunosc şi vă ştiu şi reputaţia. Banii sunt pregătiţi aşa cum am cerut?

— Da. Banii şi diamantele sunt aici, la Mayflower.

— Excelent, ţinem legătura.

Am auzit un clic înainte de a închide.

Directorul general de la MetroHartford explodă de mânie:

— Ştiu că sunteţi aici. Iisuse Hristoase, ce am făcut?! Vor ucide ostaticii.

Am pus mâna pe umărul lui, încercând să-l liniştesc.

— Calmaţi-vă, vă rog. Răscumpărarea e pregătită aşa cum au cerut-o?

— Exact. Diamantele trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, iar banii sunt deja aici. Noi ne facem datoria. Tot ce putem. Oamenii voştri ce fac?

Am continuat la fel de calm:

— Şi nimeni de la Metro Hartford nu ştie unde urmează să fie lăsaţi banii şi diamantele? E o întrebare foarte importantă.

Directorul companiei de asigurări era speriat şi pe bună dreptate.

— Ai auzit ce-a zis omul la telefon. A spus că ţinem legătura. Nu ştim nimic despre locul unde trebuie să lăsăm banii şi diamantele.

— Asta-i o veste bună, domnule Dooner. Înseamnă că acţionează într-un mod profesionist, la fel ca noi. Nu cred că au făcut rău cuiva, încă. Trebuie să aşteptăm următorul telefon. Partea cea mai grea pentru ei va fi efectuarea schimbului.

— Soţia mea e în autobuzul acela, împreună cu fiica mea.

— Ştiu. Ştiu.

Şi mai ştiam şi că lui, Creierului, părea să-i facă plăcere să distrugă familii.

61

Nu se putea spune că nu ne dădeam toată silinţa, dar eram la mila lor şi nu prea mai aveam timp. Ceasul bătea foarte repede.

Nici o aeronavă nu zărise autobuzul şi asta însemna fie că îl scoseseră de pe drum foarte repede, fie că schimbaseră indicatorul alfanumeric. Elicopterele armatei care detectau căldura nu descoperiseră nici ele nimic. La unu şi douăzeci telefonul sună din nou în camera chinezească de la Mayflower. Era aceeaşi voce iritantă, distorsionată intenţionat.

— E timpul să ne mişcăm. Am trimis un pachet la recepţie pentru domnul Dooner. Înăuntru veţi găsi câteva aparate de emisie-recepţie. Aduceţi-le pe toate.

— Ce o să facem? întrebă Betsey.

— O să ne îmbogăţim. Vom pune banii şi diamantele într-o camionetă şi ne vom îndrepta către nord pe Connecticut Avenue. Dacă deviaţi de la traseul pe care vi-l indic, unul dintre ostatici va fi împuşcat.

Apelul s-a întrerupt.

Aveam o camionetă parcată pe aleea care dădea în bucătăria hotelului. Răpitorii aflaseră de asta, dar cum? Ce informaţie rezulta de aici? Betsey Cavalierre împreună cu mine şi cu alţi doi agenţi am ajuns iute la camionetă şi am pornit spre Connecticut Avenue.

Eram încă pe bulevard când s-au cuplat aparatele de emisie-recepţie. Mă întrebam dacă răpitorul ştia chiar tot despre noi.

— Detectivul Cross?

— Da, eu sunt. Suntem pe Connecticut Avenue. Acum ce facem?

— Ştiam că sunteţi acolo. Ascultă-mă cu atenţie. Dacă vedem vreun avion sau vreun elicopter de supraveghere survolând ruta pe care trebuie s-o urmaţi, *vom împuşca un ostatic.* S-a înţeles?

— Am înţeles perfect.

M-am uitat la Betsey. Trebuia să ceară oprirea supravegherii

aeriene. Criminalii păreau să ştie tot ce făceam.

— Porniţi cât mai repede posibil către staţia de tren a aeroportului Baltimore Washington. Trebuie să fii împreună cu agenţii FBI în trenul de cinci şi zece care leagă Baltimore de Boston. Adu şi sacii cu bani şi diamantele. Trenul de cinci şi zece către Boston. Ştim că vă puteţi folosi de toţi agenţii FBI din zona de nord-est. N-aveţi dccât să-i chemaţi pe toţi, nu contează pentru noi. Vă provocăm să opriţi deznodământul. Nu aveţi cum.

— Vorbesc cumva cu Creierul?

Dar aparatul amuţise.

62

Agenţi de poliţie şi de la FBI erau în toate gările de pe ruta trenului, dar acoperirea întregului traseu era imposibilă. Răpitorii ştiau asta. Totul era în favoarea lor. Agenţii Cavalierre, Walsh, Doud şi cu mine ne-am urcat în tren. Ne-am opit în capătul celui de-al doilea vagon.

Zgomotul făcut de tren ne împiedica să ne concentrăm şi chiar să vorbim. Aşteptam să fim din nou contactaţi de criminali. Secundele păreau mai lungi decât în realitate.

— Cred că în curând ne vor spune să aruncăm sacii din tren, am spus. La asta vă gândiţi şi voi? Aveţi vreo altă idee?

Betsey încuviinţă.

— Nu cred că-şi vor asuma riscul de a ne contacta în staţii. De ce ar face-o? Ştiu că nu putem să acoperim tot teritoriul de aici până la Boston. Cel mai deştept lucru pe care l-au făcut a fost să ceară întreruperea supravegherii aeriene.

— Par să fi rezolvat complicata problemă a livrării banilor. E un nenorocit al dracului de inteligent, remarcă agentul Walsh.

— Sau poate e o nenorocită, zise Betsey.

— Tony Brophy ne-a zis că s-a întâlnit cu un bărbat, dacă e să-l credem pe cuvânt, le-am reamintit.

— Şi dacă persoana pe care a văzut-o el era cu adevărat Creierul.

— Pe mine mă intrigă puţin numele, spuse agentul Doud. Face impresia unui fraier. Un învins. *Creierul.*

— Şi Brophy spunea asta. Ne-a spus că bărbatul cu care vorbise era un cretin. Dar tot şi-ar fi dorit slujba.

— Păi da, banii-s buni.

— Poate că e un fraier sau poate un geniu în informatică, n-aş fi deloc surprinsă. Tocilarii conduc lumea

acum, nu? Se răzbună pentru tot ce au pătimit în liceu. Eu cu siguranţă o fac.

— Eu eram destul de şmecher în liceu, i-am spus făcând cu ochiul.

Staţia porni din nou.

— Salutare, vedete ale legii! Ne pregătim să începem distracţia adevărată. Ţineţi minte că dacă vedem vreun elicopter sau vreun avion pe lângă tren, un ostatic va fi împuşcat, anunţă o voce masculină familiară.

O fi fost Creierul?

— De unde ştim că ostaticii mai sunt în viaţă? ceru Betsey să afle. De ce am avea încredere că ne spui adevărul? Ai mai ucis oameni nevinovaţi până acum.

— *Nu ştiţi.* N-ar trebui să aveţi încredere. Am ucis. Totuşi ostaticii sunt cu toţii teferi. În regulă – deschideţi uşile trenului acum. Pregătiţi-vă pentru următorul meu semnal. Duceţi sacii la uşă. Acum, acum, acum. Mişcaţi-vă. Nu mă faceţi să ucid pe cineva.

63

Ne-am grăbit toţi patru să ducem sacii grei cu bani la cea mai apropiată uşă. Începusem deja să transpir. Părul şi faţa mea erau ude.

— Pregătiţi-vă! Pregătiţi-vă! *urla comenzi vocea din walkie-talkie.* Acum e momentul!

Betsey îşi anunţa deja oamenii de pe altă staţie. Peisajul era de un verde aprins cu pete maronii. Eram pe undeva pe lângă Aberdeene, Maryland, la şapte minute distanţă de staţia anterioară.

— *Pregătiţi-vă, sunteţi gata? Nu mă dezamăgiţi* se auzi puternic vocea.

Până acum, singurul lucru pe care l-am putut face a fost să ne împrăştiem în zona în care urmau să cadă banii. Ne gândiserăm şi la ideea de a reţine un sac pentru a-i sili să continue să căute. Apoi am concluzionat însă că era prea periculos pentru ostatici.

— Rahat! exclamă Doud.

— Aruncăm sacii? strigă tare Walsh ca să acopere zgomotul vântului şi al trenului.

— Nu, aşteaptă! am zbierat la el şi la Doud, care sta aplecat într-o poziţie precară pe marginea vagonului. Aşteaptă să primim instrucţiunile! Ne-ar fi spus dacă ar fi trebuit să aruncăm sacii.

— Ce mizerie! spuse Betsey. Se joacă cu noi. Probabil că ne privesc şi se amuză.

— E foarte posibil, am zis, dar să ne păstrăm calmul, trebuie să fim foarte prevăzători.

Oamenii FBI-ului se dădeau de ceasul morţii pentru a depista frecvenţa pe care comunicau răpitorii, dar nu funcţiona. Staţiile erau cel mai recent model, acelaşi tip care era folosit şi de armată. Tehnologia pe care o aveau schimba frecvenţele la fiecare utilizare. Era posibil ca şi răpitorii să aibă mai multe staţii pe care să le folosească alternativ.

Betsey era încă furioasă. Ochi ei scăpărau scântei.

— S-a gândit la tot, inclusiv să nu ne dea timpul să facem un plan. Cine e ticălosul ăsta?

Statia hârâi din nou.

— Deschideţi uşa, pregătiţi-vă să aruncaţi sacii!

Am apucat doi saci plini cu bancnote de douăzeci şi cincizeci de dolari. Îmi simţeam inima bătând în gât când m-am grăbit să deschid iar uşa. Vântul sufla cu putere.

Trenul traversa o pădure deasă de fagi şi pini. Nu se vedea nici o casă sau vreo persoană care să bântuie prin preajmă. Părea un loc bun pentru efectuarea schimbului.

Staţia de emisie-recepţie a tăcut din nou.

— Nemernicilor! zbieră agentul Doud cu toată puterea. Ceilalţi am bombănit şi ne-am aşezat pe podea.

Vocea ne-a cerut să repetăm de unsprezece ori acelaşi lucru în următoarea oră şi un sfert. De trei ori ni s-a cerut să ne mutăm în alte vagoane.

Ni s-a spus să mergem în ultimul vagon pentru ca imediat să ni se ceară să ne ducem în primul.

— Sunteţi nişte oameni buni, foarte ascultători, spuse vocea din staţie.

Apoi comunicarea se întrerupse din nou.

— Nu mai suport! strigă Betsey. Sper să ajungă în iad. Vreau să-l ucid pe nenorocitul ăsta!

Sacii cu bani erau mari şi grei; eram extenuaţi de cât îi căraserăm prin tren. Eram plini de praf şi transpiraţi. Eram nervoşi, gata-gata să explodăm. Trenul făcea un zgomot parcă mai infernal ca niciodată.

Garnitura traversa iar o pădure deasă. Se auzi şuieratul puternic al locomotivei. Agentul Walsh ţinea socoteala staţiilor prin care trecusem. Apoi aparatele de emisie-recepţie porniră din nou.

— Pregătiţi sacii cu diamante şi bani. Deschideţi uşile acum! Când îi aruncaţi, aveţi grijă să fie unii lângă alţii. În caz contrar vom împuşca un ostatic. Vă urmărim toate mişcările. Eşti foarte drăguţă, agent Cavalierre.

— Da, şi tu eşti un nemernic, murmură Betsey doar pentru ea.

Tricoul ei devenise albastru închis de transpirat ce era. Părul negru era lipit de cap şi dacă avusese vreun gram de grăsime îl pierduse, cu siguranţă, în cursa pe care o făcusem prin tren.

— Alarmă falsă! spuse vocea pe un ton satisfăcut. Pe loc repaus! Deocamdată asta-i tot.

— Rahat!

Ne-am aşezat toţi pe saci, respirând greu. Încercam să gândesc coerent, dar era din ce în ce mai greu după fiecare nouă alarmă falsă. Nu garantam că mai puteam face un alt drum până în celălalt capăt al trenului.

— Poate ar trebui să coborâm din tren, veni cu ideea agentul Walsh. Să le dăm planul peste cap. Să facem ceva la care nu se aşteaptă.

— E o idee, dar e prea periculos pentru ostatici, îi răspunse Betsey.

Walsh şi Doud înjurară când staţia se porni din nou. Ajunsesem aproape la limită. Care era limita noastră?

— Cei răi nu au voie să se odihnească, spuse vocea.

Auzeam deschizându-se o sticlă de suc sau de bere. Apoi un oftat de

uşurare.

— Sau poate ar trebui să spun: Cei răi să se relaxeze.

Vocea urlă:

— Aruncaţi sacii acum! Ne uităm la voi. Vedem tot ce faceţi. Aruncaţi sacii sau îi vom ucide pe toţi!

Nu aveam de ales; nu ne rămânea nici o opţiune. Tot ceea ce puteam face era să încercăm să-i aruncăm unii aproape de alţii. Eram prea obosiţi să ne mişcăm atât de repede pe cât ar fi trebuit. Aveam impresia că mă mişc cu încetinitorul. Hainele îmi erau ude leoarcă, braţele şi picioarele mă dureau.

— Aruncaţi sacii mai repede! Hai să-ţi văd muşchii, agent Cavalierre.

Ne vedea? Probabil. Aşa se părea. Nu era nici o îndoială că era în pădure. Câţi or fi acolo?

După ce am aruncat cei nouă saci, trenul a făcut o curbă bruscă. Nu puteam vedea ce se întâmpla nici la douăzeci de metri. Am căzut la pământ înjurând şi văicărindu-ne.

Betsey suspină:

— Să-i bată Dumnezeu! Au reuşit! Au scăpat cu banii. Sper să ardă în iad.

Staţia porni din nou. Nu-şi terminase încă socotelile cu noi.

— Mulţumesc pentru ajutor. Sunteţi cei mai buni. Sunt sigur că aţi primi o slujbă la împachetat cadouri. S-ar putea să fie o alegere bună pentru cariera voastră după toate astea.

— Tu eşti Creierul?

Staţia îşi încetă emisia. Vocea dispăruse la fel cum dispăruseră banii şi diamantele; şi încă îi mai aveau şi pe cei nouăsprezece ostatici.

Am coborât împreună cu agenţii Cavalierre, Doud şi Walsh la următoarea staţie, la vreo paisprezece kilometri distantă de locul unde aruncaserăm sacii.

Ne aşteptau două limuzine negre şi câţiva agenţi FBI cu puştile pregătite. O mulţime de oameni se adunaseră în staţie şi arătau către agenţi de parcă văzuseră o ceată de cowboys întorcându-se de la vânătoare.

Ni s-au furnizat informaţiile de ultim minut.

— Se pare că au ieşit deja din pădure. Kyle Craig e pe drum într-acolo. Am pus baraje pe străzi, dar nu cred că-i vom prinde. Avem totuşi şi veşti bune. E posibil să fi descoperit autobuzul.

Câteva momente mai târziu ne-am dus să cunoaştem o femeie din Tinden, un orăşel din Virginia. Se presupunea că femeia avea informaţii despre autobuz. Spusese că nu vrea să vorbească decât cu poliţia şi n-o prea interesa FBI-ul şi metodele lui.

După ce a văzut legitimaţia, femeia s-a arătat disponibilă să-mi vorbească. Părea nervoasă.

Se numea Isabelle Morris şi văzuse un autobuz turistic în Warren County. I se păruse suspect fiindcă ea era proprietara companiei locale de autobuze şi acesta nu-i aparţinea.

— Autobuzul era albastru cu dungi aurii? se interesă Betsey fără să se identifice ca agent FBI.

— Albastru cu auriu. Nu era dintre ale mele şi nu ştiu ce ar putea să facă un autocar turistic pe aici. N-avea nici un motiv să se afle în zonă. Este un ținut banal. Tinden nu este o destinaţie turistică.

— I-aţi văzut numărul de înmatriculare sau măcar o parte din el?

— Nu aveam de ce să-i verific numărul de înmatriculare. De ce aş fi făcut-o?

— Şi atunci, doamnă Morris, de ce aţi raportat asta poliţiei locale?

— Dacă m-aţi fi ascultat mai devreme, aţi şti. Acest autobuz nu

avea ce căuta pe-aici şi, în plus, prietenul meu face parte din patrula civilă. Vedeţi, eu sunt văduvă. El a sunat la poliţie. Pot să întreb de ce vă interesează?

— Doamnă Morris, când aţi văzut autobuzul, aţi remarcat dacă erau şi pasageri în el?

Am schimbat o privire cu Betsey în aşteptarea răspunsului.

— Nu, nu era decât şoferul. N-am văzut pe nimeni altcineva. Şi poliţia? Şi FBI-ul? De ce sunt aşa de interesaţi?

— O să ajungem şi la asta. Aţi văzut vreun semn de identificare pe autobuz? Destinaţia? Un logo? Orice aţi fi putut observa ne poate fi de folos. Sunt în pericol vieţile câtorva oameni.

— O, Doamne! Da, pe o parte scria: *Vizitaţi Williamsburg*. Îmi aduc aminte că am văzut asta. Şi mai ştiţi ce? Cred că pe autobuz mai scria şi *Washington on Wheels*. Sunt aproape sigură. Vă e de vreun ajutor?

Betsey vorbea deja la telefon cu Kyle Craig. Plănuiau cum să ajungă la Tinden cât mai repede. Doamna Morris nu mai termina de povestit. Continua să-şi amintească mai multe şi mai multe amănunte. Mi-a spus că văzuse autobuzul pe un drum de ţară, aproape de reşedinţa ei.

— Sunt doar trei case pe drumul ăsta şi le ştiu foarte bine. Două se învecinează cu o bază a armatei construită în anii ’80 şi abandonată acum. Trebuie să mă interesez şi eu în legătură cu afacerea asta.

— Nu, nu. Staţi liniştită, doamnă Morris, nu trebuie să faceţi nimic, mergem noi să verificăm.

— Dar ştiu zona şi vă pot ajuta, protestă ea.

— Mergem noi singuri. Vă rog să staţi liniştită.

Unul dintre elicopterele FBI-ului care cerceta zona a fost chemat la gară. A ajuns în acelaşi timp cu Kyle. Niciodată nu mai fusesem atât de bucuros să-l văd pe Craig.

Betsey l-a informat pe Kyle despre tot ceea ce voia să facă în Virginia.

— Mergem cu elicopterul cât de aproape posibil fără a fi depistaţi, la vreo opt, nouă kilometri depărtare de Tinden. Nu vreau să implicăm o echipă prea mare. Zece-doisprezece oameni de nădejde îmi sunt de ajuns. Poate chiar mai puţini.

Kyle aprobă planul pentru că era unul bun. Apoi am plecat. Ştia pe care agenţi de la Quantico îi voia şi-i sună pentru a-i trimite la Tinden.

Când am ajuns în elicopter, am reanalizat tot ceea ce aflasem cu ocazia jafurilor anterioare. De asemenea, începusem să primim informaţii despre zona în care doamna Morris văzuse autocarul. Baza militară pe care o menţionase ea adăpostise instalaţii nucleare în anii ’80.

— Dacă autocarul a fost dus acolo, o construcţie de beton ar fi putut să-l ecraneze, ferindu-l de detectoarele

de căldură ale elicopterelor noastre, spuse Kyle.

Elicopterul ateriză pe un câmp lângă clădirea unui liceu local. M-am uitat la ceas. Era trecut puţin de ora şase. Oare cei nouăsprezece ostatici mai erau în viaţă? Ce planuri sadice mai clocea de data asta Creierul?

Un teren de atletism de un verde luminos se întindea în spatele unei clădiri idilice cu două etaje din cărămidă roşie. Nu se afla nimic prin preajmă, cu excepţia a două limuzine negre şi a unui microbuz care ne aştepta pe noi. Eram la opt, nouă kilometri depărtare de drumul pe care fusese văzut autobuzul.

Isabelle Morris era în prima limuzină. Părea să aibă spre optzeci de ani, o femeie robustă, cu un zâmbet nelalocul lui de vesel cu dinţii ei falşi. Părea o bunică de treabă.

— La care fermă ar trebui să mergem mai întâi? am întrebat-o. Unde s-ar putea ascunde cineva?

Femeia căzu pe gânduri, cu ochii aproape închişi.

— La ferma lui Donald Browne, hotărî ea. Nimeni nu locuiește acolo acum. Săracul Browne a murit primăvara trecută. Oricine se poate ascunde acolo cu uşurinţă.

— Treci mai departe fără să opreşti, i-am spus celui ce conducea când am ajuns în dreptul fermei lui Browne.

A făcut aşa cum îi cerusem, oprind câteva sute de metri mai încolo, după o curbă.

— Am văzut pe cineva în grădină. Se sprijinea de un copac chiar lângă casă. Supraveghea drumul, Kyle. Ne urmărea cu privirea. *Sunt încă acolo.*

În faţă vedeam ceea ce mai rămăsese dintr-o bază de rachete. Îmi imaginam că urma să găsim autobuzul ascuns într-un depozit de rachete, ferit de cercetările elicopterelor Apache. Nu eram prea optimist în legătură cu soarta ostaticilor de la MetroHartford. Doar Creierul ura companiile de asigurări, nu? Oare totul se întâmpla din dorinţa de răzbunare?

Prin faţa ochilor îmi treceau imagini ale ostaticilor ce fuseseră ucişi în timpul jafurilor; mă temeam să nu găsim un masacru şi la fermă. Fuseserăm avertizaţi. Fără erori, fără greşeli. Regulile fuseseră stabilite cu prilejul jafurilor de la bănci. Se schimbase ceva?

— Să intrăm prin pădure. Nu ne permitem să fim prea pretenţioşi.

Kyle contactă celelalte unităţi. Apoi el, împreună cu Betsey şi cu mine am fugit spre fermă prin pădurea deasă. Nu vedeam încă ferma, dar nici noi nu puteam fi observaţi.

Ultimii copaci veneau până aproape de clădirea principală, ceeea ce ne prindea bine. Tufişurile crescuseră înalte până în alee. Nu se vedea nicio lumină aprinsă în casă şi nu se auzea nici un sunet.

Încă îl puteam vedea pe ticălosul care asigura paza. Nu era prea departe şi stătea cu spatele la noi. Unde erau ceilalţi? Unde erau ostaticii? De ce nu era nici o lumină în casă?

— Ce dracu' face? murmură Kyle, la fel de nedumerit ca şi noi.

— Nu-i foarte atent, şopti Betsey. Nu-mi place chestia asta.

— Nici mie, am răspuns.

Era lipsit de logică. De ce să pună doar un singur paznic? Şi de ce ar mai fi rămas ei încă acolo?

— Să-l prindem mai întâi pe el, apoi

intrăm în casă, şopti Kyle.

Le-am făcut semn lui Kyle şi lui Betsey că mă ocup eu de santinelă. Am ajuns repede la el şi fără zgomot. L-am lovit zdravăn cu patul pistolului. S-a auzit un zgomot puternic şi omul s-a prăbuşit la pământ. Nu a scos nici un sunet. *Era prea uşor. Ce dracu' se întâmpla?*

Betsey veni spre mine aplecată. Îmi şopti:

— Ce dracu' de pază era şi asta? Până acum au fost extrem de precauţi.

Şase agenţi ieşiră din pădure în spatele nostru. Betsey le făcu semn să se oprească. Tot nu se vedea nici o lumină în casă şi nu auzeam nici un zgomot. Scena părea ciudată, fantastică aproape.

Apoi Kyle dădu ordinul de atac. Am înaintat în tăcere. Nu păreau să fie alte santinele sau oameni de pază. Era o capcană? Se aşteptau să intrăm în forţă? Făcea doamna Morris parte din planul lor?

Am intrat în casă o dată cu primii agenţi şi m-a cuprins o senzaţie de teamă.

Am deschis uşa cu pistolul. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Abia m-am abţinut să nu strig.

Întregul grup de ostatici era în camera de zi a fermei. Se uitau toţi la mine, evident speriaţi, dar nimeni nu era rănit. Am făcut o numărătoare rapidă: şaisprezece femei, doi copii şi şoferul. Toţi erau în viaţă. Nimeni nu fusese pedepsit pentru că încălcasem regulile.

— Răpitorii? am întrebat şoptit. Mai este vreunul pe aici?

O femeie brunetă făcu un pas în faţă şi-mi spuse:

— Au pus santinele peste tot, în preajma casei. Lângă ulmul din curte era una dintre ele.

— Nu mai este acolo. Şi pe ceilalţi nu i-am văzut, le spuse Betsey. Rămâneţi toţi aici până cercetăm casa.

Agenţii FBI intraseră deja şi se răspândiseră peste tot. Unii ostatici începuseră să plângă când înţeleseseră că nu vor fi ucişi, că fuseseră salvaţi.

— Ne-au spus că vom fi împuşcaţi dacă încercam să părăsim casa înainte de a se lumina de zi. Ne-au povestit ce se întâmplase cu familiile Buccieri şi Casselman, ne spuse printre sughiţuri Mary

Jordan.

Am verificat atent toată casa; nu mai era nimeni acolo. Nu exista nici o urmă clară, dar tehnicienii urmau să sosească în curând. Autobuzul fusese deja descoperit într-un atelier al fostei baze militare.

După o oră şi ceva, doamna Morris intră în casă agitându-se. Doi agenţi încercau zadarnic s-o oprească. Apariţia femeii accentua comic stresul prin care trecusem în ultimele ore.

— De ce l-ai lovit pe Bud O'Mara? E un tip de treabă, lucrează la staţia de tiruri. Mi-a spus că a fost plătit să stea în preajmă şi să aştepte. A primit o sută de dolari pentru cucuiul pe care i l-aţi făcut în cap. Bud nu e nicidecum un tip periculos.

Un eveniment ciudat şi bine venit s-a petrecut la apariţia vehiculelor de salvare. Ostaticii au început să aplaude şi să aclame. Îi salvaserăm; nu-i lăsasem să moară.

Dar eu ştiam că altfel stăteau lucrurile. Dintr-un motiv doar de el ştiut, Creierul nu a vrut să-i ucidă.

PARTEA a IV-a

LOVEŞTE ŞI FUGI

69

Cazul a continuat să suscite interesul presei. Jurnaliştii aflaseră de existenţa Creierului şi răspândiseră vestea asta cu titluri explozive. O poză a băieţelului Buccieri, prima victimă, apărea în fiecare nou articol. Chipul băiatului începuse să-mi apară în vis.

Lucram câte douăsprezece, şaisprezece ore pe zi. Jefuitorul de bănci din Washington, pe nume Mitchell Brand, era încă pe lista de suspecţi a FBI-ului. Poza lui se afla pe peretele celor căutaţi de peste o săptămână. Nu am reuşit să dăm de el, dar cu siguranţă se potrivea profilului căutat. Între timp, investigatorii au cercetat zona în care aruncaserăm banii pentru a găsi dovezi. Specialiştii de la FBI au cercetat fiecare centimetru pătrat al fermei Browne. Într-o chiuvetă au găsit urme de machiaj folosit în teatru. Am vorbit cu câţiva dintre ostatici care au susţinut ideea că răpitorii ar fi purtat peruci, pantofi cu talonete şi ar fi fost machiaţi.

În primele două zile am lucrat împreună cu Sampson în Washington. MetroHartford oferise un milon de dolari pentru orice informaţie care putea duce la capturarea răpitorilor. Răscumpărarea se adresa publicului, dar şi oricăruia dintre cei implicaţi în jaf şi a cărui parte de câştig era mai mică decât se oferea.

Căutarea lui Mitchell Brand era centrată tot în Washington. Brand era un bărbat de culoare în jur de treizeci de ani, care era suspectat în câteva jafuri. Nu fusese niciodată acuzat oficial şi dispăruse brusc. Cândva demult, fusese sergent în armată şi participase la *Furtună în Deşert*. Se ştia despre Brand că e o persoană violentă. Din dosarele armatei reieşea că avea un IQ peste 150.

Adunaserăm un munte de dovezi, dar celebritatea cazului era şi un dezavantaj. Telefoanele şi faxurile care ne ofereau piste de lucru nu încetau să sune la biroul FBI-ului. Dintr-o dată aveam trei sute de piste diferite. Mai lucra Creierul împotriva noastră? Întrebarea asta nu îmi dădea pace.

În cea de-a doua noapte după răpirea de la MetroHartford, Sampson trecu pe la mine în jurul orei unsprezece. Abia ajunsesem acasă. Am adus două beri reci şi am stat de vorbă, pe verandă, ca doi adulţi, mai mult sau mai puţin civilizaţi.

— Speram să-l văd pe micul prinţ în seara asta.

— Va veni să locuiască cu noi, i-

am transmis eu ultimele noutăţi.

Faţa i s-a luminat într-un zâmbet larg, dezvăluindu-i dinţii laţi precum clapele albe ale unui pian.

— Da’ aste-s veşti excelente, iubiţel! Presupun că şi domnişoara Christine face parte din aranjament.

— Nu, John. N-a reuşit să uite ceea ce s-a întâmplat cu Geoffrey Shafer. Încă se teme pentru siguranţa ei şi pentru viaţa noastră. Nu vrea să mă mai vadă. S-a terminat între noi doi.

— Dar vouă vă era atât de bine împreună. Nu cred chestia asta.

— Nici eu n-am crezut-o luni de zile. I-am spus că sunt gata să plec din poliţie şi cred că aş fi făcut-o. Mi-a spus că asta nu are nici o importanţă. Am pierdut-o, John, şi încerc să merg mai departe. Mi-a frânt inima.

În noaptea aceea, târziu, am primit un mesaj. Era Sampson.

— E iadul pe pământ, Alex!

— Unde eşti?

— Sunt împreună cu Rakeem Powell în zona East Capitol Dwellings. Unul dintre informatorii lui ne-a dat o informaţie interesantă. Cred că am dat de Mitchell Brand.

— Şi atunci care este problema?

— Rakeem l-a sunat pe locotenentul lui. Acesta l-a sunat pe şef, iar comandantul Pittman a trimis o jumătate din poliţiştii din D.C. încoace.

Cred că am văzut roşu în clipa aceea.

— Încă e cazul meu! Pittman nu m-a contactat.

— De aia te-am sunat eu, băiete. Ar fi mai bine să te mişti încoace.

M-am întâlnit cu Sampson în East Capitol Dwellings. Potrivit spuselor informatorului, Brand se găsea pe acolo pe undeva. Locuinţelor din zona asta am auzit spunându-li-se „depozite de oameni subvenţionate”. Arată ca nişte închisori neterminate. Nişte ziduri reci, de beton înconjoară clădiri cu aspect de buncăre. Arată deprimant şi sunt destul de comune în South East. Sărmanii care trăiesc aici încearcă şi ei să se descurce cum pot în condiţiile date.

— Lucrurile au scăpat de sub control, Alex, se plângea Sampson când ne aflam odată pe unul din terenurile care separă aceste construcţii. Sunt prea mulţi oameni în bucătărie. Şeful detectivilor a dat din nou lovitura.

Am aruncat o privire împrejur, am dat din cap şi am înjurat în barbă. Parcă eram la grădina zoologică. Am văzut o mulţime de oameni din echipele de intervenţie rapidă şi câţiva detectivi de la omucideri. În plus, mai erau şi o grămadă de pierde-vară din cartier. *Mitchell Brand. Iisuse. Să fie el Creierul?*

Mi-am pus repede o vestă din kevlar şi mi-am verificat pistolul.

Apoi m-am dus să vorbesc cu şeful detectivilor. I-am reamintit lui Pittman că acesta este cazul meu şi n-a avut nimic de zis. Mi-am dat seama că era surprins că eram şi eu acolo.

— De aici încolo mă descurc eu, i-am zis.

— Brand este încercuit. Încearcă să nu strici totul, a pufnit el şi s-a îndepărtat.

71

Agentul James Walsh a ajuns imediat după mine. Fără Betsey Cavalierre. Ne împrieteniserăm în ultimele două săptămâni, dar acum părea distant. Nici lui nu-i plăcea ceea ce se întâmpla şi, în plus, şi el fusese chemat târziu.

— Unde este agentul Cavalierre?

— Şi-a luat câteva zile libere. Cred că este în vizită la o prietenă în Maryland. Îl cunoşti pe acest Mitchell Brand?

— Ştiu destule despre el. Dacă e aici, probabil că va fi înarmat până în dinţi. Am auzit că are o nouă prietenă care se numeşte Theresa Lopez. Locuieşte aici împreună cu cei trei copii ai ei. O cunosc din vedere.

— Asta-i grozav! Trei copii, mama lor şi un om suspectat de jaf, înarmat până în dinţi.

— Ai înţeles perfect. Bine ai venit în D.C. Oricum, e posibil ca Brand să fi făcut parte din echipa care a dat lovitura la MetroHartford. E posibil ca el să fie Creierul. Trebuie să-l prindem.

M-am întâlnit cu echipa de intervenţie într-un punct de observaţie dintr-o clădire din apropiere. Era un apartament folosit de cei de la Stupefiante pentru a urmări cartierul East Capitol Dwellings. Fusesem deja acolo de câteva ori. Era în vecinătatea mea.

Urma ca o echipă formată din opt persoane să intre în apartamentul de la etajul şase pentru a-l reţine pe Mitchell Brad. Opt persoane erau mai mult decât suficient; există o siguranţă în număr până la un punct.

În timp ce echipa îşi pregătea armele, mi-am aruncat privirea pe stradă. Iluminatul public crea o imagine confuză. Ce scenă urâtă! Chiar dacă poliţiştii erau în număr mare în zonă, traficul de droguri continua nestingherit. Nimic nu putea stăvili treaba asta. Am urmărit un grup de gură-cască neobrăzaţi şi distribuitori vânzând droguri pe după un colţ mai îndepărtat. Un drogat se apropie grăbit, cu capul plecat. Era o imagine familiară. Am întors privirea să nu mai văd scena ca şi cum nu se întâmpla. Le-am spus agenţilor:

— Trebuie să-l interogăm pe Mitchell Brand în legătură cu jaful de la Union Trust din Falls Church. E foarte posibil ca el să ne ducă spre persoana care se află în spatele jafurilor. E cel mai bun suspect de până acum. *Ar putea fi* chiar el Creierul. Din ceea ce ştim, e posibil ca Brand să fie în apartamentul noii sale prietene. Detectivul Sampson vă va prezenta tipul de locuinţă în care urmează să intrăm. E posibil să-i găsim acolo pe Brand, pe iubita lui şi cei trei copii cu vârste între doi şi şase ani.

M-am întors către agentul Walsh. Doi dintre agenţii lui făceau parte din echipa de intervenţie. Nu avu nimic de adăugat, doar le spuse oamenilor săi:

— Poliţia din Washington va intra prima în acţiune. Noi îi vom acoperi din hol şi vom intra în apartament. Cam asta e tot.

— Să mergem, le-am spus. Fiţi foarte atenţi. Toate informaţiile pe care le avem despre Brand ne întăresc convingerea că e periculos şi înarmat.

— A făcut parte din Forţele Speciale ale Armatei, a adăugat John Sampson. Asta aşa, ca cireaşa de pe tort.

„Înarmat şi periculos” pare a fi un clişeu, dar pentru poliţie are o semnificaţie aparte.

Am intrat în clădire în şir indian, trecând prin holul slab luminat şi urcând scările până la etajul şase. Totul era murdar şi plin de pete negre. Era posibil ca această clădire să fi luat foc cândva. Oare Creierul se ascundea aici? Era un negru? O asemenea ipoteză părea inacceptabilă pentru FBI. De ce oare?

Am fost surprinşi brusc de apariţia unor drogaţi numai piele şi os la etajul patru. Eram toţi cu armele pregătite, iar ei se uitau la noi cu ochii bulbucaţi. Prea înspăimântaţi pentru a face vreo mişcare.

— N-am făcut nimic nimănui, bâîigui în final unul dintre ei. Arăta ca de patruzeci de ani, dar avea doar douăzeci.

— Liniştiţi-vă. Nu vreau să aud nici măcar o şoaptă.

La cât de speriaţi arătau, îşi închipuiau probabil că pe ei îi căutăm. Nu şi-au crezut ochilor văzând că trecem de ei fără să-i luăm în seamă.

L-am auzit pe Sampson spunându-le să o şteargă. „E ziua voastră norocoasă”, le-a zis el.

Auzeam bebeluşi plângând, copii strigând şi zgomotul făcut de câteva televizoare în funcţiune. Simţeam un nod în stomac. Nu era cea mai inteligentă manevră să îl atacăm pe Brand într-o clădire suprapopulată, dar toată lumea îşi dorea rezultate. Brand era un suspect excelent. Sampson mă atinse ușor pe umăr.

— Voi intra eu împreună cu Rakeem. Tu ne vei urma. Nu vreau să aud nici un comentariu.

Am încuviinţat. Sampson şi Rakeem Powell erau cei mai buni ţintaşi. Erau foarte precauţi, inteligenţi şi cu experiență, dar flagrantul era periculos. Orice se putea întâmpla acum.

M-am întors către un detectiv care avea un berbec de metal. Arăta ca o mică rachetă boantă.

— Doboară dracu’ uşa asta şi nu-ţi face probleme dacă nu ciocăneşti mai întâi.

M-am uitat către oamenii extrem de tensionaţi şi neliniştiţi din spate.

— Intrăm la patru, le-am spus.

Le-am făcut semn cu degetele: unu, doi, trei. Berbecul a lovit uşa cu forţa unui fundaş de rugby. Uşa a cedat instantaneu. Eram înăuntru.

Sampson şi Powell se aflau la un pas în faţa mea. Nimeni nu trăsese nici un foc de armă, încă.

— Mami! se auzi ţipătul unui copil.

M-a cuprins brusc panica amintindu-mi de toate familiile care avuseseră de suferit de pe urma Creierului. Nu voiam să mai curgă sânge.

Înarmat şi periculos.

Doi copii urmăreau *South Park* la televizor. Unde era Mitchell Brand? Şi unde era mama copiilor, Theresa Lopez? Poate nici măcar nu erau acasă. Uneori copiii erau lăsaţi singuri zile întregi.

Uşa de la dormitor era închisă şi se auzea muzică venind de undeva din apartament. Dacă Mitchell Brand era acolo, nu-şi făcea prea multe griji. Ceva mi se părea în neregulă. De fapt, nimic din ceea ce se întâmplase până acum nu-mi plăcea.

Am deschis uşa şi m-am uitat înăuntru. Inima îmi bătea tare. Eram în poziţie de tragere. Un al treilea copil se juca pe podea cu un ursuleţ de pluş.

— Ursul albastru, mi-a spus.

— Ursul albastru, am murmurat şi eu.

Am ieşit înapoi în hol şi l-am văzut pe Sampson lovind cu piciorul o altă uşă ca să o deschidă. Nu nimerisem în apartamentul care trebuia.

Apoi, deodată, l-am văzut pe Mitchell Brand apărând pe coridor. Ţinea un pistol de calibru patruzeci şi cinci îndreptat către capul Theresei Lopez. Era o femeie drăguţă care tremura îngrozitor. Atât ea, cât şi el erau goi-puşcă, cu excepţia lanţurilor de aur pe care Brand le purta la gât, la încheieturi şi la glezne.

— Aruncă arma, Brand, nu pleci nicăieri, n-ai cum să ieşi de aici şi o ştii şi tu. *Aruncă arma!*

— Dispăreţi din faţa mea! Ştiţi că pot să vă ciuruiesc, dacă vreau.

Eram chiar în faţa lui Brand. Sampson şi Rakeem erau de o parte şi de alta.

— Jaful de la First Union din Falls Church. Dacă nu ai nici o legătură cu el, nu ai nici o problemă. Lasă arma.

Brand strigă din nou:

— N-am făcut-o eu! Toată săptămâna am fost în New York. Am fost la nunta surorii Theresei. *Cineva mi-a înscenat chestia asta.*

Theresa începu să plângă cu sughiţuri. Copiii ei plângeau şi o strigau. Detectivii şi agenţii FBI îi ţineau deoparte, în siguranţă.

— A fost la nunta surorii mele! ţipă ea.

— Mami! Mami! îi auzeam pe copii strigând.

— Lasă arma, Brand şi îmbracă-te! Vrem să stăm de vorbă. *Te cred* că ai fost la nuntă. Te cred şi pe tine, şi pe Theresa. *Lasă arma.*

Mi-am dat seama că tricoul meu era ud leoarcă. Unul dintre copii era în spatele lui Brand şi al Theresei, putând fi prins într-un eventual schimb de focuri. *Doamne, sper să nu fiu nevoit să trag!*

Apoi, uşor, Mitchell Brand lăsă arma jos. O sărută pe Theresa pe cap.

— Îmi pare rău, iubito, îi zise el.

Mă gândeam că facuserăm o greşeală. Simţeam asta cu toată fiinţa. Am fost sigur atunci când şi-a aruncat pistolul. Probabil că cineva îi înscenase toată treaba lui Mitchell Brand. Irosisem mult timp şi resurse pentru a-l prinde. Ne-a fost distrasă atenţia timp de câteva zile.

Simţeam respiraţia rece a Creierului în ceafă.

73

M-am întors târziu acasă. Mă gândeam cu regret la câteva lucruri: prea multă muncă, problemele cu Christine, arestarea lui Mitchell Brand.

Simţeam nevoia să mă relaxez, aşa că am cântat la pian Gershwin şi Cole Potter până când am simţit că nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi. Apoi am urcat în dormitor. Am adormit cum am pus capul pe pernă.

Am dormit până a doua zi dimineaţă. Am luat micul dejun cu Nana şi Damon pe la şapte şi jumătate. Era o zi mare în familia Cross. Nici nu trebuia să mă duc la muncă. Aveam lucruri mai bune de făcut.

Am plecat toţi de acasă la opt şi jumătate. Ne duceam la spitalul St. Anthony să o luăm pe Jannie.

Ne aştepta deja. Împachetase totul şi se îmbrăcase cu o pereche de jeanşi şi un tricou de la Greenpeace. Nana îi adusese hainele cu o zi în urmă, la cererea ei expresă.

— Să mergem, să mergem, abia aştept să ajung acasă! Uite-mi valiza! spuse ea, întinzându-i-o lui Damon.

— Cam cât o să dureze tratamentul ăsta preferenţial? o întrebă el.

— Tot restul vieţii tale. Poate chiar mai mult.

O umbră de îngrijorare apăru pe faţa lui Jannie.

— Pot pleca acasă, nu? mă întrebă.

— Bineînţeles. Ceea ce nu poţi face este să pleci pe picioarele tale. Regulile spitalului.

— Sper că nu voi pleca într-un scaun cu rotile. Nu-i o ieşire grandioasă.

— Ba da, într-un scaun cu rotile. Dar eşti îmbrăcată bine pentru ocazie. Arăţi superb, prinţesa mea.

Ne-am oprit în biroul asistentelor pentru ca Jannie să-şi ia rămas-bun şi să îmbrăţişeze pe toată lumea.

Îi era bine acum. Testele dovediseră că tumoarea era benignă. Niciodată în viaţa mea nu mă mai simţisem atât de uşurat. Dacă uitasem vreodată cât de importantă era pentru mine, deşi mă îndoiesc s-o fi făcut, cu siguranţă nu avea să se repete. Jannie, Damon şi Alex erau toată comoara mea.

Am ajuns în mai puţin de zece minute acasă şi Jannie a fost neastâmpărată tot drumul. A scos capul pe geam, inspirând aerul poluat şi declarând că era cel mai bun pe care-l simţise vreodată.

După ce am ajuns acasă şi am parcat maşina, Jannie a coborât uşor,

s-a uitat la casă de parcă era catedrala Notre-Dame. A făcut un tur complet cu privirea cuprinzând întreaga zonă, după care a dat din cap aprobator.

— Acasă e cel mai bine. Ca în *Vrăjitorul din Oz*. Ai dat jos și zmeul care se agăţase în pom. Domnul fie lăudat.

Am zâmbit şi am simţit că ceva bun mi se răspândeşte în tot corpul. Ştiam ce era. Nu mai simţeam teama de a o pierde pe Jannie.

— De fapt, Nana s-a urcat după el.

— Încetează cu prostiile, spuse Nana.

Am intrat în casă după Jannie, care o luă în braţe pe pisica Rosie de cum o văzu.

Animalul începu să-i lingă faţa cu limba lui aspră. Apoi făcu câțiva paşi de dans cu pisica familiei, la fel cum făcuse în seara botezului lui Alex.

Jannie cântă cu o voce molcomă:

— *Trandafirii sunt roşii, violetele sunt albastre* şi sunt atât de fericită că sunt acasă. Vă iubesc pe toţi!

Mă simţeam atât de bine să văd şi să fiu parte din toate astea – *şi într-adevăr, Jannie Cross, ai dreptate, nimic nu se compară cu casa ta. Poate de aceea mă străduiesc atât de mult să o protejez.*

Şi totuşi, poate îmi găsesc doar o scuză în legătură cu ceea ce sunt şi voi fi întotdeauna.

74

M-am prezentat în biroul FBI-ului a doua zi, devreme.

Se auzea peste tot zgomotul făcut de faxuri, telefoane, computere şi se simţea un amestec de energie pozitivă şi negativă. Era evident că Mitchell Brand nu era persoana pe care o căutam şi că, probabil, totul fusese doar o înscenare.

Şi Betsey Cavalierre se întorsese. Avea un zâmbet luminos şi părea odihnită. O clipă m-am întrebat unde fusese, apoi m-am lăsat cuprins de febra investigaţiilor.

Camera principală era tot acolo, dar acum trei din cei patru pereţi fuseseră acoperiţi cu adnotări şi fotografii. FBI-ul considera că trebuie luate în considerare toate pistele. Directorul declarase deja că era cea mai mare vânătoare de oameni din istoria agenţiei. Corporaţiile americane făceau o presiune enormă. Acelaşi lucru se întâmplase şi după ce un om de afaceri din New Jersey fusese ucis de o bombă la începutul anilor ’90.

Mi-am petrecut restul zilei într-o cameră de conferinţe fără ferestre şi care părea să nu aibă nici un fel de aerisire, împreună cu câţiva agenţi şi detectivi de la Poliţia metropolitană. Treceam în revistă fotografii ale suspecţilor pe un ecran mare, după care îi împărţeam în trei categorii: inactivi, activi şi foarte activi.

La şase după-amiază, agentul Walsh a ţinut o şedinţă în care s-a discutat posibilitatea să apară o nouă lovitură. Betsey Cavalierre a ajuns mai târziu. S-a aşezat undeva în spate, observând totul.

Cei doi psihologi de comportament de la FBI alcătuiseră o listă cu posibile ţinte ale Creierului. Printre victimele ipotetice se numărau bănci multinaţionale, mari companii de asigurări, conglomerate media şi firme de pe Wall Street.

Unul dintre psihologi, doctorul Joanna Rodman, a declarat că jafurile demonstrau o ură pe care n-o mai întâlnise până atunci. Criminalii urmăreau, spunea ea, să demonstreze că sunt mai inteligenţi decât autorităţile şi că îşi doreau probabil faimă şi notorietate. În cele din urmă a făcut cea mai provocatoare declaraţie. Credea că o nouă lovitură a Creierului se poate produce oricând.

— Fac pariu că se va întâmpla şi nu sunt o persoană amatoare de pariuri.

Am tăcut mai tot timpul cât a durat şedinţa. Preferam să stau în spate şi să ascult. Aşa făcusem şi la liceul Georgetown şi apoi la Johns Hopkins.

Agentul Cavalierre nu accepta să rămân inactiv:

— Doctor Cross, ce părere aveţi despre posibilitatea unei noi

lovituri din partea Creierului?

Mi-am mângîiat bărbia şi mi-am adus aminte că aveam acelaşi tic în universitate. M-am săltat în scaun.

— Nici eu nu sunt genul de persoană care pariază. Cred că lista cu posibilele ţinte este cuprinzătoare. Sunt de acord cu marea majoritate a declaraţiilor făcute aici. O singură persoană supervizează totul. Diferite echipe au fost selectate pentru a aduce la îndeplinire anumite sarcini.

Am pufnit uşor în direcţia lui Betsey, apoi am continuat:

— Cred că primele jafuri-crime erau menite să îngrozească pe toată lumea, aşa cum s-a şi întâmplat, dar în cazul atacului de la MetroHartford echipa trebuia să acţioneze rapid şi eficient, fără vărsare de sânge. Răpirea de la MetroHartford nu denotă ură sau resentimente. Cel puţin din ceea ce ne-au spus ostaticii. Nu se potriveşte cu jafurile de dinainte, iar faptul că nimeni nu a fost ucis mă face să cred că...totul s-a terminat. Afacerea a luat sfârşit.

— O lovitură de treizeci de milioane şi gata? Asta e tot?

— Cred că jocul actual al Creierului este: prindeţi-mă dacă puteţi. Şi apropo – nu puteţi.

Betsey Cavalierre mă opri după sfârşitul şedinţei.

— Nu că aş vrea să te linguşesc, dar sunt perfect de acord cu tine. Cred că se joacă cu noi. Şi s-ar putea chiar să-i fi făcut înscenarea lui Mitchell Brand.

— E foarte posibil, oricât de ciudat şi de dement ar părea. Are un ego nemăsurat şi este mereu în competiţie. Ăsta e singurul nostru atu. Singura noastră şansă de a-l prinde.

— Am terminat treaba în seara asta. Hai să bem ceva, Alex, vreau să vorbim. Promit că nu este vorba despre Creier.

— Betsey, trebuie să ajung acasă. Abia a ieşit fetiţa mea din spital. Îmi pare rău şi nu-mi vine să cred că se întâmplă a doua oară. Nu încerc să te evit.

— Înţeleg, nu-i nici o problemă. Doar că al şaselea simţ îmi spune că ai nevoie să stai de vorbă cu cineva. Du-te acasă, eu am o mulţime de treabă pe-aici. Încă ceva: o echipă se va deplasa la Hartford mâine pentru a intervieva angajaţi şi foşti angajaţi. Ar trebui să iei şi tu parte la asta, e important. Plecăm din Bolling pe la opt.

— Voi fi acolo. Într-un fel sau altul, o să punem mâna pe Creier. Dacă el i-a făcut înscenarea lui Mitchell Brand e prima sa greşeală. Înseamnă că îşi asumă riscuri inutile.

M-am dus acasă şi am luat o cină extraordinară cu Nana şi cu copiii; cea mai bună din Washington în seara aceea. Nana gătise carne de curcan aşa cum o face la fiecare două, trei luni. Spune că această carne, gătită cum trebuie, este prea bună pentru a fi consumată doar de două ori pe an: de Crăciun şi de Ziua Recunoştinţei.

— Vezi, Alex, m-a întrebat ea punându-mi în mână un articol în care se susţinea că Washingtonul era cel mai nepotrivit oraş pentru a creşte copii.

— Văd, i-am răspuns, şi n-am rezistat provocării. Acum îţi dai seama de ce lucrez până târziu în fiecare seară. Încerc să ajut la curăţarea oraşului.

Nana se uită fix în ochii mei:

— Din păcate nu prea ai succes.

Ironia ironiilor, asta era tocmai seara pe care, de obicei, o rezervam lecţiilor de box. Jannie insistase să le fac cu Damon şi ea să se uite la noi. Damon îşi pregătise o replică pentru ocazie:

— Vrei doar să vezi dacă ajung şi eu la spital!

— Jalnică replică şi, în plus, doctorul Petito a spus că boxul și lovitura ta leşinată n-au avut nimic de-a face cu tumoarea mea. Nu te amăgi singur, Damo. Nu eşti Muhammad Ali.

Am coborât aşadar în pivniţă şi am lucrat la jocul de picioare. Le-am arătat copiilor cum Ali îl ameţise pe Sonny Liston în Miami şi Lewiston, apoi cum făcuse acelaşi lucru cu Floyd Patterson.

— Ce facem aici – o lecţie de box sau istorie antică, întrebă Damon uşor nemulţumit.

— Două la preţ de una, replică Jannie entuziasmată. N-o să găsești o ofertă mai bună. Box şi istorie – perfect pentru mine.

După ce copiii s-au dus la culcare, am sunat-o pe Christine, dar mi-a răspuns din nou robotul. Nu voia să-mi vorbească. M-am simţit de parcă cineva îmi înfipsese un cuţit în coaste. Ştiam că trebuia să-mi continuu viaţa, dar speram s-o fac pe Christine să se răzgândească. Nu era însă nimic de făcut dacă nu voia să vorbească cu mine şi nici să mă lase să vorbesc cu Alex. Îmi era tare dor de el.

Am cântat iar la pian, ceea ce mi-a adus aminte că dulceaţa e un aliment care se întinde pe pîine, pe feţele copiilor şi pe clapele pianului.

Am curăţat atent pianul, apoi am cântat Bach şi Mozart pentru a-mi alina sufletul. Nu a funcţionat.

76

Am ajuns a doua zi dimineaţă la opt fără zece la baza Forţelor Aeriene din Bolling. Cavalierre şi alţi trei agenţi, printre care James Walsh, au ajuns la opt fix. Doctorul Joanna Rodman a venit câteva minute mai târziu. Am plecat cu un elicopter negru strălucitor, arătând important şi oficial. Eram implicaţi în vânătoarea Creierului. Speram ca el să nu facă acelaşi lucru.

Am ajuns la cartierul general al companiei MetroHartford la ora nouă şi jumătate. În timp ce intram în clădire aveam sentimentul copleşitor că fusese proiectată pentru a inspira încredere. Holul era enorm, cu oglinzi pretutindeni, podeaua neagră şi tablouri de artă modernă pe toţi pereţii. În contrast cu spaţiul pentru public, birourile păreau proiectate de un arhitect stagiar sau chiar de un novice. Camere neaerisite, pline de birouri despărţite de doi pereţi de carton umpleau etajele. Parcă eram într-un roman de Kafka. FBI-ul trimisese deja agenţi aici, dar acum era timpul să intre în acţiune superprofesioniştii.

Am vorbit cu douăzeci şi opt de persoane în ziua aceea şi mi-am dat repede seama că doar câţiva angajaţi de la MetroHartford aveau simţul umorului. *Ce-i de râs?* părea a fi motoul companiei. Mi-am dat seama şi că erau doar puţini cei care ar fi fost în stare să-şi asume riscuri. De altfel, câţiva chiar mi-au spus că niciodată nu poţi fi destul de prevăzător. Ultima discuţie s-a dovedit a fi cea mai interesantă.

Vorbeam cu o femeie pe nume Hildie Rader. Eram plictisit şi neatent, dar prima frază pe care mi-a spus-o mi-a reţinut interesul.

— Cred că l-am văzut pe unul dintre răpitori. A fost aici, în Hartford. Eram la fel de aproape de el cum sunt acum de dumneavoastră.

Am încercat să nu par prea surprins.

— De ce n-ai spus nimănui până acum?

— Am sunat pe linia telefonică pe care a pus-o la dispoziţie MetroHartford şi am vorbit cu câţiva ciudaţi. Acum e prima dată când vine cineva să vorbească cu mine.

— Hildie, sunt numai ochi şi urechi.

Era o femeie grăsuţă, cu un zâmbet plăcut, de patruzeci și doi de ani şi lucrase ca secretară executivă. Nu mai era angajată la MetroHartford şi probabil că din cauza asta nimeni nu vorbise cu ea înainte. Fusese concediată de două ori de către compania de asigurări. Prima dată se întâmplase cu ocazia unei reduceri de personal. Doi ani mai târziu o reangajaseră, dar fusese concediată în urmă cu trei luni datorită unei incompatibilităţi, cum o numea ea, cu şeful ei, Louis Fincher. Soţia lui Fincher fusese unul dintre ostatici.

— Vorbeşte-mi despre bărbatul pe care l-ai întâlnit în Hartford şi care crezi că este implicat în luarea de ostatici, i-am cerut eu după ce am lăsat-o să vorbească.

— O să-mi iasă ceva bani? Ştiţi, sunt şomeră deocamdată.

— Compania oferă o recompensă pentru orice informaţie care va duce la acuzarea cuiva.

A dat din cap şi a râs.

— Ha! Pare să fie o afacere incertă, de lungă durată. În plus, de ce aş avea încredere în cuvântul celor de la Metro?

Nu puteam să spun că nu are dreptate. Am lăsat-o să-şi adune gândurile, simţeam că se gândeşte la cât vrea să-mi spună.

— L-am întâlnit în Tom Quinn’s. E un local pe strada Azilului, lângă Pavilion şi Vechea Casă a Statului. Am stat de vorbă şi mi-a făcut o impresie bună.

Totuşi era cam prea fermecător, ceea ce mi-a trezit suspiciunile. De obicei e ceva în neregulă cu bărbaţii fermecători. Căsătorit? Homosexual? Am stat puţin de vorbă şi părea să se simtă bine, deşi nu s-a întâmplat nimic, dacă înţelegi ce vreau să spun. De fapt, el a plecat primul. Apoi l-am întâlnit din nou în acelaşi loc, câteva zile mai târziu. Doar că acum situaţia se schimbase. Fata de la bar mi-e prietenă şi mi-a spus că tipul se interesase de mine înainte de seara în care ne întâlnirăm prima dată. Ştia cum mă cheamă şi că lucrasem la Metro. Din curiozitate, am stat cu el de vorbă şi a doua oară.

— Nu-ţi era teamă?

— Nu, cât timp eram în Tom Quinn's. Acolo mă ştie toată lumea, aşa că ar fi sărit în ajutorul meu într-o secundă. Voiam să aflu ce dracu' avea de gând individul. Apoi am înţeles foarte bine. Voia să vorbească mai mult despre MetroHartford decât despre mine. Voia să vorbească mai mult despre directorii executivi. Care era cel mai sever? Cine era mahărul? S-a interesat chiar şi de familiile lor, în special de cea a domnilor Fincher şi Dooner. Apoi, la fel ca şi prima dată, a plecat înaintea mea.

— Şi nu l-ai mai văzut niciodată, n-ai mai auzit niciodată vorbindu-se despre el?

— De fapt, am mai auzit vorbindu-se despre el. Am rămas prietenă cu Betsy Becton, una dintre

asistentele domnului Dooner, preşedintele. El e mahărul de la MetroHartford.

Îl văzusem în acţiune pe Dooner şi eram de acord cu Hildie. El era şeful şefilor.

— E interesant, îmi spuse ea. Betsy a dat peste un tip care arăta la fel ca cel pe care îl cunoscusem eu în Quinn's. Şi asta pentru că era acelaşi tip. S-a aşezat lângă ea într-un bar de pe Main Street. A stat de vorbă cu Betsy în timp ce au băut o cafea, un capucino. Ce crezi că voia să ştie? Despre directorii executivi de la MetroHartford. Era unul dintre răpitori, nu?

78

În timpul unei zile extrem de lungi am aflat că aproape şaptezeci de mii de oameni din zona Hartford erau angajaţi ai companiilor de asigurări. În afară de MetroHartford, acolo îşi mai aveau sediile Aetna, Travelers, MassMutual, Phoenix Home Life şi United Health Care. Datorită acestui fapt am primit mai mult ajutor decât aveam nevoie și aveam şi mai mulţi suspecţi. Creierul ar fi putut avea legătură cu oricare dintre companiile de asigurări.

După ce am terminat ceea ce aveam de făcut la compania de asigurări, m-am întâlnit cu ceilalţi să schimbăm impresii la un hotel din apropiere. Ştirea zilei era povestea lui Hildie Rador, anume că unul dintre membrii echipei fusese probabil în Hartford cu o săptămână înainte de incident.

— Mîine dimineaţă vom sta de vorbă cu ambele femei – Rador şi Becton. Trebuie să facem o schiţă a individului după descrierile lor. După aceea o vom arăta tuturor companiilor. Trebuie să ni se trimită şi schiţele pe care le-am făcut în Washington, să vedem dacă e vreo legătură. Lucrurile se încing. Poate că nu e atât de deştept pe cât pare, concluzionă Betsey.

Pe la opt jumătate i-am sunat pe Jannie şi Damon înainte de a se duce la culcare. Nana a răspuns la telefon şi şi-a dat seama că eram eu înainte de a fi apucat să spun vreun cuvânt.

— Totul e în ordine aici, Alex. Ai ratat o cină delicioasă cu pui prăjit. Cum am aflat că trebuie să pleci, am gătit felul tău preferat.

Am dat ochii peste cap. Nu-mi venea să cred.

— Chiar ai făcut friptură?

— Nu, bineînţeles că nu. Am mâncat costiţe de viţel.

Costiţele de vitel erau al doilea fel favorit de mâncare.

Și încă îmi era foame după cina anostă pe care o luasem la hotel.

Nana mi-a râs din nou în fată.

— De fapt, am mâncat sandvişuri cu curcan şi

plăcintă. Jannie şi Damon sunt chiar lângă mine. Jucăm scrabble şi le iau toate economiile.

— Nana are doar câteva puncte în faţă şi deja i-a şi trecut rândul, mi-a comunicat Jannie, înşfăcând receptorul. Totul e bine cu tine, tati?

— De ce n-ar fi? Tu ce faci?

— Cum nu se poate mai bine. Damon este surprinzător de amabil. Mi-a adus lecţiile de la şcoală şi mi-am făcut deja tema. Sunt pe punctul de a ieşi în frunte şi la jocul de scrabble. Totuşi, îţi ducem lipsa. Te rog să nu păţeşti nimic, tati.

Mă simţeam sfârşit, dar am terminat şedinţa de lucru cu agenţii FBI. *Să nu ţi se întâmple nimic,* mă gândeam în timp ce mergeam pe culoarul hotelului. Jannie începuse să vorbească precum Christine. *Te rog să nu păţeşti nimic.*

Mintea îmi rătăcea aiurea când Betsey mi-a deschis uşa camerei în care locuiam. Se părea că ceilalţi agenţi plecaseră. Se schimbase într-un tricou alb şi o pereche de jeanşi şi nu avea nimic în picioare.

— Îmi cer scuze, a trebuit să sun acasă.

— Noi am rezolvat cazul cât ai fost tu plecat.

— Perfect. Dumnezeu să binecuvânteze FBI-ul. Sunteti cei mai buni. Fidelitate, bravură, integritate.

— Văd că ne ştii motoul. De fapt toată lumea era terminată. Putem să mai încercăm să bem ceva dacă vrei. Acum chiar nu mai ai nici o scuză. Ce zici de Roof Bar? Sau am putea merge la Muzeul Sportului din Connecticut. Sau la Muzeul Poliţiei din Hartford?

— Barul mi se pare o idee bună. Şi cum e pe acoperiş, poţi să-mi arăţi şi oraşul de acolo.

Barul chiar avea o vedere bună asupra Hartfordului şi împrejurimilor. Puteam vedea panourile luminate ale companiilor Aetna şi Travelers, precum şi autostrada 84 ce se îndrepta către Massachusetts Tumpike. Betsey a cerut un pahar de cabernet. Eu o bere.

— Toale bune acasă? m-a întrebat după ce barmanul s-a dus să aducă comenzile.

Am râs.

— Am doi copii acasă acum şi amândoi sunt de speriat. Dar există oarecari schimbări în vieţile noastre.

— Noi suntem şase fete. Eu sunt cea mai mare şi mai răsfăţată şi ştiu cum e cu schimbările din familie.

A zâmbit şi-mi făcea plăcere că se relaxa. Îmi făcea plăcere că mă relaxam şi eu.

— E vreunul dintre ei favoritul

tău? Cu siguranţă, dar n-ai să-mi spui mie asta. Eu eram preferata ambilor părinţi. De aici pornesc toate problemele din viaţa mea.

— Ce probleme? Eu nu văd nici una. Mă gândeam că eşti perfectă.

Betsey mâncă două-trei alune sărate din palmă. Se uită direct în ochii mei.

— Sindromul perfecţionismului. Nimic din ce am făcut nu a fost destul de bine – *pentru mine*. Tot ceea ce făceam trebuia să fie mai mult decât perfect. Greşelile sau scăpările erau intolerabile.

Îmi făcea plăcere să o aud vorbind. Nu-şi dădea aere şi perspectiva pe care o avea asupra vieţii părea sănătoasă.

— Încă trăieşti după aceleaşi înalte principii?

— Da şi nu. Din punct de vedere profesional sunt cam unde voiam să fiu. Sunt foarte bună pentru FBI. Cum e citatul acela? „Ambiţia, nu nevoia transformă oamenii în sclavi de încredere.” Oricum, trebuie să admit că îmi lipseşte un oarecare echilibru. Am o imagine despre cum ar trebui să arate acest echilibru. Jonglezi cu patru bile pe care le numim muncă, familie, prieteni, spirit. Munca este, de fapt, o minge de cauciuc. Dacă o scapi din mână, nu păţeşte nimic. Celelalte bile sunt făcute din sticlă.

— Eu am scăpat câteva din bilele alea de sticlă în viaţa mea. Câteodată se ciobesc, iar alteori se sparg în bucăţi.

— Exact.

Ni s-a adus comanda şi am luat fiecare câte o gură din băuturi. Scena era puţin tensionată şi asta era amuzant. Eram amândoi perfect conştienţi de ceea ce se întâmpla, fără a şti însă unde aveam să ajungem sau dacă era o idee teribil de bună. Ea era mai deschisă şi mai protectoare decât mă aşteptasem. În plus, îi şi plăcea să asculte.

— Pot să pun pariu că, de fapt, reuşeşti foarte bine să echilibrezi munca, familia şi prietenii. Iar spiritul pare şi el în regulă, remarcă ea.

— Nu prea reuşesc să echilibrez munca în ultimul timp. Spiritul tău pare şi el în regulă. Eşti entuziastă şi optimistă. Oamenii te plac. Dar ai auzit deja asta.

— Nu atât de des încât să nu-mi facă plăcere s-o aud din nou.

Ridică paharul şi propuse un toast:

— Pentru spirit pozitiv şi „spirt”, a spus zâmbind. Şi pentru închisoare pe viaţă şi încă o viaţă pentru prietenul nostru Creier.

— Pentru închisoare pe două vieţi pentru Creier.

— Aşadar, iată-ne aici, în strălucitorul Hartford, spuse aruncând o privire peste luminile oraşului.

Am privit-o preţ de o clipă şi eram sigur că îşi dorea să mă uit la ea.

— Ce e?

Începu să râdă şi râsul ei era contagios. Avea un zâmbet grozav şi ochii îi străluceau.

— Cum adică ce e?

— Ce e? Nimic mai mult. Ştii exact ce vreau să spun.

— Trebuie să te întreb asta, Alex, n-am de ales. Nu există liber arbitru. Iată, aşadar. S-ar putea să fie jenant, dar nu-mi pasă. Aşadar, vrei să mă însoţeşti în camera mea? Eu aş vrea să vii fără să-ţi faci probleme, nu înseamnă nimic mai mult.

Nu ştiam ce să-i spun lui Betsey, dar nu am spus nu.

Am ieşit amândoi în tăcere din bar. Mă simţeam puţin stingher, ba chiar foarte stingher. În cele din urmă i-am spus:

— De fapt, îmi place când lucrurile înseamnă ceva mai mult.

— Ştiu că-ţi place. Dar de data asta lasă-te purtat de val. Va fi bine pentru amândoi. O să fie plăcut.

Ne-am sărutat pentru prima dată după ce am intrat în ascensor – dulce, molatic şi memorabil. A fost memorabil, aşa cum sunt de obicei primele săruturi. A trebuit să se ridice pe vârfurile picioarelor şi ştiam că nu voi uita asta.

Începu să râdă de cum ne-am depărtat unul de altul – obişnuita ei explozie de umor.

— Nu sunt chiar atât de mică. Am cam un metru cincizeci și opt... şi nouă. A fost plăcut sărutul nostru?

— Mie mi-a plăcut. Dar tu eşti aşa de mică!

Avea un gust plăcut de mentă şi mă întrebam dacă luase o bomboană înainte. Pielea ei era moale şi plăcută la atingere. Părul negru îi cădea lin pe umeri. Nu puteam să nu recunosc că mă atrăgea. Dar ce puteam să fac? Aveam impresia că totul se întâmpla repede şi că era prea mult pentru mine. Mult prea repede, mult prea mult.

Ascensorul se opri la etajul unde locuia. Simţeam entuziasmul anticipării şi puţină frică. Nu ştiam ce să cred, dar ştiam că-mi place. Îmi doream să o am aproape, să aflu cine era, cum era să fii cu ea, cum îi funcţiona mintea, la ce visa şi care era următorul lucru pe care avea să-l spună.

Betsey spuse:

— *Walsh*!

Am intrat repede înapoi în ascensor. Inima mi-a sărit din loc. La naiba.

S-a întors către mine şi a început să râdă.

— Te-am prins, nu e nimeni. Nu mai fi atât de nervos. Eu sunt.

Râdeam amândoi. Era amuzant să-ţi petreci timpul cu ea. Poate că era de-ajuns deocamdată. Îmi plăcea să fiu în preajma ei şi să ne amuzăm împreună.

Ne-am îmbrăţişat cum am ajuns în cameră. Mi-am lăsat degetele să

alunece lin pe spatele ei şi am auzit-o oftând uşor. Făceam cerculeţe mici cu degetul mare pe tot spatele. Am simţit cum i se accelerează bătăile inimii. Şi mie îmi crescuse pulsul.

— Betsey, am şoptit, nu pot să fac asta. Încă nu pot.

— Ştiu. Vreau doar să mă ţii în braţe, Alex. Povesteşte-mi despre ea. Mie poţi să-mi spui orice.

Mă gândeam că avea probabil dreptate. Era o persoană căreia puteam să-i vorbesc. Şi chiar îmi doream.

— După cum ţi-am spus, îmi plac relaţiile. Îmi place intimitatea, dar cred că trebuie să fie câştigată. Am avut o relaţie cu o femeie care se numeşte Christine Johnson. Totul părea perfect pentru amândoi. N-a existat nici o clipă în care nu mi-am dorit să fiu cu ea.

Am clacat. N-am vrut, dar lacrimile au apărut pe neaşteptate. Apoi am început să plâng de-a binelea şi nu am mai reuşit să mă opresc. Îmi simţeam corpul îngreunându-se, dar o simţeam şi pe Betsey strângându-mă tare la piept, refuzând să cedeze.

— Îmi pare rău, am reuşit să articulez în cele din urmă.

— Nu ai de ce. Nu ai făcut nimic greşit. De fapt, tot ce ai făcut a fost perfect.

M-am dat puţin în spate şi m-am uitat la ea. Minunaţii ei ochi căprui erau plini de lacrimi.

— Să ne îmbrăţişăm, mi-a spus. Cred că avem amândoi nevoie de asta.

Am rămas îmbrăţişaţi mult timp, apoi am plecat în camera mea, singur.

81

Creierul se simţea atât de încrezător în forţele proprii şi atât de excitat, încât aproape nu reuşea să se abţină. *În seara aceea era acolo, în Hartford.* Nu se mai temea de nimic. Nici de FBI, nici de nimeni altcineva implicat în acest caz.

Cum să te autodepăşeşti? Cum să te reinventezi? Acestea erau singurele lui preocupări. Cum să devină din ce în ce mai bun.

Avea un plan pentru seara aceea, un altfel de plan. Mişcarea asta era atât de deşteaptă, atât de perversă! Nu mai auzise nimic asemănător. Era o „creaţie" atât de originală şi de plăcută!

Lucrul cel mai uşor era să intre în apartamentul cu grădină de la periferia Hartfordului. Tăie o porţiune din geamul uşii, apăsă pe mâner şi *voila* — era înăuntru.

Ascultă respiraţia casei vreme de o clipă. Singurul zgomot pe care îl auzea era vântul care bătea prin copacii care se înălţau deasupra apei liniştite a unui iaz.

Îi era puţin teamă să se găsească acolo, dar teama era naturală şi excitantă. Teama transforma acest moment într-unul de glorie. Îşi puse o mască cu figura preşedintelui Clinton, acelaşi model pe care îl folosise în primul jaf.

Se îndreptă tiptil către dormitorul principal din capătul apartamentului. *Totul mergea atât de bine.* Se simţea de parcă era acasă la el. Nouăzeci la sută din lege se referea la posesie.

Momentul adevărului!

Uşor, uşor deschise uşa dormitorului. Camera mirosea a lemn de santal şi iasomie. Se opri în uşă până când ochii i se obişnuiră cu luminozitatea scăzută. Intră în cameră, se uită peste tot, o studie, apoi o văzu pe ea.

Acum! Du-te! Nu e nici o secundă de pierdut.

Se mişca foarte repede. Părea că zboară îndreptându-se spre pat. Se lăsă cu toată greutatea pe femeia care dormea.

Se auzi un geamăt şi un ţipăt uşor. Îi puse o bucată de bandă adezivă peste gură, apoi îi legă mâinile cu cătuşe de tăblia patului.

Clic, clic. Atât de rapid, atât de eficient.

Femeia încercă să ţipe, să se răsucească şi să se elibereze. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte din mătase galbenă. Îi plăcea atingerea, aşa că o dădu jos. Mângâie mătasea cu mâna, îşi mângâie faţa cu cămaşa. Apoi şi-o trecu înainte şi înapoi peste dinţi.

— N-ai cum să scapi. Încetează! E enervant. Te rog, încearcă să te relaxezi. Nu o să-ţi fac nimic rău. E foarte important pentru mine să nu ţi se întâmple nimic.

O lăsă câteva secunde pentru a pricepe ceea ce îi spusese. Pentru a înţelege.

Se aplecă până la câţiva milimetri de faţa ei.

— O să-ţi explic de ce sunt aici, ce am plănuit. Voi fi foarte clar şi precis. Am încredere că nu vei spune nimănui despre asta, dar dacă o vei face mă voi întoarce la fel de uşor cum am venit acum. Voi trece de orice sistem de securitate pe care îl vei cumpăra şi te voi tortura. Te voi ucide, dar mai întâi îţi voi face nişte chestii mult mai rele.

Victima încuviinţă din cap. În cele din urmă *înţelegea. Tortura* era cuvântul magic. Poate că ar fi trebuit să fie mai des utilizat în şcoli.

— Te-am urmărit şi studiat o vreme. Cred că eşti perfectă pentru mine. Sunt sigur şi de obicei nu mă înşel în legătură cu lucruri din astea. Am dreptate în mai mult de nouăzeci şi nouă din cazuri.

Ostatica era pierdută. Vedea asta în ochii ei. *Luminile erau aprinse, dar nu era nimeni în casă.*

— Uite care e ideea, conceptul. O să încerc să te las gravidă în seara asta. Da, m-ai auzit bine. Vreau să ţii copilul. Ți-am studiat ritmurile de fertilitate şi programul de contracepție. Nu mă întreba cum, dar am făcut-o. Crede-mă. Sunt foarte serios în privinţa asta. Dacă nu vei face copilul, am să mă întorc, Justine. Dacă vei avorta, te voi tortura îngrozitor, apoi te voi ucide. Dar nu-ţi face griji, copilul va fi foarte special, zise Creierul. Va fi o capodoperă. *Fă dragoste cu mine, Justine!*

82

A doua zi la prânz cazul a căpătat o turnură neaşteptată, oribilă. Vorbeam cu cineva la MetroHartford când Betsey intră pe neaşteptate. Mă rugă să ies pe culoar. Faţa ei era cenuşie.

— Oh, nu! Ce s-a întâmplat? am reuşit să bâigui.

— Alex, e atât de dezgustător că tremur încă. Noaptea trecută, o femeie de douăzeci şi cinci de ani a fost violată în apartamentul ei dintr-o suburbie a Hartfordului. Violatorul i-a spus să ţină copilul. S-a dus la spital după ce a plecat el şi a fost chemată şi poliţia. În raport se menţionează că purta o mască cu chipul preşedintelui Clinton, precum cea din primul jaf şi că îşi spunea Creierul.

— Femeia mai e încă la spital? Poliţiştii mai sunt cu ea?

Mintea mea lucra febril, refuzând posibilitatea unei *coincidenţe.* Un Creier purtând o mască cu Clinton în împrejurimile Hartfordului? *Era prea mult ca să fie o simplă coincidenţă.*

— A plecat de la spital şi s-a dus acasă. Adineauri au găsit-o moartă. O avertizase să nu spună nimănui şi să nu avorteze. Ea nu i s-a supus. A făcut o greşeală. Creierul a otrăvit-o, Alex. Bată-l Dumnezeu!

Ne-am dus amândoi să vedem apartamentul femeii şi scena era mai mult decât oripilantă. Femeia zăcea pe podea contorsionată şi arăta grotesc. Mi-am adus aminte de corpurile lui Brianne şi Errol Parker. Biata femeie fusese pedepsită. Specialiştii de la FBI cercetau apartamentul şi grădina, aşa că Betsey şi cu mine nu aveam nimic de făcut. Nenorocitul fusese chiar acolo, în Hartford, şi poate mai era încă. Ne hărţuia.

Cred că era cel mai stresant caz la care lucrasem vreodată. Persoana din spatele jafurilor şi crimelor era imposibil de depistat sau de dedus pe cale logică.

Cine dracu' era Creierul ? Fusese oare în Hartford cu o seară înainte

şi în dimineaţa aceea? De ce îşi asuma astfel de riscuri?

Am lucrat în birourile MetroHartford până aproape de ora şapte. Am încercat să nu arăt, dar eram aproape epuizat. Am mai intervievat câţiva angajaţi, apoi m-am dus la biroul personal să citesc câteva dintre scrisorile de ameninţare trimise companiei. Erau teancuri întregi. În general scrisorile veneau de la membrii îndureraţi şi supăraţi ai familiilor care aveau impresia, de cele mai multe ori justificată, că procedura dura prea mult timp. Am stat de vorbă mai mult de o oră cu şeful pazei, Terry Mayer. Nu lucra împreună cu Steve Bolding, care era un consultant extern. Terry mi-a explicat procedurile de supraveghere a poştei, ameninţările cu bombe, ameninţările venite prin e-mail şi chiar metoda de a descoperi bombele trimise prin scrisori.

— Eram pregătiţi pentru o mulţime de incidente, mai puţin pentru cel care s-a întâmplat, îmi spuse Mayer.

Toată ziua mi-a revenit în minte imaginea femeii otrăvite. Creierul dorea să facă un copil cu ea. Asta însemna că, probabil, nu avea copii. Îşi dorea un moştenitor, o părticică de nemurire.

83

M-am întors la Washington cu ultimul zbor. Am ajuns acasă puţin după ora unsprezece. În bucătărie era lumină, dar etajul era cufundat în beznă. Copiii dormeau probabil.

— Am ajuns, am anunţat deschizând uşa bucătăriei. Scârţâia şi m-am gândit că rămăsesem în urmă cu treburile casnice.

— I-ai prins pe răufăcători? mă întrebă Nana de pe scaunul ei de la masă. O carte broşată – *Culoarea apei* – era proptită în faţa ei.

— Suntem pe direcţia bună. Criminalul a făcut în cele din urmă câteva greşeli. Îşi asumă o mulţime de riscuri. Sunt mai încrezător decât până acum. Îţi place cartea? am întrebat-o vrând să schimb subiectul. Eram *acasă.*

Nana îşi ţuguie buzele şi îmi zâmbi.

— Sunt încrezătoare. Cu siguranţă că omul poate stârni o furtună. Dar nu te abate de la subiect. Aşază-te şi povesteşte-mi, Alex.

— Pot să-ţi vorbesc fără să mă aşez şi între timp să îmi pregătesc o gustare?

— Nu ti-au dat de mâncare în avion?

— Cina a constat în nişte alune prăjite în miere şi un pahar mic de Cola. A fost o continuare perfectă a zilei pe care am avut-o. Mai e bun puiul ăsta cu pesmet?

Nana şi-a lăsat capul într-o parte şi a pufnit.

— Nu, s-a stricat. De aia l-am lăsat acolo, pentru că e stricat. Tu ce crezi? Bineînţeles că e bun. E o capodoperă culinară.

Mi-am luat privirea de la frigider şi m-am uitat la ea.

— Nu înţeleg, ne certăm cumva?

— Deloc. Ti-ai da seama dacă ne-am certa. Mie mi-e bine. Tu munceşti iar prea mult, dar pare să-ţi priască.

Am scos puiul din frigider. Eram mort de foame; probabil că aş fi putut să-l mănânc şi rece.

— Sper să se termine curând cazul ăsta.

— Da, şi apoi o să apară altul, şi altul. Am citit o chestie interesantă zilele trecute – *există întotdeauna loc de mai bine – apoi murim.* Ce crezi?

Am încuviinţat, după care am căscat.

— Şi tu te-ai săturat să trăieşti cu un detectiv de la Omucideri? Nu pot să te învinuiesc.

— Nu, chiar deloc, de fapt îmi face plăcere. Dar îmi dau seama de ce nu toată lumea apreciază asta.

— Şi eu îmi dau seama, mai ales în zile ca astea. Nu-mi place deloc ce s-a întâmplat între mine şi Christine. Mă întristează şi mă doare sufletul. Dar înţeleg de ce îi era teamă. Şi pe mine mă sperie.

— Chiar dacă nu poţi fi cu Christine, tot ai nevoie de cineva. La fel şi Jannie şi Damon. Ce ar fi să-ţi faci şi tu o listă de priorităţi?

— Îmi petrec mult timp cu copiii. Dar o să-mi fac şi lista, i-am spus, punând puiul în tigaie.

— Când, Alex? Întotdeauna cercetezi câte un asemenea caz din acesta. Ăsta pare a fi cel mai important lucru pentru tine în ultimul timp.

Mă durea ce-mi spunea Nana. Era oare adevărat?

— În ultimul timp par să fie o mulţime de cazuri de crime. Şi o să-mi găsesc pe cineva. Trebuie să fie cineva care să considere că merit şi eu puţin efort.

— Da, probabil vreun criminal în serie. Ei par să fie atraşi de tine.

Am reuşit în cele din urmă să ajung în cameră în jurul orei unu. Eram aproape gata să mă întind în pat când am auzit telefonul sunând. Am înjurat şi m-am dus să răspund înainte de a trezi întreaga casă.

— Mda.

— Îmi cer scuze, am auzit o voce şoptind, îmi cer scuze, Alex.

Era Betsey şi îmi părea bine să-i aud vocea.

— Nu-i nici o problemă. S-a întâmplat ceva?

— Avem o speranţă, avem veşti bune. O fată de cincisprezece ani din Brooklyn a cerut recompensa acordată de compania de asigurări. Totul e luat foarte în serios la New York. Fata spune că tatăl ei e una din persoanele implicate în răpirea de la MetroHartfod. Îi ştie şi pe ceilalţi care au fost implicaţi, Alex. Toţi sunt detectivi din New York. Creierul e poliţist.

Creierul e poliţist. Dacă ar fi adevărat, asta ar explica o mulţime de lucruri. Ar explica în parte de unde ştie atât de mult despre sistemele de securitate ale băncilor şi despre noi.

M-am întâlnit cu Betsey Cavalierre şi cu alţi patru agenţi FBI pe aerodromul Bolling la cinci şi un sfert dimineaţa. Un elicopter ne aştepta. Am decolat pe o ceaţă deasă care a făcut să dispară pământul după câteva secunde.

Eram foarte curioşi şi nerăbdători. Betsey stătea în faţă cu unul dintre agenţii principali, Michael Doud. Era îmbrăcată într-un costum gri deschis, o bluză albă şi avea iar un aer serios şi oficial. Agentul Doud ne-a înmânat fiecăruia câte o fişă cu informaţii despre detectivii suspecţi din New York.

Am citit materialul în timp ce zburam spre New York. Detectivii erau din Brooklyn şi lucrau la secţia 61 de lângă insula Connie şi golful Sheepshead. Informarea spunea că această zonă era populată de o mulţime de bande criminale, inclusiv Mafia, grupări ruseşti, asiatice, hispanice şi negri. Cei cinci detectivi suspectaţi lucrau împreună de mai mult de zece ani şi erau prieteni apropiaţi.

În dosar se preciza că sunt „poliţişti buni", dar erau şi câteva semnale de alarmă. Făcuseră uz de armă peste media obişnuită chiar şi pentru nişte detectivi care lucrau la Narcotice. Trei din cei cinci fuseseră avertizaţi de câteva ori. Liderul grupării era detectivul Brian Macdougall.

Erau şi câteva pagini în legătură cu martorul de cincisprezece ani: fiica detectivului Macdougall. Era o elevă premiantă la liceul Ursulinelor. Părea o singuratică şi nu avusese niciodată mulţi prieteni. Avea aerul că este responsabilă şi de încredere după cum spuneau detectivii de la poliţia din New York care vorbiseră cu ea. Şi motivul pentru care îl dăduse de gol pe tatăl ei era credibil – bea mult şi o lovea adesea pe mama ei când era acasă. „*Şi e vinovat de ceea ce s-a întâmplat la MetroHartford; el şi prietenii lui au făcut-o*", declarase fata.

Aveam un sentiment bun în legătură cu asta. Aşa decurgeau de obicei anchetele poliţiei. Desfăşori o mulţime de plase, le verifici şi câte ceva se şi prinde în ele din când în când. Cel mai adesea informaţiile proveneau de la o rudă sau un prieten al făptaşului. De exemplu, o fiică supărată, care voia să se răzbune pe tatăl ei.

La şapte şi jumătate am intrat în camera de conferinţe din clădirea poliţiei şi ne-am întâlnit cu câţiva membri ai NYPD, inclusiv detectivul şef. Eu eram reprezentantul poliţiei din Washington şi ştiam că Kyle Craig fusese cel care aranjase să particip la această întâlnire. Ţinea ca eu să aud povestea fetei la prima mână.

Kyle voia să afle *dacă eu o cred.*

85

Veronica Macdougall era deja în încăpătoarea cameră de conferinţe. Era îmbrăcată cu o pereche de jeanşi şifonaţi şi o bluză de un verde cenuşiu. Părul ei creţ era nepieptănat. Cearcănele pe care le avea la amândoi ochii trădau o lipsă acută de somn.

Se uita impasibilă la noi în timp ce făceam prezentările. Apoi şeful detectivilor, Andrew Gross, ne-o prezentă.

— Veronica este o tânără foarte curajoasă. Vă va spune tot ce ştie cu propriile-i cuvinte.

Fata inspiră profund. Ochii ei mici, verzi erau plini de spaimă.

— Am făcut câteva însemnări aseară pentru a-mi organiza gândurile. O să vă citesc declaraţia mea şi apoi puteţi să-mi puneţi întrebări dacă vreţi.

Gross – un bărbat corpolent, cu mustaţă groasă, căruntă şi perciuni lungi – interveni blând:

— E foarte bine, Veronica. Facem cum vrei tu. Oricum, pentru noi este la fel de bine. Nu te grăbi.

Veronica dădu din cap, părând foarte, foarte nesigură.

— Sunt bine. Trebuie să fac asta, zise ea.

Apoi îşi începu povestea:

— Tatăl meu este tipul de persoană agreată de bărbaţi şi este foarte mândru de asta. E foarte loial prietenilor şi în special altor poliţişti. E un *tip perfect*, înţelegeţi? Dar mai e şi o altă faţetă. Mama mea era foarte drăguţă. Asta în urmă cu zece ani, când avea cincisprezece kilograme mai puţin. Simte nevoia să aibă lucruri frumoase. Simte nevoia de a avea lucruri precum haine sau pantofi. De fapt, ea e obsedată de ele. Nu este cea mai inteligentă

persoană din lume, în schimb tatăl meu aşa se consideră pe sine şi de aceea se ia de ea cu orice ocazie. Acum câţiva ani s-a apucat să bea zdravăn şi atunci a devenit foarte agresiv, începând să o bată pe mama. Îi spune „sac de box” sau „sac de antrenament”. Nişte porecle foarte inteligente, nu găsiţi?

Veronica se opri o secundă şi îşi aruncă privirea prin sală; voia să vadă reacţiile noastre la ceea ce spunea. În camera de conferinţe plutea o linişte nefirească. Nici unul dintre noi nu reuşea să-şi ia privirea de pe adolescentă şi de la furia din ochii ei.

— De aceea sunt azi aici. Am ajuns în stare să fac lucrul ăsta îngrozitor, să-mi denunţ propriul tată. Să rup tăcerea.

Se opri şi se uită la noi provocator. Nu reuşeam să-mi iau privirea de la ea. Nimeni nu reuşea. Toate astea păreau să aibă o superlogică: o informaţie provenind de la un membru al familiei.

— Tatăl meu nu-şi dă seama că sunt mult mai inteligentă decât el şi că am un ascuţit spirit de observaţie. Poate am învăţat de la el. Mi-aduc aminte că, pe când aveam zece ani, ştiam pur şi simplu că mă voi face şi eu detectiv. Ironic şi patetic, nu vi se pare? Când am mai crescut, mi-am dat seama că tata avea mult mai mulţi bani decât ar fi fost normal. Câteodată ne ducea în călătorii de „iertare a păcatelor”, în Irlanda sau în Caraibe, şi întotdeauna avea o mulţime de bani de cheltuit. Haine foarte bune, de firmă, şi câte o maşină nouă în fiecare an. Are şi o barcă ancorată în golful Sheepshead. Vara trecută,

într-o vineri seara, s-a îmbătat îngrozitor, îmi aduc aminte că a doua zi, sâmbătă urma să meargă să vadă cursele de câini cu prietenii lui detectivi. S-a dus până la casa bunicii care stă destul de aproape de noi. L-am urmărit în seara aceea. Era mult prea beat ca să-şi dea seama. A intrat într-o căbănuţă veche din spatele casei bunicii pe care o foloseam ca magazie de unelte. O dată intrat, a mişcat din loc un banc de lucru şi câteva bârne. Nu-mi dădeam seama exact ce face, aşa că m-am întors a doua zi să verific locul. Am găsit o grămadă de bani ascunşi; nici acum nu ştiu de unde provin, dar ştiu că nu erau din salariul lui de detectiv. *Erau aproape douăzeci de mii de dolari.* Am luat şi eu câteva sute şi nu a observat. După acest eveniment am devenit mai atentă. Recent, să zicem cam cu o lună în urmă, mi-am dat seama că pregătea ceva împreună cu prietenii lui detectivi. Era evident. Se întâlneau în fiecare zi după muncă. Într-o seară l-am auzit spunându-i prietenului său Jimmy Crews ceva despre Washington, D.C. Apoi a fost plecat patru zile. S-a întors în după-amiaza zilei în care a avut loc răpirea de la MetroHartford. A început să sărbătorească pe la trei şi la şapte era dus de-a binelea. În seara aceea i-a spart nasul

mamei. A lovit-o în ochi şi ar fi putut să i-l scoată. Tata poartă tot timpul un inel cu piatră de la St. John. Ştiţi, echipa Redmen care acum se cheamă Red Storm. În aceeaşi seară m-am dus la căbănuţă. Nu-mi venea să cred. Erau o mulţime de bani.

Veronica se aplecă sub masă şi luă un rucsac de genul celor pe care îl poartă copiii la şcoală. Îl deschise şi scoase câteva teancuri de bancnote pe care ni le aruncă. Faţa ei arăta ca o mască de ruşine şi durere.

— Am aici zece mii patru sute de dolari. I-am găsit acolo unde îi pusese tata, în ascunzătoarea din căbănuţă. E implicat cu siguranţă în ceea ce s-a întâmplat în Washington. Se crede foarte deştept.

Abia atunci, după ce a terminat să ne spună ce făcuse tatăl ei, Veronica Macdougall a cedat nervos şi a izbucnit în lacrimi.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, continua ea să repete.

Cred că îşi cerea scuze pentru crimele tatălui său.

86

O

credeam pe cuvânt şi continuam să reiau în minte informaţiile pe care mărturia Veronicăi le furnizase. O întrebare care mă intriga era dacă detectivii din Brooklyn fuseseră în spatele celorlalte jafuri. Oare ei erau cei care uciseseră oameni cu sânge rece înainte de răpirea de la MetroHartford? Era unul dintre ei Creierul ?

Am avut destul timp să mă gândesc la asta în cursul acelei zile interminabile, plină de certuri şi discuţii între FBI, primar şi şeful poliţiei din New York. Între timp, cei cinci detectivi din Brooklyn fuseseră puşi sub supraveghere, dar nu primiserăm încă acceptul de a-i aresta. Era frustrant şi înnebunitor, ca blocaţi în trafic ore la rând. S-a verificat dacă detectivii fuseseră prezenţi la serviciu în zilele în care se desfăşuraseră jafurile. Le-au fost verificate şi conturile bancare, şi cheltuielile făcute. Au fost investigaţi alţi detectivi şi chiar şi informatori. Banii găsiţi în casa mamei lui Brian proveneau din răscumpărare.

Pe la ora şase încă nu se stabilise nimic. Nu ne venea să credem că lucrurile trenau aşa. Betsey a venit să ne facă o informare rapidă şi ne-a spus că, deocamdată, nu exista niciun progres. Pe la şapte m-am dus să-mi găsesc un hotel în care să dorm peste noapte.

Deveneam din ce în ce mai nervos. Am făcut un duş fierbinte, apoi am răsfoit un ghid pentru a găsi un restaurant. Pe la nouă m-am decis să-mi comand ceva de mâncare în cameră. Mă tot gândisem la Christine şi la băieţel şi nu aveam nici un chef să ies. Poate aş fi mâncat în oraş dacă Betsey ar li fost liberă, dar, din păcate, se bătea cu morile de vînt la sediul poliţiei.

M-am întins în pat şi am încercat să citesc o carte, dar nu am reuşit să mă concentrez. Îmi doream să-i arestez pe cei cinci detectivi din New York. Îmi doream să fiu acasă împreună cu copiii mei şi voiam ca Alex să fie parte din familie. Era unul dintre motivele pentru care nu cedasem în ultimul timp.

În cele din urmă am început să mă gândesc la Betsey Cavalierre. Încercasem să evit, dar acum îmi aduceam aminte de întâlnirea pe care o avusesem în Hartford. Era foarte simplu – îmi plăcea de ea. Îmi doream să mai ieşim împreună şi speram că şi ea dorea acelaşi lucru.

Telefonul sună pe la ora unsprezece. *Era Betsey*. Părea obosită, frustrată şi*, incontestabil, nu în apele ei.

— Suntem aproape de finiş, sau cel puţin aşa sper. Îţi vine să crezi sau nu, s-a hotărât să-i arestăm mâine. Nici nu-ti poţi imagina toate rahaturile care

s-au întâmplat azi. O grămadă de discuţii în legătură cu drepturile civile ale detectivilor şi cu efectul demoralizator asupra poliţiştilor. Cum să facem arestarea „cât mai bine”? Nimeni nu vrea să admită că *cei cinci sunt făptaşii. Că ei sunt criminalii. Şi să decidă să-i arestăm pe nenorociţi.*

— Ei sunt criminalii. Arestaţi-i pe nenorociţi! i-am spus eu. Am auzit-o râzând şi reuşeam să mi-o imaginez.

— Asta o să facem, Alex. Mâine dis-de-dimineaţă. Poate vom ajunge şi la Creier. Cred că va trebui să mai stau pe aici încă vreo oră. Ne vedem mâine dimineaţă. Devreme.

87

Patru este o oră foarte matinală. Era ora la care plănuisem să-i arestăm pe cei cinci detectivi. Totul era pregătit. Discuţiile se terminaseră sau cel puţin speram că se terminaseră.

Trei şi jumătate este o oră şi mai matinală, şi atunci trebuia să ne întâlnim pe undeva, prin Nassau de pe Long Island. Nu cunoşteam zona, dar îmi plăcea, nu semăna deloc cu Fifth Street sau Southeast. Cineva mi-a spus că era o zonă ciudată, pentru că, aparent, mafioţi şi poliţişti trăiau în armonie.

Pentru că era un caz de competenţă federală, Betsey Cavalierre răspundea de arestări. Era relevant pentru felul cum era privită în Washington, dacă nu şi la New York.

— Îmi pare bine că toată lumea este dornică şi aptă de muncă în dimineaţa asta. Sau în noaptea asta? Mă rog, în funcţie de fusul orar, glumi ea şi smulse câteva zâmbete celor din echipă.

Eram cam patruzeci – poliţişti şi agenţi federali –, dar era evident că era acţiunea FBI-ului. Betsey ne-a împărţit în grupe de câte opt şi eu făceam parte din echipa ei.

Toţi erau pregătiţi şi incredibil de activi. Am ajuns într-o casă cu două niveluri de pe High Street în Massapequa. Nimeni nu părea să se fi trezit în acest cartier. Am auzit un câine lătrând într-o curte din vecini. Viaţa părea bună în zona în care locuia detectivul Macdougall împreună cu nevasta lui maltratată şi fiica supărată.

Betsey vorbi în walkie-talkie. Părea că-şi păstrează foarte bine calmul. Dădu indicaţii tuturor echipelor, apoi dădu comanda de atac.

Agenţi şi poliţişti se repeziră spre casă la semnalul ei. Alături de Betsey, îi priveam acţionând. Noi făceam parte din echipa D, de rezervă.

Echipa A a intrat rapid în casă, după ea şi echipa B.

Din locul unde ne aflam nu puteam vedea cea de-a treia echipă. Ei intrau prin spate.

Am auzit nişte strigăte venind dinăuntru, apoi o bubuitură puternică. Provenea incontestabil de la o armă.

— Rahat! făcu Betsey uitându-se la mine. Macdougall ştia că venim. Cum dracu' s-a întâmplat asta?

S-au auzit alte câteva împuşcături. Cineva strigă, după care o femeie începu să ţipe şi să înjure. Să fi fost mama Veronicăi?

Am ieşit împreună cu Betsey din maşină şi ne-am apropiat de casă. Dar nu am intrat încă. Mă gândeam că în acelaşi moment aveau loc patru alte acţiuni similare. Speram ca măcar acelea să decurgă mai bine.

— Spune-mi ce se întâmplă, întrebă Betsey prin intermediul radioului. Mike? Ce dracu' se întâmplă?

— Rice a fost rănit. Sunt la intrarea în dormitorul principal de la etajul doi. Macdougall şi soţia lui sunt înăuntru.

— Cum se simte Rice?

— Are o rană la piept. E conştient, dar rana este gravă. Cheamă o ambulanţă.

Deodată o fereastră s-a deschis la etajul doi. Am văzut pe cineva ieşind pe acoperiş şi luând-o la fugă pe acoperişul garajului alăturat.

Am sprintat cu Betsey în direcţia bărbatului. Mi-am amintit că ea fusese campioană la lacrosse la colegiu. Încă se mişca bine.

— *A ieşit.* Macdougall e pe acoperişul garajului, le transmise ea celorlalţi.

Se îndrepta către locul în care, peste acoperişul garajului, atârnau crengile unui brad. Nu vedeam ce era mai departe, dar îmi imaginam că trebuie să fi fost o altă curte, o altă casă.

— Macdougall! am strigat din toate puterile. Stai! Poliţia! Stai că trag!

Nu s-a uitat înapoi, nu s-a oprit şi nici n-a ezitat. Macdougall a sărit în brad.

Am fugit cu capul înainte printr-un gard viu care m-a zgâriat până la sânge. Macdougall nu ajunsese prea departe în curtea vecină.

Am alergat câteva zeci de paşi şi l-am placat. Am încercat să-l lovesc cu umărul drept între coaste. Voiam să-l lovesc cât mai rău.

A căzut, dar era la fel de plin de adrenalină ca şi mine. S-a răsucit şi s-a rostogolit, scăpând din prinsoare. A sărit rapid în picioare, dar şi eu la fel ca el.

— Ar fi trebuit să rămîi la pământ, i-am spus. Nu trebuia să faci greşeli. Şi ridicarea de la pământ a fost o greşeală.

L-am lovit cu un croşeu direct în figură, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte bine. Capul i s-a dus bine pe spate. Macdougall a încercat să lovească şi el la întâmplare, fără să mă nimerească. L-am pocnit din nou. I s-au îndoit genunchii, dar nu a căzut. Era un poliţist călit.

— Sunt impresionat! Totuşi ar fi trebuit să rămâi la pământ.

Am auzit-o pe Betsey strigându-mă în timp ce intra în curte.

Macdougall a încercat o lovitură bună, însă se grăbise. Mi-a trecut pe lângă frunte. M-ar fi lovit în plin dacă ar fi fost mai rapid.

— Asta-i altceva! Nu-ţi lăsa toată greutatea pe genunchi, Brian.

— Alex, am auzit-o din nou pe Betsey strigând, doboară-l acum.

Îmi doream încă un minut de contact fizic cu Macdougall. Simţeam că-mi câştigasem dreptul, iar el merita tot ceea ce avea să urmeze. A lovit din nou cu pumnul, dar l-am evitat sărind într-o parte. Era deja obosit.

— Ai grijă că de data asta nu te baţi cu soţia sau cu puştoaica ta. Ai de-a face cu cineva pe măsura ta. Eu ripostez, Macdougall.

— Du-te dracului! a bravat el, dar abia mai respira.

Faţa şi gâtul lui erau ude de sudoare.

— Tu eşti omul pe care îl căutăm, Brian, eşti Creierul? Tu i-ai ucis pe toţi oamenii ăia?

Nu mi-a răspuns, aşa că l-am lovit zdravăn în stomac. S-a aplecat,

cu faţa schimonosită de durere.

Betsey era deja lângă noi, împreună cu alţi doi agenţi. Nu făceau decât să privească; înţeleseseră ce se petrecea şi doreau să asiste la asta.

— Mută-ţi centrul de greutate de pe picioare. Încă te laşi prea mult pe genunchi.

A mormăit ceva, dar nu am înţeles ce a spus şi nici nu-mi prea păsa. L-am lovit din nou în stomac.

— Vezi? Ucide corpul, asta le spun şi copiilor mei.

I-am trimis un alt upercut în stomac. Era rezistent şi senzaţia pe care am avut-o mi-a plăcut. Mă simţeam ca şi cum aş fi dat într-un sac de box, apoi l-am lovit cu un alt upercut în bărbie. A căzut ca un butuc şi nu s-a mai mişcat de acolo. Era knock-out. M-am dus lângă el.

— Brian Macdougall, ţi-am pus o întrebare, tu eşti Creierul ?

În următoarele două zile lucrurile au stagnat, ceea ce era extrem de frustrant. Cei cinci detectivi erau deţinuţi într-un centru al poliţiei. Era un loc sigur în care erau adesea adăpostiţi, pentru propria lor siguranţă, informatorii şi poliţiştii corupţi.

I-am anchetat pe toţi cinci, începând cu Vincent O'Malley, cel mai tânăr dintre toţi şi terminând cu Brian Macdougall, care părea să fie şeful. Unul după altul, toţi cinci au negat implicarea în răpirea de la MetroHartford.

La câteva ore după ce vorbisem prima dată cu Macdougall, el a cerut să stăm din nou de vorbă.

Când l-au introdus în camera de interogatoriu din Foley Square, am avut sentimentul că ceva se schimbase. Vedeam asta pe faţa lui.

Macdougall era vizibil supărat când a început să vorbească.

— E altfel decât îmi imaginasem. În închisoare. Să te afli de cealaltă parte a mesei. E mai degrabă un joc de apărare, încerci să dai mingea peste fileu.

— Vrei ceva? Un suc?

— Ai o ţigară?

Am cerut să se aducă ţigări. Cineva a adus un pachet de Marlboro şi a plecat. Macdougall şi-a aprins o ţigară şi a tras din ea de parcă era cea mai mare plăcere pe care putea să ţi-o ofere viaţa. Poate că atunci chiar aşa părea.

Îi urmăream privirea, care era când concentrată, când vagă. Era evident inteligent, raţional. Să fi fost Creierul? Am aşteptat răbdător să aud ce voia de la mine. Dorea *ceva.*

— Am văzut o mulţime de detectivi făcând asta, mi-a spus într-un târziu, dar tu ştii să asculţi; nu faci greşeli.

S-a lăsat o scurtă tăcere. Aveam amândoi tot timpul din lume.

— Ce vrei de la noi?

— E o întrebare bună, voi ajunge şi acolo. Ştii, la început eram un poliţist destul de bun, dar trebuie să fii atent când dispar primele idealuri.

— Voi încerca să ţin minte, i-am răspuns zâmbind şi încercând să nu par condescendent.

— Pe tine ce te motivează?

Părea chiar interesat de răspunsul meu. Poate că îl amuzam. Dar mai degrabă cred că se juca cu mine. Deocamdată nu aveam nici o problemă cu asta.

— Nu vreau să-mi dezamăgesc familia sau pe mine însumi. Aşa sunt eu făcut. Poate că nu am prea multă imaginaţie.

— M-ai întrebat ce vreau. E întrebarea potrivită. Întotdeauna mi-am urmărit propriul interes.

A căscat.

— Bine. Să-ţi spun ce vreau.

Mi-am dat seama că trebuia să ascult, nu să vorbesc.

— Întâi de toate nimeni nu a fost rănit la MetroHartford. Niciodată nu am rănit pe nimeni.

— Dar familia Buccieri? James Bartlett? Doamna Collins?

— N-am fost implicat în nici una din chestiile astea, zise el dând din cap. Ştii că nu am fost eu. *Ştiu că ştii.*

Avea dreptate; cel puţin nu credeam că fuseseră implicaţi în primele lovituri. Era alt stil. În plus, fişele de muncă arătau că fuseseră toţi de serviciu în zilele în care avuseseră loc jafurile.

— Aşa e. Şi acum ce vrei să facem? Ştii că vrem să-l prindem pe cel care e în spatele acţiunilor. Asta ne interesează acum.

— Ştiu asta. Am să-ţi spun oferta mea. Va fi greu de acceptat, dar nu este negociabilă. Vreau cea mai bună ofertă pe care *am văzut-o în cariera mea de poliţist.* Asta înseamnă că ni se vor oferi nişte supercondiţii în programul de protecţie a martorilor. Nu vreau să fac mai mult de zece ani. Am văzut acelaşi tip de înţelegeri şi în cazuri de crimă cu premeditare. Ştiu ce se poate aranja şi ce nu.

N-am spus nimic, dar nici nu trebuia. Macdougall ştia că nu puteam să decid de unul singur.

— Vreau să aud şi mai departe. Ce ne

oferi tu?

S-a uitat fix în ochii mei. Nici măcar nu a clipit.

— În schimb vă voi ajuta să-l prindeţi. Vă voi spune cum să-l găsiţi pe individul care a plănuit totul. Îşi spune Creierul. Ştiu unde se află.

PARTEA a V-a

EŞECURI

90

FBI-ul, poliţia din New York şi Ministerul Justiţiei au organizat o serie de întâlniri pentru a încerca să dea cel mai bun răspuns ofertei lui Macdougall. Eram sigur că nu se va întâmpla nimic, cel puţin până luni.

La patru şi jumătate am luat trenul înapoi spre Washington. Betsey Cavalierre şi Michael Doud rămâneau în New York pentru cazul că se întâmpla ceva.

Şi eu aveam lucruri importante de făcut. În seara aceea am fost cu Nana şi copiii să vedem *Războiul Stelelor: Episodul I - Ameninţarea Fantomei.* Ne-a plăcut, deşi speram ca Samuel L. Jackson să aibă un rol mai însemnat. Observasem o schimbare subtilă în relaţia dintre Jannie şi Damon. De când fusese operată, Damon avea mai multă răbdare cu ea, iar Jannie îl tortura mai puţin. Crescuseră mult în ultimele câteva săptămâni. Deveneau prieteni şi asta avea să dureze tot restul vieţii lor.

Sâmbătă dimineaţa am avut o discuţie apropiată cu copiii. Ascultasem deja sfaturile Nanei în legătură cu ceea ce trebuia să le spun. Răspunsul ei fusese unul tipic: îi părea extrem de rău de ceea ce se întâmplase între mine şi Christine. Cât despre Alex, abia îl aştepta să vină.

— Îmi plac copiii, asta o să mă întinerească cu zece ani.

Aproape că o credeam.

— Asta nu-mi sună bine, îmi declară Damon pe când ne aşezam în jurul mesei.

— E doar pe jumătate adevărat ce spui tu. De unde să încep?

— De la început, îmi sugeră Jannie.

De la început? Dar unde oare era începutul? În cele din urmă m-am hotărât să intru direct în subiect:

— Am fost foarte apropiat de Christine o perioadă bună de timp şi cred că ştiţi şi voi asta. Încă mai suntem, dar situaţia s-a schimbat în ultimul timp. După terminarea anului şcolar are de gând să se

mute din Washington. Nu ştiu încă unde se va duce, dar n-o vom mai vedea atât de des.

Jannie rămase cu gura căscată, iar Damon spuse:

— E altfel şi la şcoală. Toată lumea a remarcat. Se enervează uşor şi pare supărată tot timpul.

Mă durea să aud asta. Simţeam că, în parte, e şi vina mea.

— A trecut prin nişte situaţii îngrozitoare. I-ar fi greu oricui să-şi imagineze ce a simţit. Încă încearcă să-şi revină, dar s-ar putea să mai dureze ceva.

În cele din urmă se hotărî şi Jannie să vorbească. Vorbi cu o voce stinsă, iar în ochi i se citea îngrijorarea:

— Şi bebeluşul?

— Alex va locui cu noi. Asta-i vestea bună pe care voiam să v-o dau.

— Ura! Ura! strigă ea, începând unul dintre dansurile ei spontane. Îl iubesc pe mititel.

— E foarte bine, încuviinţă şi Damon. Mă bucur că va sta cu noi.

Şi eu mă bucuram şi mă întrebam cum era posibil ca o astfel de clipă să fie încărcată şi de bucurie şi de tristeţe în acelaşi timp. Micuţul urma să locuiască cu noi, dar Christine avea să plece. Acum totul se hotărâse; îi spusesem mamei Nana şi copiilor. Nu mă mai simţisem atât de singur şi pustiit de o bună bucată de vreme.

Cu cât era mai periculos, cu atât mai plăcută era senzaţia. Creierul ştia deja că există un adevăr în această maximă şi situaţia era chiar periculoasă. Şi banii îi prindeau bine, dar nu era tot ce-şi dorea. Pericolul era cel care îl stimula cel mai tare şi-i creştea adrenalina.

Agentul FBI James Walsh locuia singur într-o fermă din Alexandria. Casa era obişnuită şi fără pretenţii, aidoma agentului Walsh. Se potrivea perfect personalităţii sale. Era reflecţia unei persoane deschise şi oneste.

Creierului nu i-a fost greu să intre în casă. Poliţiştii îşi fac prea puţine griji pentru securitatea propriilor locuinţe. Şi Walsh era indolent, sau poate doar arogant.

Creierul voia să întreprindă o acţiune rapidă, dar fără să fie neprevăzător. *Podeaua scârţâi.* Cunoştea deja detaliul, mai fusese în casă.

Podeaua continua să facă tot felul de zgomote pe măsură ce se apropia de dormitorul lui James Walsh.

Cu cât era mai periculos, cu atât mai bine. Cu cât mai revoltător, cu atât mai puternică senzaţia.

Aşa funcţionase întotdeauna el.

Deschise binişor uşa dormitorului şi dădu să intre când auzi vocea lui Walsh spunându-i să se oprească.

Abia îl vedea pe agentul FBI în semiobscuriatea camerei. Walsh se postase în spatele patului cu o armă în mână. Îşi ţinea puşca tot timpul sub pat.

— Vezi arma, omule! E îndreptată spre pieptul tău şi-ţi promit că n-o să ratez.

— Aşa se pare. Şah, mat! L-ai prins pe Creier. Eşti o persoană inteligentă. Înaintă către Walsh continuând să zâmbească. *Cu cât mai periculos, cu atât mai bine.*

— Nu! Stai! zbieră Walsh. Stai că trag!

— Da, aşa ai promis!

Nu se opri, nici măcar nu încetini mersul, continuă să se apropie inexorabil. Apoi îl auzi pe agentul Walsh apăsând pe trăgaci. Singura acţiune care îi putea aduce moartea, îi putea nărui lumea şi opri crimele. *Dar nu se întâmplă nimic.*

— Of, şi mi-ai promis!

Îndreptă pistolul spre fruntea agentului FBI şi, cu mâna liberă, îl mângâie pe cap.

— Eu sunt Creierul, nu tu. Ai vrut să mă prinzi, dar eu te-am prins pe tine. Ţi-am golit puşca. Vă voi prinde pe toţi, unul câte unul. Agenţii Walsh, Doud, Cavalierre şi poate şi pe detectivul Cross. Veţi muri cu toţii!

92

Am ajuns la locuinţa agentului Walsh duminică, aproape de miezul nopţii. Câţiva vecini umblau nervoşi pe stradă. Am auzit o femeie în vârstă care spunea printre sughiţuri de plâns că era un om de treabă şi că era o mare pierdere.

Ştiam şi eu asta. Am tras aer în piept şi am intrat în căsuţa în care trăise Walsh. Înăuntru era o mulţime de agenţi FBI și poliţişti. Din cauză că murise un agent, fusese chemată Secția de Crime Violente din Quantico.

L-am văzut pe Mike Doud şi m-am apropiat de el. Era întunecat la faţă şi părea în pragul unei crize nervoase.

— Îmi pare rău.

El şi Walsh erau prieteni apropiaţi. Doud locuia în apropiere, în suburbiile Virginiei.

— Doamne, Dumnezeule! Jimmy nu mi-a spus niciodată nimic. Eram cel mai bun prieten al lui, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ce ai aflat până acum? Ce s-a întâmplat?

— Jimmy e în dormitor. Cred că s-a sinucis, Alex. A lăsat o scrisoare. E greu de crezut.

Am traversat sufrageria. Walsh îmi spusese că divorţase în urmă cu vreo doi ani. Avea un băiat de şaisprezece ani care era la liceu şi altul care studia la Holy Cross, acolo unde studiase şi Walsh.

Corpul lui James Walsh era în baia aferentă dormitorului. Zăcea încovrigat pe podea. Am văzut ceea ce mai rămăsese din partea posterioară a capului în momentul în care am intrat in baie.

Doud veni şi el în urma mea. Ţinea în mână scrisoarea ce fusese pusă într-o pungă de plastic. Am citit-o fără să o scot; era adresată celor doi băieţi ai lui Walsh.

Pînă la urmă a fost prea mult pentru mine.
Slujba, cazul, totul
Andrew, Peter, regret totul.

Cu dragoste, Tata

Soneria unui telefon celular m-a speriat. Doud răspunse, apoi mi-l înmână. Era Betsey.

— Sunt în drum spre aeroport. Doamne, Alex, de ce să facă una ca asta? Bietul Jim! De ce să se sinucidă? Eu nu cred, nu

e genul lui. Am auzit-o plângând şi, deşi era departe, niciodată nu am simţit-o mai aproape.

N-am spus ce gândeam. Am ţinut doar pentru mine şi simţeam fiori de spaimă. *Poate că Betsey avea dreptate, poate James Walsh nu s-a sinucis.*

93

M-am întors la New York luni dimineaţă. Am ajuns la timp pentru întâlnirea de la ora nouă de la sediul FBI din Manhattan. Ţineam totul în mine, încercând să am aerul că nimic nu se întâmplase.

Am intrat în camera de conferinţe cu ochelarii de soare la ochi. Cred că Betsey a simţit când am intrat. A ridicat privirea de pe teancul de hârtii pe care îl avea în faţă şi m-a salutat cu o mişcare a capului. Îmi dădeam seama că îşi petrecuse o bună parte a nopţii gândindu-se la Walsh, aşa cum făcusem şi eu.

M-am aşezat pe un scaun liber, în momentul în care unul dintre avocaţii din Ministeml Justiţiei începu să vorbească. Trecut de cincizeci de ani, omul era rigid şi solemn.

Purta un costum gri deschis care părea să aibă douăzeci de ani.

— Am încheiat un acord cu Brian Macdougall.

M-am uitat către Betsey şi a încuviinţat dând din cap. Ştia deja. Nu-mi venea să cred. Sorbeam de pe buze cuvintele avocatului.

— Nu trebuie să spuneţi nimănui ceea ce se va discuta acum. Nu vom transmite nici o informaţie presei. Detectivul Macdougall a fost de acord să discute cu investigatorii toate detaliile planului de la MetroHartford. Deţine informaţii importante, care ar putea duce la prinderea unui criminal periculos, aşa-numitul Creier.

Eram absolut şocat şi mă simţeam trădat. Nenorociţii de la Justiţie încheiaseră acordul în timpul week-end-ului şi puteam să pun pariu că Macdougall primise tot ceea ce ceruse. Îmi făcea greaţă, dar aşa lucra Ministerul Justiţiei, cel puţin de când eram eu în poliţie.

Brian Macdougall ştiuse exact ce putea să obţină de la ei. Acum, singura întrebare relevantă era dacă chiar putea să ne ajute la prinderea Creierului. Cât ştia? Ştia ceva?

Aveam să aflu curând. Aveam să îl intervievez pe renumitul martor Macdougall mai târziu, în dimineaţa aceea, în Centrul Corecţional Metropolitan. Detectivul Harry Weiss era acolo din partea poliţiei newyorkeze şi Betsey Cavalierre din partea FBI.

Pe Macdougall îl reprezentau doi avocaţi. Nici unul dintre ei nu purta un costum vechi, de douăzeci de ani. Păreau foarte scumpe şi la modă. Macdougall se uită către noi când am intrat în camera în care

urma să se desfăşoare ancheta.

— E de rahat, nu? Sunt de acord, dar aşa funcţionează sistemul.

Filozoful Macdougall se aşeză între cei doi avocaţi ca să putem începe. Betsey îmi şopti la ureche:

— Ar trebui să meargă bine. Vom vedea în sfârşit ce a cumpărat Ministerul Justiţiei.

Întîlnirea a început extrem de rău. Detectivul Weiss îşi asumă sarcina de purtător de cuvânt pentru toată lumea. A considerat necesar să reia declaraţia anterioară a lui Macdougall cuvânt cu cuvânt.

Era un calvar. Voiam să-l întrerup brutal, dar nu am făcut-o. De fiecare dată când Weiss punea o nouă întrebare sau se lansa într-o critică la adresa lui Macdougall, îi făceam un semn cu piciorul pe sub masă lui Betsey. Pentru a marca un schimb de replici nesemnificative, mă lovea la rândul ei.

Macdougall nu mai rezistă nici el la un moment dat.

— Eşti un dobitoc şi toţi oamenii tăi sunt o glumă proastă. Ar trebui să te bazezi pe intuiţie, Weiss, nu să faci totul pentru a-ţi acoperi spatele. Lasă pe altcineva să pună întrebări.

Se uită la Weiss care nu părea să priceapă.

— *Pui numai întrebări tâmpite, cretinule!* strigă în cele din urmă Macdougall. Nu te pricepi la ceea ce faci, eşti complet pe lângă şi ne iroseşti timpul.

Macdougall se ridică de pe scaun şi se duse la o fereastră cu gratii. Avocaţii se duseră după el. Le spuse ceva şi toţi izbucniră în râs. *Ha, ha, ha. Ce personaj amuzant şi Brian Macdougall ăsta!*

Noi am rămas aşezaţi, uitându-ne la ei. Betsey încerca să-l consoleze pe Weiss şi să menţină un front unit.

— Ducă-se la dracu'! spuse Weiss cu o acurateţe care nu-l caracteriza. Pot să-l întreb tot ce vreau. L-am cumpărat pe nenorocitu' ăsta.

Betsey încuviinţă.

— Ai dreptate, Harry. E arogant şi greşeşte. *E un detectiv tipic.* Poate că va răspunde mai uşor dacă îl întreabă detectivul Cross. Pare să nu-i placă prea tare pe cei de la Interne.

În cele din urmă, Weiss a acceptat.

— Bine. Facem cum vreţi. Orice e necesar pentru a afla ce ne trebuie. Ştiu să lucrez în echipă.

— Aşa e, Weiss, suntem o echipă, îi răspunse ea bătându-l uşor pe braţ. Îţi mulţumesc că eşti deschis la sugestii.

Macdougall se apropie de masă, părând mai calm. Îşi ceru chiar scuze fată de Weiss.

— Îmi pare rău, dar sunt cu nervii în piuneze.

Am aşteptat să văd dacă Weiss îi acceptă scuzele, dar el nu mai rosti nici un cuvânt. În cele din urmă am început: Detectiv Macdougall, de ce nu ne spui ceea ce crezi tu că este important? Ştii ce ai de spus şi ştii ce ne interesează.

Macdougall se uită la amândoi avocaţii şi zâmbi.

— Bine, să încercăm şi aşa. Întrebări la obiect şi răspunsuri simple. M-am întâlnit cu aşa-zisul Creier de trei ori. De fiecare dată în Washington. Ne plătea pentru fiecare întâlnire câte cincizeci de mii de dolari. Asta făcea ca efortul nostru să merite şi ne-a trezit şi interesul. Era foarte bine organizat. Avea totul planificat în detaliu. Ştia toate posibilităţile şi vorbea la obiect. Ne-a spus de la început că partea noastră avea să fie de cincisprezece milioane de dolari. Era foarte credibil când ne vorbea de MetroHartford. Ideea și planurile erau foarte detaliate. Simţeam că va funcţiona şi chiar aşa a fost.

— Cum aflase de voi? Cum v-a contactat?

Lui Macdougall îi plăceau întrebările, sau cel puţin aşa făcea impresia.

— Câteodată folosim serviciile unui avocat. Nu e vorba de nici unul dintre aceşti doi domni. L-a contactat pe celălalt avocat. Nu ştim exact cum de aflase despre noi, dar ştia ce făceam şi ce lucram. Asta e o informaţie extrem de folositoare, detective Weiss. Ia notiţe. Cine ar putea să ştie de noi? Cineva care lucrează cu legea. Un poliţist? Cineva dintre ai noştri? Un agent FBI? Un poliţist din Washington? Poate chiar cineva din camera asta? Ar putea fi oricine.

Weiss nu se mai putea controla. Faţa îi era roşie şi gulerul cămăşii lui părea să fie cu câteva numere mai mic.

— Dar tu ştii deja cine e, nu-i aşa, Macdougall? N-am dreptate?

Macdougall se uită la Betsey şi la mine dând din cap. Nici lui nu-i venea să creadă ce-l întreba Weiss.

— Voi ajunge şi acolo, la ceea ce ştiu şi ceea ce nu ştiu. Nu subestima informaţia că ne cunoştea. Îl ştia şi pe detectivul Cross, şi pe agentul Cavalierre. Ştia *tot.* Asta e important.

— Sunt de acord cu tine, i-am spus. Continuă, te rog.

— În regulă. Înainte de a ne înţelege asupra celei de-a doua întâlniri, am făcut tot posibilul să aflăm cine era acest Creier. Am întrebat chiar şi FBI-ul. Ne-am folosit toate contactele, dar nu am aflat nimic. Nu lăsase nici o urmă. Aşadar, ne-am dus la cea de-a doua întâlnire tot fără să ştim nimic. Bobby Shaw a încercat să-l urmărească după ce a părăsit hotelul. L-a pierdut.

— De-aia te-ai gândit că ar putea fi un om al legii?

— Bineînţeles că ne-a trecut prin cap. În cea de-a treia întâlnire trebuia să ne hotărâm dacă ne implicăm sau nu. Cincisprezece milioane de dolari – *ştiam deja că vom lua parte.* Şi el ştia că eram hotărâţi. Am încercat să negociem o înţelegere mai bună. A râs fără să spună nimic. Am fost de acord cu condiţiile propuse de el. Urma să facem totul cum voia el, ori deloc. A plecat de la hotel după întâlnire. De data asta îl urmăreau doi oameni. E înalt, masiv şi cu o barbă neagră. Dar cred că era o deghizare. Cei doi oameni aproape l-au pierdut din nou. *Dar nu l-au pierdut.* Au avut noroc. L-au văzut intrând în Spitalul Veteranilor

Hazelwood din Washington. N-a mai ieşit de acolo. Nu ştim cum arată, dar ştim că a intrat acolo şi n-a mai ieşit.

Macdougall se opri. Privirea lui trecea uşor de la Betsey la Weiss, apoi la mine.

Doamnelor şi domnilor, e bolnav psihic. E în aripa pentru bolnavii mintali din spitalul Hazelwood. Trebuie doar să-l găsiţi acolo.

96

Agenţii FBI au fost trimişi imediat la Spitalul Veteranilor. Am verificat şi analizat dosarele pacienţilor şi ale angajaţilor. Administraţia spitalului încerca să blocheze accesul la dosarele pacienţilor, dar situaţia nu avea să dureze mult timp.

Mi-am petrecut restul zilei analizând comparativ dosare ale angajaţilor şi clienţilor companiei MetroHartford cu dosare ale pacienţilor de la Hazelwood pe măsură ce veneau. Mulţumesc lui Dumnezeu că au fost inventate calculatoarele. Chiar dacă Creierul era la spital, nimeni nu ştia exact cum arată. Jumătatea lui din cele treizeci de milioane de dolari lipsea încă, dar eram mai aproape de a-i cunoaşte identitatea decât fuseserăm vreodată. Recuperaserăm aproape în întregime partea de bani a detectivilor din New York. Lipseau doar vreo două sute de mii de dolari. Toţi detectivii încercau să se joace de-a „hai să facem o înţelegere”.

Pe la nouă şi jumătate în seara respectivă am luat cina cu Betsey într-un restaurant din New York. Era îmbrăcată cu un costum galben şi purta cercei şi brăţări. Dădea bine în contrast cu părul ei negru şi bronzul ce nu se dusese. Cred că şi ea ştia că arată bine. Foarte, foarte sexy.

— Considerăm asta ca un fel de întâlnire? m-a întrebat după ce am ajuns la restaurant.

— Cred că putem să spunem că e o întâlnire, mai ales dacă nu vorbim prea mult despre slujbă.

— Îţi dau cuvântul de onoare. Nici măcar dacă apare Creierul şi se aşează la masă cu noi.

— Îmi pare rău de Jim Walsh.

— Ştiu, Alex, şi mie îmi pare rău. Chiar era un tip de treabă.

— Nu te-a surprins că s-a sinucis?

Şi-a pus mâna peste a mea.

— Ba da, indiscutabil. Dar să nu vorbim în seara asta, bine?

Pentru prima dată şi-a deschis sufletul în faţa mea şi mi-a povestit lucruri personale. Urmase liceul John Carroll şi fusese crescută în spirit catolic. Mi-a spus că avusese parte de o educaţie strictă, multă disciplină. Mama ei fusese casnică până când murise, când Betsey avea şaisprezece ani. Tatăl ei fusese sergent în armată, apoi pompier.

— Am ieşit şi eu o perioadă cu o fată din John Carroll. Îmi plăcea uniforma.

— De curând?

În ochii ei căprui scăpărau luminiţe. Era amuzantă. A spus că simţul umorului i se trăgea din cartierul în care locuise, dar şi din atmosfera din casa părintească.

— Băieţii din cartierul meu trebuiau să fie amuzanţi, altfel erau implicaţi într-o mulţime de bătăi. Tata îşi dorise un băiat, dar s-a ales cu mine. Era un tip dur, totuşi amuzant – întotdeauna avea o glumă de spus. A avut un atac de cord în timpul serviciului. Cred că de aia muncesc în fiecare zi ca o obsedată.

I-am spus că şi părinţii mei muriseră înainte ca eu să împlinesc zece ani şi că fusesem crescut de bunică.

— Ai fost la Georgetown şi apoi la Johns Hopkins, nu?

Am dat ochii peste cap, dar râdeam.

— Văd că te-ai pregătit pentru întâlnire. Da, mi-am luat doctoratul în psihologie la Johns Hopkins. Sunt supracalificat pentru slujba mea.

A râs.

— Şi eu am fost la Georgetown, dar mult timp după tine.

— Patru ani. Doar patru ani, agent Cavalierre. Ai fost o bună jucătoare de lacrosse.

— Oh, văd că şi altcineva s-a pregătit pentru întâlnirea din seara asta.

— Nu, de fapt te-am văzut într-o competiţie.

— Mai ţii minte? a întrebat ea vag surprinsă.

— Te ţin minte pe tine. Erai strălucitoare când alergai. La început nu mi-am adus aminte, dar acum îmi dau

seama că te știu.

Betsey m-a întrebat de pregătirea în psihologie pe care o primisem la Johns Hopkins, apoi de cei trei ani de practică privată.

— Îţi place mai mult să fii detectiv la Omucideri?

— Da, îmi place să fiu în miezul acţiunii.

A recunoscut că şi ei îi plăcea asta.

Apoi am vorbit puţin despre oamenii importanţi în vieţile noastre. I-am povestit despre Maria, soţia mea care fusese ucisă. I-am arătat poze cu Jannie şi Damon. Am remarcat că vocea ei se înmuiase.

— N-am fost niciodată căsătorită. Două dintre surorile mele sunt căsătorite şi au şi copii pe care îi iubesc. Îmi spun „mătuşica poliţistă”.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Te rog. Pot să răspund la orice.

— Ai fost vreodată pe cale să te aşezi la casa ta, mătuşico poliţistă?

— E o întrebare personală sau profesională, doctore?

Simţisem deja că simţul ei de autoapărare era foarte dezvoltat. Probabil că umorul îi era cea mai bună apărare.

— E o întrebare prietenească.

— Mi-am dat seama, Alex. Am avut câţiva prieteni în trecut. Când relaţia era pe cale să devină serioasă, totul se termina. Mi-era frică să nu fiu rănită. Hopa! Asta mi-a scăpat.

— E doar adevărul care mai scapă din când în când, am replicat zâmbind.

S-a aplecat spre mine, m-a sărutat pe frunte, apoi uşor pe buze. Sărutările erau dulci şi irezistibile.

— Îmi place să-mi petrec timpul cu tine, mi-a spus. Îmi place foarte mult să stăm de vorbă. Mergem?

Ne-am întors împreună la hotel şi am condus-o până la camera ei. Ne-am sărutat în faţa uşii şi mi-a plăcut chiar mai mult decât prima dată. *Uşor şi cu răbdare se cucereşte orice munte.*

— Încă nu eşti pregătit, a constatat ea.

— Ai dreptate... Încă nu.

— Dar eşti aproape. Nici măcar nu ştii ce pierzi, mi-a spus după ce a intrat în cameră.

Am zâmbit tot drumul până la mine în cameră. Cred că ştiam ce pierd.

— De aici începe totul, spuse Sampson lovindu-şi palmele una de alta. Să vedem unde vă mai ascundeţi acum.

Marţi dimineaţă la ora şase eram deja împreună cu Sampson în parcarea spitalului Hazelwood de pe strada North Capital din Washington. Spitalul era situat la sud de Centrul Medical al Armatei, Walter Reed, chiar lângă Casa Soldaţilor şi Aviatorilor.

Să fie ăsta căminul Creierului? mă întrebam. Aşa reieşea din ceea ce ne spusese Brian Macdougall şi afirmaţia părea întemeiată.

John şi cu mine eram îmbrăcaţi cu tricouri sport, pantaloni largi, kaki, şi pantofi sport. Urma să lucrăm o zi sau două la spital. Până acum FBI-ul nu reuşise să-l identifice pe Creier printre pacienţi sau angajaţi.

Terenul spitalului era înconjurat de ziduri înalte, acoperite de iederă. Peisajul nu era alcătuit din mare lucru: câţiva brazi şi nişte construcţii de beton care aminteau de buncărele din timpul războiului.

— Acolo e clădirea principală, am spus, arătând către o construcţie din apropiere, vopsită în galben şi roz.

De jur împrejur erau alte şase, şapte clădiri mici de tipul buncărelor.

— Am fost deja aici, mi-a spus Sampson. Îi ştiam pe câţiva tipi care au fost răniţi în Vietnam şi apoi internaţi la Hazelwood. Nu prea îşi aduceau aminte cu plăcere de locul ăsta. Pe mine mă trimite cu gândul la *Zbor deasupra unui cuib de cuci.* Ţii minte scena în care pacienţilor li se administrează hrană cu forţa?

— Chiar nu-ţi place Hazelwood!

— Nu-mi place sistemul în care se lucrează. Nu-mi place ce se întâmplă cu bărbaţii şi femeile care sunt răniţi în războaie. Dar probabil că cei care lucrează aici sunt de treabă. Cred că nici nu mai folosesc aceleaşi metode ca în

trecut.

— Noi, însă, s-ar putea să fim nevoiţi să ne folosim de violenţă dacă-l găsim pe individul pe care îl căutăm.

— Dacă îl vom găsi pe Creier, ne vom folosi de tot ce avem la îndemână.

Am urcat câteva scări de piatră şi am intrat în clădirea administraţiei. Ni s-a indicat drumul către biroul colonelului Daniel Schofield, directorul instituţiei.

Colonelul Schofield ne aştepta în faţa uşii. Înăuntru erau deja doi bărbaţi şi o blondă mignonă.

— Intraţi, vă rog.

Colonelul părea supărat şi nervos. Ce surpriză.

A făcut o prezentare oficială a tuturor celor din încăpere, începând cu Sampson şi cu mine, apoi cu membrii personalului său. Nici unul nu părea prea bucuros să ne vadă.

— Domnişoara Kathleen McGuigan. Este asistenta şefa pe secţiile patru şi cinci, unde veţi lucra dumneavoastră. Acesta este doctorul Padraic Cioffi, psihiatrul responsabil cu secţiile de bolnavi mintali. Şi doctoul Marcuse, unul dintre cei cinci excelenţi terapeuţi care lucrează în acest spital.

Doctorul Marcuse dădu binevoitor din cap. Părea un tip plăcut, spre deosebire de ceilalţi doi care aveau o privire de piatră.

— Am explicat această situaţie delicată domnişoarei McGuigan şi celor doi doctori. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, nimănui nu-i place această situaţie, dar am înţeles că nu avem de ales. *Dacă* acest suspect se ascunde aici, grija noastră se îndreaptă către siguranţa tuturor. Bineînţeles, trebuie să fie prins. Nimeni nu neagă asta.

— A fost aici cel puţin o perioadă şi s-ar putea să se afle încă în acest spital.

— Nu cred că este aici, răspunse doctorul Cioffi, îmi pare rău, dar nu cred. Îi ştiu pe toţi pacienţii noştri şi, credeţi-mă, nici unul dintre ei nu este un criminal genial. Nici măcar pe departe. Bărbaţii şi femeile care se află aici

au probleme grave.

— Ar putea fi unul dintre membrii personalului, i-am spus, aşteptând reacţia.

— Părerea mea rămâne neschimbată, domnule detectiv.

Aveam nevoie de ajutor, aşa că m-am gândit că ar fi o idee bună să încerc să mi-i apropii.

— Nu vom sta aici mai mult decât este nevoie, vă asigur. Avem motive să credem că ucigaşul este sau cel puţin a fost pacientul acestui spital. Nu ştiu dacă ajută cu ceva, dar şi eu sunt psiholog. Am studiat la Johns Hopkins, după care am lucrat la spitalul McLean. De asemenea, am lucrat la Institutul pentru Viaţă. Cred că mă voi integra în peisaj.

Sampson vorbi şi el:

— A, da, şi eu am fost odată hamal la Gara Centrală. Cred că mă voi integra şi eu bine.

Nimeni nu a râs şi nici nu a spus vreo vorbă. Asistenta McGuigan şi doctorul Cioffi se uitară la Sampson de parcăar fi fost interzis să încerci să mai atenuezi tensiunea.

Mi-am dat seama că trebuia să adopt o altă strategie pentru a-i convinge să fie mai cooperanţi.

— Dispuneţi de Anectine sau Marplan în spital?

— Bineînţeles, dar de ce vă interesează?

— Criminalul a folosit Anectine pentru a-i ucide pe cei care au lucrat cu el. Se pricepe la otrăvuri şi pare să-i facă plăcere să vadă oameni murind. Una dintre echipele care au dat spargeri n-a fost găsită încă şi este foarte posibil ca toţi să fie morţi. Vreau să mă uit la toate

rapoartele medicale şi la fişele tuturor pacienţilor. Apoi voi verifica fişele zilnice ale celor care ne interesează cel mai mult. Azi vom lucra în schimbul de la şapte la trei şi jumătate.

Colonelul Schofield încuviinţă politicos.

— Vreau ca toată lumea să coopereze fără rezerve. E posibil ca în interiorul spitalului să fie un criminal. E posibil, chiar dacă puţin probabil.

La ora şapte am intrat de serviciu împreună cu Sampson. Eu eram consilier pe probleme de boli mintale, iar el era supraveghetorul. Şi Creierul? El cine era?

99

În dimineaţa aceea, undeva pe la etajul cinci al spitalului Hazelwood, Creierul era foarte supărat pe doctorul lui. Inutilul, nenorocitul îi luase dreptul de a ieşi din spital. Psihiatrul voia să ştie de ce se schimbase în ultimul timp. Ce se întâmplase? *Ce îi ascundea?*

Simţea că fierbe în cămăruţa lui jalnică. Era din ce în ce mai enervat. *Pe cine era nervos? În afară de psihiatru?* Se gândi la asta, apoi se aşeză la birou şi începu să scrie.

Domnului Patrick Lee
Proprietar

Dragă domnule,

Ce rahat se întâmplă?Am semnat de bună-credinţă contractul de închiriere cu amendamentele asupra cărora ne-am înţeles. Eu mi-am respectat partea de înţelegere, pe când tu nu. Te comporţi de parcă încerci deliberat să ignori termenii contractului.

Îţi amintesc, domnule Lee, că, deşi eşti proprietarul apartamentului, o dată ce ai luat banii casa e a mea.

Această scrisoare este o probă care va demonstra măsurile ilegale pe care le-ai luat împotriva mea.

Trebuie să încetezi să îmi laşi la uşă somaţii de evacuare. Am plătit chiria la timp în fiecare lună.

Trebuie să încetezi să mă mai suni şi să mai îmi spui tot felul de prostii în cantoneza ta aiurită, deranjându-mă astfel.

Încetează să mă mai hărţuieşti!

Ţi-o cer pentru ultima dată. Încetează să mă mai hărţuieşti!

Imediat.

Sau te voi hărţui eu!!!

Se opri din scris. Se gândi îndelung la scrisoarea pe care tocmai o terminase. Se pierdea cu firea. Era pe punctul de a exploda.

Închise calculatorul şi ieşi pe culoarul secţiei. Îşi luă privirea obişnuită de om care e uşor dus. Nebunii se plimbau de acolo-colo. Nebuni în halate de baie. Nebuni în scaune cu rotile, nebuni pur şi simplu.

Câteodată, cel mai adesea, i se părea imposibil de imaginat că se afla acolo. Dar, bineînţeles, asta era şi ideea, nu? Nimeni nu putea să ghicească că el era Creierul. Nimeni nu putea să-l găsească acolo. Era în perfectă siguranţă.

Şi atunci îl văzu pe detectivul Alex Cross.

100

Am lucrat împreună cu Sampson de la şapte la trei şi jumătate. Când am ajuns la etajul cinci simţeam că era aproape sesizabilă linia roşie, subţire dintre normalitate şi nebunie.

Secţia avea un aspect standard: predomina culoarea mov-gri, ici-acolo câte o zgârietură pe pereţi, asistente ducând tăvi cu pahare mici şi bărbaţi îmbrăcaţi cu haine de spital şi halate pătate. Toate acestea îmi erau familiare, cu excepţia unui singur lucru. Toţi angajaţii aveau fluiere pentru a da alarma în cazul în care aveau nevoie de ajutor. Era o indicaţie că membrii ai personalului fuseseră agresaţi.

Secţia de psihiatrie era la etajele patru şi cinci. La etajul cinci erau treizeci şi unu de veterani cu vârste între douăzeci şi cinci şi treizeci şi unu de ani. Ei erau consideraţi periculoşi atât pentru ei înşişi, cât şi pentru ceilalţi.

Mi-am început investigaţia la etajul cinci. Doi dintre pacienţi se potriveau oarecum descrierii bărbatului pe care-l urmăriseră detectivii Crews şi O'Malley. Unul dintre ei, Cletus Anderson, avea barba căruntă şi lucrase în poliţie la Denver şi Salt Lake City după terminarea stagiului militar.

L-am găsit pe Anderson pierzându-şi vremea în camera de zi. Era trecut de ora zece, dar el era încă îmbrăcat în pijama şi cu un halat soios. Se uita la televizor şi nu-mi făcea impresia că ar putea fi un geniu criminal.

Mobilierul din camera de zi era compus din zece scaune din vinil maro, o masă pentru jocul de cărţi şi un televizor instalat pe un suport pe perete. Atmosfera era încărcată datorită fumului de ţigară. Anderson fuma. M-am aşezat în faţa televizorului şi l-am salutat. S-a întors spre mine trimiţându-mi un cerc de fum imperfect.

— Eşti nou aici, nu? Joci biliard?

— O să încerc.

— Încearcă! mi-a răspuns zâmbind, de parcă ar fi făcut o glumă. Ai cheile de la sala de biliard?

S-a ridicat fără să mai aştepte un răspuns. Poate uitase deja că mă întrebase ceva. Ştiam din fişele pe care le citisem că avea o fire violentă, dar că primea zilnic o doză masivă de Valium. Un lucru bun. Anderson avea un metru şi nouăzeci şi doi de centimetri şi cântărea peste o sută treizeci şi cinci de kilograme.

Sala de biliard era surprinzător de agreabilă, cu două ferestre care dădeau într-o curte mărginită de un zid. Curtea era împrejmuită de arţari roşii şi ulmi şi o mulţime de păsărele ciripeau pe crengi.

Eram acolo doar cu Cletus Anderson. Era posibil ca acest bărbat masiv să fie Creierul? Încă nu-mi dădeam seama. Poate dacă mă lovea în cap cu o bilă sau cu un tac.

Am făcut un joc. Nu juca prea bine. Am continuat intenţionat jocul, ratând câteva lovituri uşoare, dar el nu părea să-şi dea seama. În ochii lui albaştri-cenuşii nu era nicio strălucire.

— Aş vrea să rup câteva gâturi ale nenorociţilor de pe acolo, a mormăit după ce a ratat o lovitură care nici măcar nu era cea mai simplă pe care o putea alege.

— Cu ce ţi-au greşit?

— Ei sunt afară şi eu sunt aici, mi-a răspuns privindu-mă fix. Şi nu încerca să mă iei cu abureli de astea psihiatrice, domnule mare mahăr de asistent social. Joacă!

Am băgat o bilă în gaura din colţ, apoi am ratat o lovitură lungă pe care aş fi putut s-o punctez uşor. Anderson mi-a luat tacul din mână şi s-a concentrat mult asupra următoarei lovituri. Mi se părea că stă prea mult. S-a ridicat brusc şi s-a uitat la mine. Corpul i-a devenit rigid şi-i vedeam mâinile mari tensionându-se.

— Mi-ai spus ceva, domnule Sănătate Mintală?

Palmele lui erau mari şi ţinea tacul strâns, balansându-l uşor. Era destul de gras, dar avea corpolenţa unui luptător profesionist.

— Nu, nu ţi-am spus nimic. Nici măcar o şoaptă.

— Încerci să fii amuzant? Faci glume ca şi ăia de afară pe care ştii că-i urăsc?

Am dat din cap în semn că nu.

— Nu, deloc.

Anderson s-a îndepărtat de masă, ţinând în continuare tacul strâns cu amândouă mâinile.

— Pot să jur că mi-ai spus cu jumătate de gură că sunt un fătălău. O fetiţă? Sau o chestie de asta jignitoare.

L-am privit direct în ochi.

— Cred că jocul s-a terminat, domnule Anderson. Te rog,

lasă tacul deoparte.

— Crezi că mă poţi obliga să-l las? Probabil că aşa ai impresia dacă mi-ai zis că-s fătălău.

Am dus fluierul la buze.

— Sunt nou aici şi ţin la slujba asta. Nu vreau nici un fel de necazuri.

— Atunci ai nimerit în gaura greşită. Eşti un amărât de suflător în fluier.

Anderson a aruncat tacul pe masă şi a pornit spre uşă. M-a lovit cu umărul în trecere.

— Ai grijă ce vorbeşti, *cioară,* mi-a spus împroşcându-mă cu salivă.

Nu l-am mai lăsat să facă altceva. L-am întors cu spatele către mine, ţinându-l strâns şi surprinzându-l. L-am făcut să-mi simtă forţa braţelor şi a umerilor. Voiam să văd ce se întâmplă dacă e provocat.

— Tu să ai grijă ce vorbeşti! i-am spus pe tonul cel mai calm posibil. Să ai foarte, foarte mare grijă cu mine.

L-am eliberat din strânsoare şi a ţâşnit afară din cameră. Îl priveam în timp ce ieşea şi-mi doream ca el să fie Creierul.

101

Cea mai rea posibilitate pe care mi-o imaginam era totala dispariţie a Creierului. Vânătoarea acestuia devenise un fel de aşteptare a lui sau, mai degrabă, o dorinţă ca el să facă ceva care ne-ar putea conduce la el.

Schimbul de tură a început cu un raport de treizeci de minute al asistentelor. În timpul întâlnirii s-a vorbit despre fiecare pacient în parte şi s-a notat fiecare evoluţie semnificativă. Cuvintele magice ale raportului erau *afectare, interacţiune, supunere la reguli* şi, bineînţeles, *SPT*. Cel puţin jumătate din cei internaţi sufereau de sindrom posttraumatic.

Raportul s-a terminat şi mi-am început ziua de lucru. Principala îndatorire a angajaţilor de la psihiatrie este interacţiunea cu pacienţii. Acum mi-am adus aminte de ce mă apucasem de psihologie.

De fapt, îmi veneau în minte o mulţime de imagini din viaţa mea, în special sentimentele pe care le aveam şi înţelegerea teribilei apăsări a traumei. Atât de mulţi dintre aceşti oameni sufereau din cauza asta! Pentru ei, lumea nu mai părea un loc sigur, în care puteau trăi. Aveau impresia că nu se puteau baza şi nici nu puteau avea încredere în cei din jurul lor. Aveau îndoieli cu privire la propria lor persoană şi un puternic sentiment de vinovăţie. Credinţa şi spiritualitatea nu existau pentru ei. *De ce îşi alesese Creierul acest loc pentru a se ascunde?*

În timpul schimbului de opt ore am avut de dus la îndeplinire mai multe activităţi: control amănunţit la ora şapte (a trebuit să număr vesela din bucătărie; dacă lipsea ceva, ceea ce se întâmpla rar, toate camerele erau percheziţionate); discuţii speciale de la om la om la ora opt cu un pacient pe nume Copeland, despre care se credea că are puternice tendinţe sinucigaşe; verificări de cincisprezece minute care începeau la ora nouă şi în timpul cărora se localiza fiecare pacient la fiecare cincisprezece minute; şi coşurile (cineva trebuia să arunce şi gunoiul).

De fiecare dată când trebuia să fac raportul treceam în dreptul potenţialilor suspecţi câte o linie subţire cu cretă. La sfârşitul orei de verificări aveam şapte posibili candidaţi.

Unul dintre pacienţi, pe nume James Gallagher, era pe listă din simplul motiv că aspectul său fizic se potrivea descrierii pe care o aveam despre Creier. Era înalt, bine clădit şi părea destul de deştept şi activ. Datele astea făceau din el un posibil suspect.

Frederic Szabo avea toate atributele, dar era o persoană timidă şi mă îndoiam că ar fi putut fi un criminal. De când se întorsese din Vietnam se plimbase de colo-colo şi nu fusese în stare să ţină o slujbă mai mult de două săptămâni. Din când în când mai scuipa personalul spitalului, dar asta părea cea mai gravă acţiune pe care o putea

întreprinde împotriva lor.

Şi Stephen Bowen se potrivea descrierii şi fusese căpitan cu mari perspective în Vietnam. Suferea de SPT şi din 1971 intra şi ieşea din spitale. Se mândrea că nu avusese nici o slujbă adevărată de când părăsise serviciul militar.

David Hale fusese poliţist în Maryland vreme de doi ani până când începuse să aibă accese de paranoia. Credea că toate persoanele de origine asiatică pe care le întâlnea pe stradă urmăreau să-l ucidă.

Michael Fescoe lucrase pentru două bănci din Washington, dar părea incapabil şi să-şi completeze fişa de impozit. Poate că doar simula SPT-ul, dar terapeutul său nu credea aşa ceva.

Cletus Anderson se potrivea descrierii fizice a Creierului. Nu-mi plăcea de el. Şi era violent. Dar nu făcuse nimic care să mă facă să presupun că ar putea fi Creierul; ba chiar dimpotrivă.

Chiar înainte de terminarea turei, Betsey m-a sunat în secţie. Am vorbit cu ea din mica încăpere a personalului, legată de biroul asistentelor.

— Betsey? Ce s-a întâmplat?

— O chestie ciudată, Mike Doud lipseşte. N-a venit la serviciu de dimineaţă; am sunat-o pe soţia lui şi mi-a spus că a plecat la ora la care pleacă de obicei.

— Şi FBI-ul ce face?

— Nu credem că a avut un accident de maşină, dar e prea devreme să-l dăm la persoane dispărute. Doar că nu e stilul lui Doud. E un tip pe care poţi să te bizui, un familist convins. Mai întâi Walsh şi acum chestia asta. Ce dracu' se întâmplă, Alex? *E mâna lui, nu-i aşa?*

Ne vâna oare? Mai întâi murise agentul James Walsh şi acum dispăruse Doud. Nu aveam nici o certitudine că evenimentele aveau vreo legătură unul cu altul, dar trebuia să presupunem că ar putea fi aşa. *E mâna lui, nu?*

Stabilisem o întâlnire cu doctorul Cioffi, aşa că trebuia să mă duc. Făcusem nişte cercetări în legătură cu Cioffi şi cu alţi câţiva psihiatri de la Hazelwood. Cioffi însuşi era veteran de război; fusese de două ori în Vietnam şi lucrase în alte şapte spitale ale veteranilor înainte de a ajunge aici. Era el Creierul? Cu siguranţă că trecutul lui era legat de psihologia deviantă, dar şi al meu la fel.

Când am intrat la el în birou, doctorul Cioffi şedea la o masă şi scria ceva. Era cu spatele la fereastră, pe un scaun de nuiele cu o husă din acelaşi material cu draperiile.

Nu-l vedeam foarte bine, dar ştiam că el mă putea observa. Ce jocuri ne mai jucăm şi noi, doctorii de creiere!

În cele din urmă ridică privirea, având aerul că este surprins să mă vadă acolo.

— Domnule detectiv, îmi cer scuze. Eram foarte cufundat în ceea ce făceam.

S-a ridicat de pe scaun şi mi-a făcut semn să iau loc.

— Am discutat cu doctorul Marcuse despre dumneavoastră. Ne-am dat seama că am fost cam duri în ziua în care aţi venit cu celălalt detectiv. Cred că ideea de a avea poliţişti care umblă peste tot prin secţii ne stingherea puţin. Oricum, am auzit că sunteţi un foarte bun consilier pe probleme mintale.

Am refuzat să muşc din momeală. El era doctor; eu eram *consilier pe probleme mintale*. I-am vorbit doctorului Cioffi de lista cu suspecţi pe care o întocmisem. Mi-a luat lista şi a aruncat o privire rapidă pe ea.

— Bineînţeles, îi cunosc pe toţi aceşti pacienţi şi sunt sigur că unii dintre ei sunt suficient de nervoşi pentru a fi violenţi. Anderson şi Hale au comis chiar crime în trecut. E greu

însă de imaginat că vreunul dintre ei a organizat o serie de jafuri atât de îndrăzneţe. Şi, desigur, credeţi că ar mai fi aici dacă ar avea toţi aceşti bani? Cu siguranţă că eu n-aş mai rămâne.

Chiar aşa, doctore Cioffi? m-am întrebat.

Apoi mi-am petrecut mai mult de o oră cu doctorul Marcuse, care avea un birou mai mic chiar lângă al doctorului Cioffi. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu el şi timpul parcă a zburat. Marcuse era energic, inteligent şi încerca să fie extrem de cooperant, sau cel puţin aşa lăsa impresia.

— Cum se face că aţi ajuns aici, la Hazelwood? l-am întrebat.

— E o întrebare bună, dar răspunsul e complicat. Tatăl meu a fost pilot. Şi-a pierdut ambele picioare în al doilea război mondial. De la şapte ani mi-am petrecut timpul prin spitale ale veteranilor. Le uram cu patimă şi pe bună dreptate. Cred că îmi doream să le transform în locuri mai bune decât cele prin care trecuse tata.

— Şi reuşiţi?

— Sunt aici de mai puţin de opt luni. Am venit în locul doctorului Francis, care s-a transferat la un spital al veteranilor din Florida. Nu prea sunt bani pentru a susţine aceste instituţii. E o ruşine naţională şi nimănui nu pare să-i pese. Ar trebui să se facă emisiuni în legătură cu spitalele veteranilor până când cineva va lua atitudine. Alex, chiar nu ştiu ce să spun în legătură cu criminalul.

— Nici tu nu crezi că se ascunde aici?

— Dacă este aşa, atunci chiar este un geniu criminal. Dacă este aici, atunci ne-a prostit pe toţi.

103

Te văd, doctore Cross. Te urmăresc, iar tu habar nu ai cine sunt. Aş putea să te ating dacă aş vrea.

Sunt mult mai deştept decât tine şi mult mai deştept decât crezi tu că sunt. E un adevăr verificabil. S-au făcut vagoane întregi de teste de inteligenţă. O mulţime de teste psihologice dintre cele mai rafinate. Mi-ai văzut rezultatele? Ai fost impresionat?

Şedeam la depărtare de un scaun în pauza de ieri-dimineaţă. Ţi-am studiat trăsăturile. Privirea mea ţi-a studiat corpul bine antrenat. Mă gândeam că poate mă înşel şi tu nu eşti cu adevărat Alex Cross. Eram atât de aproape încât te-aş fi putut apuca de gât. Te-ar fi surprins?

Recunosc că venirea ta aici m-a surprins. Ţi-am văzut fotografia – eşti foarte cunoscut – şi dintr-o dată ai apărut. Ai făcut să se împlinească toate visele şi fanteziile mele paranoice.

De ce ai venit aici, doctore Cross? Cum dracu' de m-ai găsit? Chiar eşti atât de bun?

Asta-i întrebarea pe care mi-o tot pun. E litania pe care mi-o repet întruna.

De ce a venit aici, Alex Cross? Cât de bun este?

Îţi voi pregăti o surpriză. Voi face un plan special în cinstea ta.

Te urmăresc cum mergi pe culoar, atent să nu zdrăngăni cheile şi, pe măsură ce privesc, fac un nou plan.

Acum şi tu faci parte din el.

Fii foarte atent, doctore Cross, eşti mult mai vulnerabil decât crezi. Habar n-ai.

Ştii ce? Cred că te voi atinge.

— Spitalul pare a fi o pistă falsă, Betsey. I-am verificat pe toţi – doctori, asistente, pacienţi. Nu ştiu dacă ar trebui să ne mai întoarcem la Hazelwood săptămâna viitoare. Poate că ceea ce ne-a spus Brian Macdougall ne-a indus în eroare. Poate Creierul se joacă cu noi. Aveţi ceva noutăţi în legătură cu Walsh sau Doud?

Betsey a negat dând din cap. Vedeam durerea şi dezamăgirea din ochii ei.

— Doud nu a apărut încă. Nu ştim nimic. A dispărut.

Eram în biroul ei şi aveam amândoi picioarele pe masă. Beam ceai cu gheaţă direct din sticlă, împărtăşindu-ne suferinţa. Betsey ştia să asculte când voia sau când avea nevoie.

— Spune-mi ce ai aflat până acum, Alex. Vreau să aud tot şi să-mi pun puţin în funcţiune creierul.

— N-am găsit nimic care să facă legătura între pacienţi sau personal şi jafurile de la MetroHartford sau celelalte bănci. Nici un pacient nu pare capabil de crimă. Nici doctorii nu m-au impresionat prea mult. Marcuse ar fi capabil, dar cred că este unul dintre băieţii buni. O jumătate de duzină de agenţi au puricat totul la Hazelwood fără a găsi nimic. Voi reciti dosarele în week-end-ul ăsta.

— Dar tu crezi că l-am pierdut?

— Suntem din nou în aceeaşi situaţie – *fără suspecţi.* Creierul pare să dispară de pe faţa pământului când şi-o

doreşte.

S-a frecat cu mâinile la ochi şi m-a privit din nou.

— Ministerul Justiţiei a investit mult în povestea lui Brian Macdougall. Sunt nevoiţi să-şi continue cercetările la Hazelwood. Apoi vor verifica şi la celelalte spitale ale veteranilor din ţară. Asta înseamnă că şi eu trebuie să continuu pe aceeaşi pistă. Crezi că Macdougall şi banda lui s-au înşelat?

— Poate s-au înşelat, poate au fost păcăliţi sau poate Macdougall a inventat toată povestea ca să obţină ce vrea. După cum am mai spus, voi citi din nou dosarele. N-am de gând să renunţ.

— Aşadar ai de gând să lucrezi tot week-end-ul? Păcat. Pari a avea nevoie de pauză.

— Ai tu vreo propunere?

A râs şi expresia ei o făcea irezistibilă. A suflat în sticla de ceai cu gheaţă.

— Cred că a venit vremea, Alex. Avem nevoie amândoi să ne distrăm după vechile obiceiuri. Ce spui dacă vin să te iau sâmbătă pe la prânz?

Am dat din cap, dar râdeam.

— Asta înseamnă că eşti de acord?

— Exact. Cred că am nevoie de amuzament clasic. De fapt, sunt sigur.

Aşteptam cu nerăbdare după-amiaza de sâmbătă. Am făcut o mulţime de lucruri cu copiii, am fost la cumpărături şi la noua grădină zoologică din Southeast. Am încercat să nu mă gândesc la Creier, la agenţii Walsh şi Doud, la spitalul Hazelwood, la crime şi dezastre.

Betsey a ajuns exact la ora douăsprezece în Saab-ul ei albastru. Maşina fusese spălată, poate chiar lustruită. Părea nouă şi strălucitoare, iar ziua promiţătoare.

Ştiam că Jannie ne urmărea de la fereastră, aşa că m-am întors, m-am strâmbat şi i-am făcut cu mâna. Mi-a răspuns şi zâmbetul i s-a întins pe toată faţa. Urmărea împreună cu pisica Rosie desfăşurarea aventurii mele.

M-am aplecat pe geamul maşinii. Betsey era îmbrăcată cu o haină de piele subţire şi o cămaşă albă, de mătase. Arăta fabulos când îşi dorea şi cred că azi voia aşa ceva.

— Eşti tot timpul punctuală şi exactă precum Creierul.

— Ce final spectaculos ar fi ăsta: ca eu să fiu Creierul. Mă prinzi pentru că am făcut o greşeală fatală. A început să-mi placă de tine.

— Ţie îţi place de mine? am întrebat-o urcând în maşină.

A zâmbit fermecător.

— Doar nu o să renunţ la week-end-ul ăsta greu câştigat.

— Aşadar, unde mergem?

— Ai să vezi. Am un plan genial.

— Nici nu mă mir.

Zece minute mai târziu a intrat cu maşina în parcarea hotelului Four Seasons de pe Pennsylvania Avenue. Steagurile se mişcau uşor în bătaia vîntului. Curtea era acoperită cu iederă, oferind un spectacol plăcut.

— Cum ţi se pare? m-a întrebat puţin nesigură.

— Foarte bine. Şi la îndemână. Planul tău e perfect.

— De ce să fi irosit timp pe drum? mi-a spus zâmbind irezistibil.

Atitudinea ei era revoltătoare pentru un agent FBI atât de inteligent şi ambiţios ca ea. Îmi plăcea stilul ei; ştia să obţină ceea ce voia. Mă întrebam dacă i se întâmpla aşa ceva de obicei.

Făcuse deja rezervările, aşa că am fost conduşi direct într-o cameră

de la ultimul etaj. Am mers în urma ei până acolo pentru că îmi plăcea să o studiez.

— Aveţi nevoie de ceva? ne-a întrebat tânărul care ne condusese în apartament.

I-am dat bacşiş.

— Îţi mulţumesc că ne-ai arătat camera. Singurul lucru pe care te rugăm să-l faci este să închizi uşor uşa când ieşi.

— Serviciul nostru de cameră este cel mai bun din Washington.

— Mulţumim. Uşa, i-a spus Betsey fâcându-i semn cu mâna de „la revedere”, cu blândeţe.

Betsey îşi scosese deja jacheta şi era în braţele mele înainte ca uşa să fie închisă. Ne sărutam şi ne mişcam de parcă executam un dans plin de graţie, irezistibil pentru mine. Ne plăceam unul pe altul şi ăsta era un lucru bun. Distracţie de modă veche, doar asta îmi promisese, nu?

O simţeam pe Betsey zvâcnind, dar îmi dădea o senzaţie plăcută să o ţin în braţe. Era mică şi uşoară, dar şi atletică şi puternică. Era deşteaptă şi serioasă, dar şi amuzantă, ironică şi extrem de sexy.

Ne-am dus spre pat şi am căzut pe el. Nu ştiu cine avea iniţiativa, dar nici măcar nu conta. Mi-am îngropat faţa în bluza ei de mătase.

M-am uitat în ochii ei căprui.

— Ai fost cam sigură de tine... Să faci rezervările şi tot restul.

— Era timpul.

Am dezbrăcat-o rând pe rând de bluza albă, mătăsoasă, şi de fusta neagră, scurtă. Am mângâiat-o uşor pe faţă, apoi pe mâini şi pe picioare. Cred că dezbrăcatul ne-a luat o jumătate de oră.

— Îmi place atingerea ta, a murmurat ea. Te rog, nu te opri.

— Nu am de gând. Şi mie îmi place să te ating. Tu să nu te opreşti.

— O, Doamne, cât e de bine! *Alex!*

Am sărutat-o unde o mângâiasem mai înainte. Era fierbinte. Am sărutat-o pe buze foarte mult timp.

Am mai dansat puţin, ţinându-ne în braţe, sărutându-ne şi mângâindu-ne reciproc. Aveam tot timpul la dispoziţie. Doamne cât îmi lipsise.

— Acum, te rog, a şoptit unul dintre noi în cele din urmă.

Cu siguranţă venise momentul!

Am intrat uşor, foarte uşor. Am continuat s-o explorez până la limită. Eram deasupra, dar mă sprijineam în braţe. Ne mişcam împreună şi totul părea atât de uşor şi de normal. A început să murmure fără să spună neapărat ceva şi mă făcea să vibrez ca o vioară.

— Îmi place să fiu cu tine, i-am spus. Mult. Chiar mai mult decât mă aşteptam.

— Şi mie. Ţi-am spus că o să ne placă

mai mult decât să urmărim Creierul.

— Îmi place mult mai mult.

— Acum! Te rog.

107

Am adormit ceva mai târziu, ţinând-o pe Betsey în braţe.

Când m-am trezit, mi-am dat seama că era deja ora şase. Oricum, nu conta ora şi nici măcar ziua. Am sunat acasă să văd ce fac ai mei. Erau bucuroşi că ieşisem şi că mă mai distram şi eu.

Mi-era bine. Mă uitam la Betsey cum doarme dezbrăcată lângă mine şi aş fi vrut să pot face asta mult timp. M-am gândit să pregătesc o baie fierbinte pentru amândoi. Ar fi bine? De ce nu?

În baie am găsit un flacon cu spumă. Întotdeauna era cu un pas înaintea mea. M-am întrebat dacă îmi făcea plăcere asta şi mi-am dat seama că nu mă deranja deloc.

Cada se umplea uşor cu apă când am auzit-o în spatele meu.

— Ce bine! Îmi doream să facem o baie cu spumă.

M-am întors şi am privit-o; era tot dezbrăcată.

— Te-ai gândit deja la asta, nu?

— Da, adesea. Ce crezi că fac în timpul şedinţelor ălora interminabile?

Câteva minute mai târziu am intrat împreună în cadă. Era extrem de bine, antidotul perfect după o muncă solicitantă şi frustrările pe care le acumulasem în ultima lună.

— Îmi place atât de mult să fiu cu tine, a murmurat uitându-se la mine. Nu vreau să mai ies de aici sau să ne despărţim. Mă simt de parcă aş fi în rai.

— Serviciul la cameră este excelent. Cel mai bun din Washington. Probabil că ar veni direct în cadă dacă le-am cere-o frumos.

— Hai să vedem.

Am continuat în aceeaşi atmosferă perfectă, de vis, tot restul zilei de sâmbătă şi duminică dimineaţa. Singura problemă era că timpul se scurgea mult prea repede.

Cu cât petreceam mai mult timp cu Betsey, discutând, cu atât îmi plăcea mai mult. Îmi plăcea deja dinainte de a ajunge la Four Seasons. Ce putea să-mi displacă? O singură dată, sâmbătă, am discutat puţin despre cazul nostru. Betsey se întreba dacă eram şi noi în pericol. Îşi punea problema dacă ne urmăreşte şi pe noi. Nu ştiam nici unul răspunsul, dar ne aduseserăm amândoi pistoalele.

Duminică dimineaţă pe la zece am luat micul dejun la piscină, şezând pe şezlonguri acoperite cu prosoape pufoase. Am citit *Washington Post* şi *New York Times*. Din când în când ni se mai aruncau priviri curioase, dar Four Seasons este genul de hotel în care oamenii care locuiesc acolo au văzut de toate la viaţa lor. În plus, sunt sigur că aveam amândoi un aer fericit şi mulţumit.

Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Nu-mi dau seama de ce, dar deodată am început să mă gândesc la persoana din spatele tuturor jafurilor, crimelor şi răpirilor: Creierul. Am încercat să alung aceste gânduri fără să reuşesc. Nu scapi uşor de vechile obiceiuri.

M-am uitat la Betsey. Ţinea ochii închişi şi părea foarte relaxată. De dimineaţă îşi făcuse unghiile cu o ojă roşie, strălucitoare şi se dăduse pe buze cu aceeaşi culoare. Nu mai arăta ca un agent FBI. Era frumoasă şi sexy şi îmi plăcea grozav timpul petrecut împreună.

Nu voiam s-o deranjez. Îşi câştigase aceste momente de relaxare şi şedea atât de liniştită şi calmă în şezlong.

— Betsey?

A zâmbit, dar a continuat să ţină ochii închişi. S-a mişcat în căutarea unei poziţii mai confortabile.

— Sigur. Mi-ar plăcea să ne întoarcem amândoi în cameră. Aş renunţa chiar şi la senzaţia asta plăcută pe care o simt acum. Ar trebui să ne lăsăm prosoapele pe şezlonguri, poate vor mai fi aici când ne întoarceam.

Am zâmbit şi am masat-o uşor pe spate.

— Chiar nu vreau să fac asta, Betsey, dar putem să discutăm puţin despre caz? Despre *el?*

A deschis ochii, brusc foarte concentrată. Această transformare spontană m-a uimit. Era mai obsedată de muncă decât mine.

— Despre ce vrei să vorbim în

legătură cu *el?* La ce te gândeşti?

M-am aşezat pe marginea scaunului ei.

— În ultimele două săptămâni nu am făcut altceva decât să ne ocupăm de răpirea de la MetroHartford şi de interogatoriul lui Macdougall. În tot acest timp am lăsat deoparte primele cazuri de la bănci. Vreau să mă uit din nou peste toate dosarele pe care le avem, chiar şi peste cele ale angajaţilor.

— Bine, sigur, dar nu mai înţeleg nimic. Ce urmăreşti, Alex? Ce căutăm?

— La banca First Union au fost ucişi patru angajaţi. Mi se pare că este lipsit de logică. Presupunerea noastră de la început a fost că încerca să dea un exemplu, dar de ce patru? Nu mi se pare normal.

A închis din nou ochii. Puteam să văd rotiţele mecanismului mental învârtindu-se cu repeziciune.

— Voia să se răzbune pe banca asta şi voia şi banii.

— Pare a fi exact felul în care gândeşte el. Eficient şi meticulos. Nu-i scapă nimic.

Betsey deschise ochii, uitându-se fix la mine.

— Doar o altă chestie foarte importantă...

Am sărutat-o uşor pe buze.

— Care?

— Tot vreau să ne întoarcem amândoi în cameră. Şi apoi putem să citim toate dosarele pe care le vrei.

Am râs.

— Mi se pare un plan foarte inteligent, mai ales prima parte.

Am ajuns în biroul operativ al FBI-ului pe la trei după-amiază. Betsey sunase înainte, aşa că dosarele ne aşteptau pe masă. Le-am citit şi le-am răscitit. Am comandat de două ori sandvişuri şi suc de la chioşcul din colţ.

— De ce oare suntem amândoi aşa de porniţi? mi s-a adresat ea într-un târziu.

— Probabil că el i-a ucis pe Walsh şi pe Mike Doud. E nebun de legat şi este încă în libertate. Asta-i înfricoşător.

— Noi suntem nebuni de legat şi uite unde am ajuns din cauza asta. Dă-mi şi mie, te rog, teancul ăla de dosare. Dumnezeule, cât de bine şi de frumos a fost la Four Seasons.

Pe la unsprezece am găsit o poză alb-negru într-unul din dosarele angajaţilor.

— Betsey?

— Mda.

— Tipul ăsta a fost şeful securităţii băncii. Acum este pacient la Hazelwood. Îl cunosc; am vorbit cu el săptămâna asta. În fişele de la spital nu este menţionat niciunde că ar fi lucrat vreodată la First Union. El este individul pe care îl căutăm.

Am căzut de acord să merg cu Sampson la Hazelwood a doua zi dimineaţă. Între timp, ea urma să strângă toate informaţiile pe care le găsea în legătură cu Frederic Szabo. Nenorocitul de Szabo!

Era posibil ca Szabo să nu fie implicat, dar lucrurile nu păreau să stea aşa. Szabo fusese şeful serviciului de securitate de la First Union. Era pacient la Hazelwood şi, în plus, era *înalt* şi avea *barbă*. Se potrivea cu descrierea lui Brian Macdougall. Profilul lui psihologic includea şi fantezii paranoice în legătură cu multe personalităţi, inclusiv câteva persoane din topul celor mai bogaţi oameni. Doar că părea prea neajutorat pentru a fi Creierul.

Unul dintre motivele care îl incriminau era faptul că nu găsisem

nicăieri în fişele de la spital vreo referire la situaţia lui de fost angajat al băncii. Se presupunea că Szabo lucrase din când în când de la întoarcerea din Vietnam. Acum ştiam că minţise.

Conform profilului său psihiatric, Szabo suferea de tulburări paranoice de personalitate. Avea o totală lipsă de încredere în oameni, în special în afacerişti, şi credea că toată lumea încearcă să-l exploateze şi vrea să-i facă rău. Era convins că, dacă ar avea încredere în cineva, orice ar spune ar fi folosit împotriva sa. Pe durata căsniciei sale, de doi ani, Szabo suferise de hipersensibilitate patologică şi fusese gelos pe soţia lui. Se credea că era pe drumuri de la divorţ. În cele din urmă a ajuns la Hazelwood, cu trei ani înainte de jafuri, la un an după ce fusese concediat de la First Union. În timpul repetatelor şederi la Hazelwood se comportase ca o persoană singuratică şi rece. Nu avea legături nici cu pacienţii, nici cu personalul spitalului. Nu-şi făcuse prieteni, dar nu părea să facă rău nimănui. *Putea să iasă din spital când voia.*

După ce i-am recitit fişa psihologică, mi-am dat seama că slujba pe care o avea la bancă se potrivea perfect cu problemele sale mintale. Ca mulţi alţi paranoici, Szabo îşi căutase un serviciu care presupunea o comportare moralizatoare şi punitivă acceptată de societate. În funcţia de coordonator al serviciului de securitate se putea concentra asupra nevoii sale de a preveni atacurile venite oricând, din partea oricui. Protejând banca, inconştient se proteja pe sine.

Culmea ironiei, organizând o serie de jafuri duse la bun sfârşit cu succes, el dovedise, cel puţin simbolic, că nu era nici o posibilitate de a se proteja pe sine de atacurile celorlalţi. Poate asta încerca să şi demonstreze.

Lipsa lui de încredere făcuse dificil tratamentul, dacă nu chiar imposibil. Se internase de patru ori în ultimele optsprezece luni. Oare se folosise de spital ca paravan pentru alte activităţi? Îşi alesese Hazelwood drept ascunzătoare?

Şi întrebarea cea mai încuietoare era: de ce rămăsese încă acolo?

110

Luni dimineaţă m-am prezentat la serviciu, la Hazelwood. Purtam haine largi, ca să nu se vadă că port pistol. Un agent FBI, Jack Waterhouse, fusese trimis la spital ca să ne ajute. Sampson continua să figureze ca îngrijitor, dar se ocupa numai de etajul cinci.

În continuare, Szabo nu făcea nimic care putea trezi bănuieli sau care să-l dea de gol. Trei zile la rând nu a ieşit din secţie. Marea parte a timpului dormea şi, din când în când, mai lucra pe un laptop.

Ce dracu' făcea? Ştia că-l urmărim?

Miercuri seara, după schimbul de ture, m-am întâlnit cu Betsey în clădirea administraţiei. Avea din nou aspectul serios, obişnuit. Câteodată, părea o altă persoană, distantă şi foarte preocupată.

Era evident că suferea de aceleaşi frustrări ca şi mine.

— A pregătit planul ăsta vreme de patru ani, da? Se presupune că are cincisprezece milioane de dolari ascunşi pe undeva. Pentru care a ucis o mulţime de oameni. Şi acum stă liniştit la Hazelwood? Nu pot să cred.

I-am spus ce gândeam în legătură cu Szabo.

— Suferă de paranoia avansată şi e psihopat. S-ar putea chiar să ştie că suntem aici. S-ar putea să fie o idee bună să plecăm din spital şi să continuăm supravegherea din afară. Doctorul Cioffi i-a redat privilegiile, aşa că poate să vină şi să plece când vrea.

În timp ce vorbeam, Betsey se trăgea de nasturii bluzei. Mi-era frică să nu înceapă să-şi smulgă părul.

— Dar *nu pleacă nicăieri.* E un amărât în vârstă de cincizeci de ani.

— Ştiu, Betsey. Îl urmăresc pe Szabo dormind şi jucându-se pe internet de trei zile.

— Aşadar, a făcut cinci crime perfecte şi acum s-a retras la moşie.

— Da, moşia de glumeţi.

— Vrei să-ţi spun ce am făcut azi?

Am încuviinţat din cap.

— Am fost la First Union şi am încercat să discut cu toţi cei care lucrau acolo când era şi Szabo angajatul băncii. Toţi îl considerau foarte dăruit muncii pe care o făcea. Era obsedat de eficienţă şi ţinea să facă treaba exact la momentul oportun. Unii dintre angajaţi glumeau pe seama lui din pricina asta.

— Cum glumeau?

— Îi dăduseră o *poreclă*, Alex, îi spuneau Creierul. Numele era o glumă. Era o glumă pe seama lui Szabo.

— Şi acum, după ce a luat-o în serios, glumeşte el pe seama noastră.

111

A doua zi dimineaţă s-a întâmplat cel mai ciudat lucru cu putinţă. Pe când trecea pe hol, Szabo s-a frecat de mine. S-a arătat jenat şi şi-a cerut scuze, pretinzând că *se dezechilibrase,* dar eram aproape sigur că o făcuse intenţionat. Ce rahat urmărea?

O oră mai târziu l-am văzut plecând din secţie şi eram sigur că ştia că-l urmăresc cu privirea. De cum a ieşit, am fugit la uşă.

— Unde se duce Szabo? l-am întrebat pe cel care-i dăduse drumul.

— La TF. Are permisiune să iasă din spital, aşa că poate să se ducă unde vrea.

Vegetase atâta timp în secţie încât plecarea lui mă luase prin surprindere.

— Spune-i asistentei şefe că a trebuit să plec.

— Spune-i tu, a încercat să mă repeadă îngrijitorul.

— *Spune-i!* E important!

Am ieşit din secţie şi am coborât cu liftul la parter. TF însemna Terapie Fizică şi Frederic Szabo ura sălile de gimnastică. Mi-am amintit că citisem asta în fişa lui. Unde se ducea de fapt?

Am ieşit afară şi l-am văzut pe Szabo strecurându-se printre clădiri. *Înalt şi bărbos* – exact ca în descrierea făcută de Brian Macdougall.

N-am fost surprins să-l văd că trece pe lângă secţia de terapie fără să intre. Părea nervos şi agitat. În cele din urmă s-a uitat în direcţia mea şi eu m-am tras înapoi. Nu cred că m-a văzut. Sau poate că da?

Szabo şi-a continuat dmmul şi a ieşit pe poarta spitalului. A luat-o spre sud, pe strada extrem de circulată, fără să-şi facă nici o grijă. Să fie el Creierul?

A urcat într-unul dintre cele trei taxiuri parcate în faţă la Holiday Inn.

M-am grăbit să ajung şi eu la următorul şi i-am spus şoferului să urmărească maşina care plecase. Taximetristul era indian.

— Unde mergem, domnule?

— Habar nu am, i-am răspuns, arătându-i legitimaţia de poliţist.

— Of, Doamne! Ce ghinion am şi eu. Parcă am fi în filme – *urmăreşte taxiul acela.*

Szabo a coborât din maşină pe Rhode Island Avenue şi eu i-am urmat exemplul. A făcut câţiva paşi, cu aerul că se uită la vitrine. Părea mult mai relaxat acum şi ticurile nervoase erau mai puţin evidente decât la spital. Probabil pentru că se prefăcuse.

În cele din urmă a intrat într-o clădire la parterul căreia era o curăţătorie chinezească.

Ce-o fi căutând acolo? Încerca să găsească o altă ieşire? Dar apoi am văzut o lumină aprinzându-se la etajul doi şi am remarcat silueta lui Szabo la geam.

Mintea mea lucra intens încercând să găsească toate variantele de răspuns. Nici o persoană de la Hazelwood nu ştia că Szabo avea un apartament în Washington; informaţia asta nu era pe nici o fişă.

Se credea despre Szabo că se mută dintr-un loc într-altul, că e neajutorat, nu face rău nimănui şi nu are nici o casă. Era iluzia pe care o crease el. În cele din urmă îi aflasem unul dintre secrete. Ce să însemne asta?

Am aşteptat în stradă. Nu simţeam nici un posibil pericol.

Era în clădire de mai bine de două ore. Nu l-am mai văzut apărând la geam. Oare ce făcea acolo? Timpul trece repede când eşti pe marginea prăpastiei.

Apoi lumina din apartament s-a stins. Urmăream clădirea cu toate simţurile în alertă. Szabo n-a ieşit şi asta m-a îngrijorat. Unde era?

La mai bine de cinci minute după ce se stinsese lumina l-am văzut apărând în cadrul uşii. Ticurile nervoase păreau să-i revină. Poate erau chiar adevărate. S-a frecat la ochi de câteva ori şi s-a scărpinat în bărbie. Trăgea întruna de cămaşă şi şi-a trecut de trei-patru ori mâna prin păr.

Oare persoana din faţa mea era Creierul?Părea imposibil. Dar dacă era, unde ne ducea pe noi treaba asta?

Szabo se tot uita nervos în lungul străzii, dar eu stăteam ascuns în umbra altei clădiri. Eram sigur că nu mă vede. De ce se temea?

În cele din urmă a plecat, urmând acelaşi traseu pe care venise. Apoi a făcut semn unui taxi să se oprească.

Nu l-am urmărit. Aş fi vrut, dar aveam alte planuri, mai urgente. Trebuia să-mi verific bănuielile. Am traversat strada şi am intrat în clădirea în care îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei.

Trebuia să descopăr ce facea Szabo acolo. Trebuie să recunosc că mă înnebunea. Începeam să am ticuri nervoase din cauza lui.

M-am folosit de un şperaclu mic şi foarte util pentru a intra în apartamentul lui Szabo cât ai spune „peşte”. Nimeni nu avea să afle că fusesem acolo.

Plănuisem să arunc o privire rapidă şi să plec urgent. Nu credeam că lăsase vreo dovadă care să facă legătura cu răpirea de la MetroHartford sau cu celelalte jafuri, dar trebuia să verific. Trebuia să aflu mai multe despre Szabo decât ştiau doctorii şi asistentele de la Hazelwood. Simţeam nevoia să-l înţeleg.

Colecţiona cuţite de vânătoare şi arme de epocă: puşti din Războiul Civil, Lugere nemţeşti şi Colt-uri americane. Avea şi suveniruri din Vietnam: o sabie de ceremonie şi un drapel al batalionului K10 NVA din Vietnamul de Nord. Avea o mulţime de cărţi şi reviste. *Răul pe care îl fac bărbaţii, Crimă şi pedeapsă, American Scientific.*

Până acum nu găsisem nimic surprinzător în afara faptului că avea un apartament.

M-am întrebat cu voce tare:

— Szabo, tu eşti Creierul? Ce joc diabolic faci, omule?

Am verificat rapid camera de zi, un dormitor mic şi o cămăruţă folosită ca birou.

Aici ai plănuit totul, Szabo?

O scrisoare scrisă de mână era pe birou. Părea recentă. Am citit-o.

Domnului Arthur Lee,
Curăţătoria A. Lee

Această scrisoare este una de avertizare şi, dacă aş fi în locul tău, aş lua-o în serios.

Acum trei săptămâni am lăsat nişte haine la curăţat, înainte de a trimite hainele întocmesc întotdeauna o listă cu toate articolele şi o descriere a fiecăreia.

O_ copie o ţin pentru mine!

Lista este ordonată şi eficientă.

Scrisoarea menţiona ce haine îi lipseau lui Szabo. Vorbise cu cineva de la curăţătorie care-i promisese că-i va trimite hainele şi n-o făcuse.

Am venit la curăţătorie şi am vorbit cu TINE. M-am înfuriat când TU mi-ai spus că hainele nu sunt la tine. Apoi insulta finală. Îmi spui că, probabil, le-a furat portarul.

Nu există nici un împuţit de portar! Locuim amândoi în aceeaşi clădire!

Consideră-te avertizat.

Ce dracu' era asta? Îmi puneam întrebarea în timp ce terminam de citit ciudata, nebunească scrisoare aparent lipsită de sens.

Dădeam întruna din cap. Să fie curăţătoria următoarea lui ţintă? Plănuia să facă ceva împotriva lui Lee? *Creierul?*

Am deschis sertarele unui birouaş şi am găsit mai multe scrisori adresate altor companii: Citibank, Chase, First Union, Exxon, Kodak şi multe altele.

M-am aşezat şi am răsfoit scrisorile. Toate erau de ameninţare. Scrise cu ură. Totul se potrivea cu descrierea lui Szabo de la spital: paranoic, supărat pe lume, un nebun de cincizeci şi unu de ani care fusese dat afară din toate slujbele pe care le avusese.

În loc să se limpezească, problema cu Szabo devenea din ce în ce mai confuză. Am căutat deasupra unui dulap şi am găsit alte hârtii.

Erau planurile tuturor băncilor care fuseseră jefuite.

Şi o schiţă a hotelului Renaissance Mayflower.

— Iisuse, el e! am rostit cu voce tare. Totuşi, ce căutau planurile aici?

Nu-mi aduc aminte exact ce s-a întâmplat mai apoi. Poate a fost o schimbare de luminozitate sau am zărit o mişcare cu coada ochiului.

Am întors capul şi am încremenit. Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

Un bărbat, cu masca preşedintelui Clinton se îndrepta spre mine. Avea un cuţit în mână şi mă striga pe nume.

— Cross!

Am întins mâinile încercând să opresc braţul înarmat care se îndrepta către mine, iar cuţitul era asemănător celor pe care le găsisem în cealaltă cameră. Dacă era Szabo, era mult mai puternic şi mai agil decât lăsa să se creadă la spital.

— Ce faci? ţipă el. Cum îndrăzneşti să te atingi de lucrurile mele? Aceste scrisori sunt *personale.*

Părea complet nebun.

Am pivotat pe piciorul drept şi am lovit mâna care ţinea cuţitul. Lama a căzut pe birou.

Mascatul a gemut şi a înjurat.

Şi acum? Nu puteam să risc să mă aplec pentru a lua pistolul. Bărbatul mascat a apucat din nou cuţitul şi a încercat să mă înjunghie. Lovitura a nimerit la câţiva centimetri de mine, trecându-mi pe lângă tâmplă.

— O să mori, Cross! a ţipat el.

Am văzut un press-papier pe birou. Era singurul obiect care aducea cât de cât a armă. L-am înşfăcat şi l-am lovit. Am auzit un zgomot înfundat când l-am lovit în partea dreaptă a capului. A gemut tare şi nervos ca un animal rănit. S-a dat câţiva paşi înapoi împleticit, fără să cadă.

M-am aplecat şi am scos pistolul din tocul pe care îl aveam prins la picior.

A ridicat din nou cuţitul la mine.

— Stai! i-am strigat. Stai că trag!

A continuat să se aproprie de mine, mormăind cuvinte ininteligibile. A mai ridicat încă o dată cuţitul şi de data asta m-a atins la încheietura mâinii drepte. Ardea şi mă durea ca dracu'.

Am tras şi glonţul l-a lovit în partea superioară a pieptului. *Nu am reuşit să-l opresc!*

A păşit lateral, s-a redresat şi a venit din nou către mine, urlând:

— Să te ia dracu', Cross! Eşti un nimic!

Era prea aproape ca să mă feresc şi nu voiam să-l ucid decât dacă era absolută nevoie. L-am lovit zdravăn cu capul în piept. Am încercat să nimeresc zona în care îl împuşcasem.

A urlat şi a scăpat cuţitul din mână. L-am cuprins cu braţele, strângându-l cât puteam de tare.

L-am dus aşa prin toată camera până când s-a lovit de un perete. S-a cutremurat casa.

Cineva din apartamentul vecin a bătut în perete plângându-se de zgomot.

— Sună la poliţie, am strigat. Sună la 911.

Îl ţintuisem la podea şi se plângea că îi fac rău. A continuat să se zbată şi să lupte. L-am lovit în bărbie şi în cele din urmă s-a oprit. Apoi i-am scos masca de cauciuc.

Era Szabo.

— Tu eşti Creierul, i-am spus gâfâind.

— N-am făcut nimic. Tu ai intrat în casa mea. Eşti un idiot. Toţi sunteţi nişte tâmpiţi! Ascultă-mă, dobitocule! Ascultă! *Ai prins pe cine nu trebuie.*

Era o nebunie şi cuvântul descria cel mai bine această arestare dramatică. O echipă de specialişti de la FBI a ajuns în apartamentul lui Szabo la mai puţin de o oră. Pe doi dintre ei, Greg Wojcik şi Jack Heeney, îi cunoscusem cu alte ocazii. Erau cei mai buni oameni din FBI. Au început să cerceteze toată casa în amănunţime.

Am rămas pentru a urmări desfăşurarea cercetărilor. Agenţii căutau pereţi falşi sau ascunzători în podea, orice loc unde Szabo ar fi putut să ascundă dovezi sau poate chiar cele cincisprezece milioane de dolari.

Betsey a ajuns chiar după venirea specialiştilor. Mă bucuram s-o văd. După ce i s-a pansat rana, am încercat să-l interogăm pe Szabo. N-a vrut să scoată nici un cuvânt. Părea mai nebun ca de obicei: extrem de agitat o clipă, pentru ca în momentul următor să se transforme într-o persoană tăcută şi inertă. A făcut ceea ce făcea adesea la Hazelwood – m-a scuipat de câteva ori; a scuipat până când nu a mai avut salivă, apoi şi-a încrucişat braţele şi a tăcut.

Ţinea ochii strâns închişi şi refuza să se uite la noi sau să ne răspundă. În cele din urmă a fost ridicat într-o cămaşă de forţă.

— Unde sunt banii? s-a interesat Betsey în timp ce Szabo era scos din clădire.

— El este singurul care ştie şi, cu siguranţă, nu ne va spune. Niciodată nu m-am mai simţit atât de pe din afară într-un caz.

Ziua următoare, o vineri, a fost ploioasă şi mizerabilă. M-am dus cu Betsey la Centrul de Detenţie Metropolitan unde era încarcerat Szabo.

Presa se adunase în număr mare în faţa clădirii. Nici unul din noi nu a spus nimic în timp ce treceam pe lângă ei. Ne-am ascuns îndărătul unei umbrele şi am intrat în grabă.

— Şacali mizerabili! mi-a şoptit Betsey. *Trei* lucruri sunt sigure în viaţa asta: moartea, taxele şi interpretarea greşită din partea presei.

— O dată ce cineva scrie că ceva e rău, rău *rămâne*.

Ne-am întâlnit cu Szabo într-o cămăruţă anostă de lângă zona de detenţie. Nu mai era în cămaşă de forţă, dar părea că este pe altă planetă. Avocata numită din oficiu, Linda Cole, era şi ea prezentă şi nu părea să-l înghită pe Szabo mai mult decât noi.

Am fost surprins că Szabo nu-şi luase un avocat celebru, dar în general tot ceea ce făcea el mă surprindea. *Nu gândea la fel ca alţi oameni.* În asta consta forţa lui. Asta iubea la el însuşi şi, probabil, din cauza asta fusese deconspirat.

Szabo ne-a ignorat din nou vreme de câteva minute. Am încercat împreună cu Betsey să-i punem câteva întrebări, dar refuza cu încăpăţânare să răspundă. Doza de Halidol fusese mărită şi mă întrebam dacă nu cumva din cauza asta era atât de pasiv. De fapt, nu credeam asta. Aveam impresia că-şi juca din nou piesa de teatru.

— Nu are nici un rost, mi-a spus Betsey după ce am încercat mai mult de o oră să vorbim cu el.

Avea dreptate, era inutil să ne mai pierdem vremea cu Szabo în ziua aceea. Ne-am ridicat să plecăm şi Linda Cole, o femeie micuţă şi foarte atractivă, ne-a urmat exemplul. Nu spusese mai mult de zece cuvinte în ora respectivă. Nici nu avea de ce dacă şi clientul ei refuza să vorbească. Brusc însă, Szabo a ridicat privirea de pe colţul de masă la care se uitase cel puţin douăzeci de minute. S-a uitat direct la mine.

— N-aţi prins persoana care trebuia.

Apoi a rânjit aşa cum numai un nebun o poate face.

M-am întors cu Betsey la Hazelwood şi la mulţimea de treburi care ne aştepta acolo. Până la zece şi jumătate în noaptea aceea am cercetat împreună cu Sampson tot ce era de cercetat. Am reuşit să identificăm nouăsprezece angajaţi care se ocupaseră de Szabo; lista revizuită conţinea numele a şase terapeuţi.

Betsey le-a pus pozele pe perete, apoi ne-am concentrat asupra lor, sperând să descoperim ceva. Unde dracu' erau banii?! Cum reuşise Szabo să organizeze loviturile?

M-am aşezat. Betsey era deja la a şasea sau a şaptea Coca-Cola light şi eu băusem cam tot atâtea cafele. Din când în când luam din nou în discuţie misterioasa sinucidere a lui James Walsh şi dispariţia bruscă a lui Michael Doud. Szabo refuzase să răspundă la orice întrebare în legătură cu cei doi agenţi. De ce să-i fi ucis pe cei doi? Care era adevăratul lui plan? Să-l ia dracu'!

— Oare chiar să fie Szabo în spatele a tot ceea ce s-a întâmplat, Alex? Chiar este atât de inteligent? Atât de diabolic? Atât de nebun?

— Habar nu am. E târziu, Betsey, şi vreau să plec. Mai e și mâine o zi.

Lumina era orbitoare şi mă jena. Ochii lui Betsey erau roşii. Voiam s-o îmbrăţişez, dar erau prea mulţi agenţi prin preajmă. Îmi doream să o pot strânge la piept şi să discutăm despre orice altceva în afară de acest caz.

— Noapte bună. Încearcă să dormi puţin.

— Noapte bună, Alex. Îmi lipseşti, mi-a spus abia şoptit.

— Ai grijă, fii atentă când mergi acasă.

— Întotdeauna am grijă. Tu să fii atent.

Am reuşit să ajung acasă în cele din urmă şi am urcat în durmitor. Lucrasem mult prea mult, vreme îndelungată. Poate chiar trebuia să renunţ la slujbă. Am adormit instantaneu, dar pe la două şi douăzeci m-am trezit. Avusesem în vis o conversaţie cu Frederic Szabo. Apoi discutasem cu altcineva în legătură cu acest caz. *Doamne fereşte!*

Era un moment nepotrivit să fii treaz. De obicei nu ţin minte ce visez, ceea ce înseamnă probabil că reprim totul, dar de data aceasta m-am trezit cu o imagine clară a ultimelor minute.

Spărgătorul de bănci Tony Brophy ne descrisese întâlnirea lui cu Creierul, cum silueta bărbatului pe care îl întâlnise era mascată de

lumina reflectoarelor. Ceea ce spusese el nu se potrivea cu trăsăturile lui Frederic Szabo nici măcar pe departe. Brophy ne vorbise de un nas coroiat şi urechi mari. De forma urechilor a pomenit de câteva ori. *Urechi mari – ca o maşină cu ambele portiere deschise.* Szabo avea urechi mici şi un nas obişnuit.

Brusc mi-a venit în minte altceva. Iisuse! Am sărit din pat şi m-am uitat pe fereastră până când am reuşit să-mi limpezesc imaginea. Apoi am sunat-o pe Betsey.

A ridicat receptorul după al doilea apel.

— Sunt eu, Alex, îmi pare rău că te trezesc. Cred că ştiu cine e Creierul.

— Ai avut cumva un vis urât?

— Da, cu siguranţă. Este un coşmar comun.

Erau două persoane şi un un singur Creier. La început mi s-a părut o nebunie, dar apoi am devenit din ce în ce mai sigur, pentru că astfel se legau multe din evenimentele care iniţial păreau ilogice.

Szabo era un Creier, dar porecla îi fusese atribuită în glumă, pentru că era prea eficient, prea perfect. Mai exista o a doua persoană, un al doilea Creier. El nu era niciodată luat peste picior de prietenii lui pentru că nu avea nici prieteni, nici egali. El nu scria scrisori de ameninţare din camera de la Spitalul Veteranilor.

Mi-a luat câteva minute să o conving pe Betsey că era posibil să am dreptate. Apoi l-am sunat pe Kyle Craig şi, în cele din urmă, l-am convins amândoi să ne lase să continuăm cercetările într-o direcţie complet diferită.

A doua zi dimineaţă, la ora unsprezece, m-am urcat împreună cu Betsey într-un avion care ne aştepta pe aeroportul Bolling. Până în urmă cu câteva săptămâni nu mai fusesem la Bolling, dar în ultimul timp se părea că iau avionul de acolo mai des decât de pe aeroportul Ronald Reagan.

Puţin după ora unu am aterizat pe aeroportul internaţional Palm Beach, în sudul Floridei. Erau peste patruzeci de grade afară şi umiditatea era ridicată, dar nici că-mi păsa. Eram extrem de excitat de perspectiva de a găsi răspunsul cu privire la acest caz. Ne-au aşteptat câţiva agenţi FBI, dar şi aici tot Betsey era responsabilă. Agenţii locali îi raportau ei. După ce am plecat de pe micuţul aeroport, am luat-o pe autostrada I-95, spre nord. Am mers cam cincisprezece kilometri, apoi ne-am îndreptat către est spre ocean şi insula Singer. Soarele arăta ca o lămâie care se topeşte pe cerul albastru deschis.

Pe durata zborului avusesem destul timp să mă gândesc la teoria mea cu privire la două Creiere. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât eram mai sigur că eram, în sfârşit, pe pista rea bună. O imagine extrem de vie îmi revenea din când în când în minte.

Era o fotografie a unui terapeut, doctorul Bernard Francis. Fotografia o găsisem într-unul din dosarele angajaților de la Hazelwood. Celelalte fotografii erau pe pereţii biroului doctorului Cioffi. Le văzusem când vorbisem cu el. Bernard Francis era înalt, cu fruntea lată, nasul acvilin şi un început de chelie. Urechile lui erau mari, clăpăuge. *Ca o maşină cu ambele portiere deschise.*

Francis fusese terapeutul lui Szabo vreme de nouă săptămâni în 1996 şi alte cinci luni în decursul anului trecut. Către sfârşitul anului se transferase în Florida pentru a lucra la Spitalul Veteranilor din West Palm. O dată stabilită legătura cu Francis, celelalte conexiuni veneau de la sine. Francis îl însoţise pe Szabo în trei dintre ieşirile acestuia din spital. Plecările nu aveau, în sine, nimic ieşit din comun, dar în

actualele circumstanţe mi se păreau interesante.

Pe durata zborului către Florida am citit şi toate însemnările doctorului în legătură cu Szabo. Una dintre acestea punea o problemă interesantă: *Oare pacientul chiar şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani din viaţă călătorind dintr-un loc într-altul şi făcând tot felul de munci ciudate? Mi se pare puţin probabil. Pacientul suspect are o viaţă imaginativă extrem de activă şi este posibil să ne ascundă multe informaţii. De ce s-a terminat atât de rapid şederea lui la Hazelwood în acest an?*

Şi Betsey, şi eu cunoşteam răspunsul la această întrebare şi credeam că şi doctorul Francis îl aflase. În februarie 1996, Frederic Szabo fusese concediat din slujba de şef al serviciului de securitate de la First Union ca urmare a unei serii de jafuri neelucidate de la filialele băncii din Virginia şi Maryland.

Szabo se considera răspunzător de lipsurile din securitate şi banca considera la fel. În cele din urmă a fost concediat.

La puţină vreme după aceea a avut o cădere nervoasă şi s-a internat la Hazelwood, unde a început totul.

118

Am alcătuit un sistem de supraveghere de douăzeci și patru de ore din douăzeci şi patru a apartamentului doctorului Francis de pe insula Singer. Locuinţa era la ultimul etaj al unei clădiri, avea patru dormitoare şi o terasă mare. Părea mai mult decât îşi putea permite un terapeut obişnuit care lucra într-un spital al veteranilor, dar, bineînţeles, doctorul Francis nu se considera un terapeut obişnuit.

Francis îşi petrecea seara în compania unei blonde care arăta jumătate din vârsta lui. Ca să-i acordăm ce i se cuvine, şi el părea în formă bună pentru un bărbat la patruzeci şi cinci de ani. Femeia era de o frumuseţe răpitoare; purta bikini negri şi pantofi cu tocuri înalte. Îşi aranja întruna părul, îndepărtându-l de pe frunte.

— Foarte atractiv, a constatat Betsey. Se pare că şi-a găsit un partener realmente mortal.

Eram împreună cu Betsey şi alţi doi agenţi într-o furgonetă Dodge în parcarea aglomerată din spatele clădirii, ceea ce ne permitea să trecem neobservaţi. Aveam un periscop cu care îl urmăream pe Francis pregătind un grătar pentru invitata sa. FBI-ul o identificase pe femeie ca fiind dansatoare exotică într-un bar din West Palm. Fusese deja arestată pentru prostituţie în Fort Lauderdale. Se numea Bianca Massie şi avea douăzeci şi trei de ani.

Îl priveam pe domnul doctor mângâind-o şi sărutând-o pe blondă în timp ce se îngrijea de fripturi. Au dispărut în casă vreo zece minute şi după ce s-au întors au luat cina fără a înceta să se hârjonească. Au terminat o a doua sticlă de vin şi au intrat din nou în casă.

— Ce se vede? s-a adresat Betsey unuia dintre agenţi. Vreau o fotografie.

— Omul nostru de pe celălalt acoperiş vede în interiorul apartamentului. E o locuinţă de burlac cu bani, mobilă scumpă şi sistem audio profesional. Doctorul are un labrador negru de care se foloseşte probabil pentru a agăţa femei pe plajă.

— Nu cred că a agăţat-o pe asta. E mai probabil s-o fi închiriat pentru o noapte.

— El şi tânăra sunt foarte intimi în momentul ăsta. Cred că doctorul a învăţat câte ceva de la labrador.

Observatorul ne spune că urechile şi nasul lui Francis sunt mai mari decât alte părţi anatomice.

Toată lumea a izbucnit în râs, ceea ce a scăzut oarecum tensiunea. Ne temeam puţin pentru siguranţa fetei, dar eram destul de aproape pentru a interveni dacă se întâmpla ceva.

Observatorul a continuat să raporteze ceea ce vedea.

— Hopa! Se pare că doctorul ejaculează precoce, dar tinerei nu pare să-i pese. L-a sărutat pe frunte pe bietul băieţel.

— Primeşti exact ceea ce plăteşti!

În cele din urmă tânăra a plecat şi spectacolul a luat sfârşit. Doctorul a ieşit pe terasă cu un pahar de coniac în mână uitându-se la luna ce se reflecta în Atlantic.

— A, ce viaţă! spuse Betsey. Luna la Miami şi tot cadrul ăla scump.

— Da, şi n-a trebuit să ucidă decât vreo zece oameni pentru a-şi câştiga acest loc sub soare.

Telefonul celular al lui Francis a sunat pe la miezul nopţii. Convorbirea pe care o ascultam ne-a trezit interesul. M-am uitat la Betsey şi ea la mine. Persoana care sunase părea agitată.

— Bernie, sunt peste tot. Acum verifică dosarele personalului. Au...

— E târziu, i-a tăiat vorba Francis. Te sun eu mâine dimineaţă. Ţi-am mai spus să nu mă mai suni aici. Te rog să nu se mai repete.

A închis telefonul extrem de enervat şi a băut restul coniacului.

Betsey m-a lovit cu cotul. Pentru prima dată de când îl urmăream pe Francis, zâmbea.

— Ai recunoscut vocea de la telefon?

— Fermecătoarea şi talentata Kathleen McGuigan. Asistenta McGuigan e implicată în afacere. Lucrurile încep să se lege!

Era uşor să-l deteşti pe doctorul Bernard Francis. Era o mizerie umană, cel mai rău dintre cei răi, un ucigaş căruia suferinţele victimelor sale îi făceau plăcere. Totul făcea ca supravegherea de noapte să fie mai uşor de suportat. La fel şi ideea că Francis era Creierul şi că eram aproape să-l neutralizăm în apartamentul lui în stil mediteranean.

Kathleen McGuigan nu l-a mai sunat pe Francis şi nici el pe ea. Pe la ora unu s-a dus să se culce şi a activat alarma.

— Vise plăcute, nenorocitule! i-a urat Betsey când luminile se stingeau în casă.

— Ştim unde locuieşte. Ştim ce a făcut şi poate chiar şi cum. Putem, însă, să-l arestăm? s-a interesat unul dintre agenţi.

— Răbdare. Abia am ajuns. Îl vom aresta pe doctorul Francis. Vrem doar să-l mai ţinem puţin sub supraveghere. De data asta trebuie să fim siguri şi, în plus, vrem să recuperăm şi banii pe care i-a furat.

Pe la două dimineaţa, împreună cu Betsey, am luat una dintre limuzinele FBI-ului şi am plecat de pe insulă. Toată lumea stătea la Holiday Inn din West Palm, dar noi ne-am îndreptat spre nord.

— E bine? m-a întrebat după ce am intrat pe autostradă. E un hotel Hyatt Regency la câţiva kilometri.

— Îmi place să fiu în preajma ta, Betsey. Mi-am dat seama de asta de când ne-am întâlnit prima dată.

— Şi eu mi-am dat seama, Alex, dar nu-ţi place chiar destul, nu?

M-am uitat la ea. Îmi plăcea chiar mai mult când era puţin nesigură.

— Vrei adevărul la ora două dimineaţa? am glumit eu.

— Bineînţeles, tot timpul.

— Ştiu că va suna puţin ciudat, dar...

— M-am obişnuit cu lucrurile ciudate.

— Nu ştiu exact ce se întâmplă cu

mine în această perioadă. Cred că mă las puţin dus de val. Nu e stilul meu, dar poate că este un lucru bun.

— Şi încă mai încerci să treci peste episodul cu Christine. Cred că procedezi cum trebuie. Eşti foarte curajos.

— Sau poate foarte nebun, i-am răspuns şi am zâmbit.

— Poate puţin din amândouă. Dar e bine că nu eşti pasiv. Eşti de nezdruncinat şi aparent simplu – într-un sens bun. Dar eşti şi complex. Tot într-un sens bun. Probabil că te gândeşti că şi tu ai putea să mă descrii la fel.

— Nu. De fapt, mă gândesc la cât de norocos sunt că te-am întâlnit.

— Nu trebuie să se întâmple nimic special între noi, Alex. Pentru mine, este deja ceva deosebit. Vii cu mine acasă în seara asta?! În umila mea cameră de la Hyatt.

— Mi-ar plăcea mai mult decât orice altceva.

După ce am parcat în faţa hotelului, Betsey s-a aplecat şi m-a sărutat. Am strâns-o la piept şi am rămas astfel îmbrăţişaţi câteva minute.

— O să-mi lipseşti, mi-a şoptit.

Orele au trecut pe neobservate şi nu ne-a plăcut nici unuia venirea dimineţii. Mă tot gândeam la ceea ce îmi spusese Betsey, *că îi voi lipsi.* La ora nouă eram deja la postul de observaţie. Dubiţa mirosea urât. Într-un colţ era o găleată cu gheaţă care se topea, făcând astfel interiorul locuibil.

— Ce se întâmplă, domnilor? Am ratat ceva? S-a trezit Creierul?

Ni s-a spus că Francis se trezise, dar că nu o sunase încă pe Kathleen McGuigan. Mi-a venit o idee şi i-am împărtăşit-o lui Betsey. A fost de acord. L-am sunat şi pe Kyle Craig acasă şi i-a plăcut şi lui.

Agenţii din Arlington au arestat-o pe asistenta McGuigan puţin după ora zece. A fost interogată, dar nu a recunoscut că avea cunoştinţă de existenţa unei legături între doctorul Bernard Francis şi Szabo. A negat şi că ar fi implicată în combinaţie. A pretins că toate acuzaţiile care i se aduc sunt ridicole. Nu-l sunase pe Francis cu o seară în urmă şi le-a spus agenţilor să-i verifice apelurile dacă o doreau.

Între timp, alţi agenţi îi verificau casa şi curtea. Pe la prânz au găsit unul dintre diamantele obţinute în urma răpirii de la MetroHartford. McGuigan s-a speriat şi şi-a schimbat depoziţia. A spus FBI-ului tot ceea ce ştia în legătură cu doctorul Francis, Szabo, jafuri şi răpiri.

— Da, da, da! s-a entuziasmat Betsey când a aflat noutăţile.

A sărit de pe scaun către uşă, dar s-a lovit cu capul de plafonul maşinii.

— Doare! Dar nu-mi pasă. În sfârşit l-am prins.

Puţin după ora două am traversat împreună peluza din faţa imobilului şi am intrat în clădire. Aveam palpitaţii. Venise momentul hotărâtor. Am luat liftul până la etajul cinci, unde se afla vizuina Creierului.

— Ne-am câştigat dreptul de a face asta.

— Abia aştept să văd ce faţă face, mi-a spus Betsey sunând la uşă. Gunoi cu sânge rece ce eşti! Ţîrrr – ghici cine-i la uşă? Asta-i plata pentru Walsh şi Doud.

— Şi pentru toţi ceilalţi pe care i-a ucis.

Ne-a deschis. Francis era bronzat şi nu arăta ca un monstru cu

sânge rece şi lipsit de inimă. Cel mai adesea, însă, oamenii ca el au o înfăţişare paşnică.

Betsey i-a spus cine suntem, iar apoi i-a explicat că facem parte din echipa care investiga răpirile de la MetroHartford şi de la celelalte bănci din Est.

Francis părea să nu înţeleagă ce se întâmplă.

— Şi de ce aţi venit la mine? N-am mai fost la Washington de aproape un an. Nu-mi dau seama cu ce v-aş putea fi de folos. Sunteţi siguri că aveţi adresa care trebuie?

— Putem să intrăm o clipă? Adresa este bună, aveţi încredere în noi. Dorim să stăm de vorbă în legătură cu un fost pacient de-al dumneavoastră, Frederic Szabo.

Pe moment, Francis părea derutat. Îşi juca bine rolul, dar asta nu mă surprindea câtuşi de puţin.

— Frederic Szabo? Glumiţi, da?

— Nu glumim deloc, i-a răspuns Betsey apăsat.

Francis a explodat. Faţa şi gâtul i s-au înroşit.

— Voi fi *în biroul meu* de la spitalul din West Palm luni dimineaţă. Numele spitalului este Blue Heron. Putem vorbi acolo despre orice pacient vreţi. Frederic Szabo? Iisuse! Asta-i o poveste veche de un an. Ce a făcut? Are cumva legătură cu scrisorile pe care le-a trimis celor din topul milionarilor? Sunteţi imposibili! Vă rog să plecaţi.

A încercat să ne trântească uşa în faţă, dar l-am oprit. Inima continua să-mi bată cu putere. Aveam o senzaţie extraordinară – l-am prins.

— Este urgent, doctore Francis, nu putem să aşteptăm până luni.

A căscat, dar părea extrem de nervos în continuare.

— Bine, atunci. Tocmai făceam o cafea. Intraţi dacă trebuie.

— Trebuie! i-am spus Creierului.

— De ce dracu’ ati venit aici? ne-a întrebat Francis.

Ne-a condus într-o cameră cu pereţii de sticlă şi vedere către Atlantic. Priveliştea era spectaculoasă, merita cel puţin câteva crime. Soarele după-amiezei crea nenumărate stele şi diamante care dansau pe suprafaţa apei. Viaţa îi oferea numai satisfacţii doctorului Bernard Francis.

— Frederic Szabo v-a pregătit tot planul, nu-i aşa, l-am întrebat pentru a sparge gheaţa. Are o fantezie debordantă cu privire la planul de răzbunare împotriva băncilor. El are informaţiile, obsesiile şi contactele necesare, am dreptate?

— Despre ce dracu’ vorbeşti? a răspuns el uitându-se la noi de parcă eram doi pacienţi de-ai săi.

M-am prefăcut că nu observ privirea şi tonul condescendent.

— V-a spus planurile în timpul şedinţelor de terapie şi aţi fost impresionat de detalii şi de acurateţea lor. Luase în considerare toate aspectele. Aţi aflat şi că în anii de după război se mutase dintr-un loc într-altul. Aţi descoperit că lucrase pentru banca First Union. Surprize, surprize: Fusese în serviciul de securitate. Ştia chiar totul în legătură cu băncile şi cum pot fi jefuite. Era nebun, dar nu în felul la care vă gândiseţi.

Francis a pornit filtrul de cafea de pe bufet.

— Nici măcar nu merită să răspund la rahaturile astea. V-aş oferi cafea, dar sunt prea nervos. Vă rog, terminaţi-vă prostiile şi plecaţi amândoi.

— Nu vreau cafea, te vreau pe tine, Francis. Ai omorât toți acei oameni

fără a avea nici cea mai mică mustrare de conştiinţă. I-ai ucis pe Walsh şi pe Doud. Tu eşti nebunul, Creierul, nu Frederic Szabo.

— Tu eşti nebun. Amândoi sunteţi nebuni. Eu sunt un doctor respectabil, ofiţer decorat.

A zâmbit de parcă nu se putea abţine şi expresia feţei lui spunea totul: *Pot să fac tot ceea ce vreau. Nu sunteţi nimic pentru mine. Fac ceea ce vreau eu să fac.* Mai văzusem expresia aceea oribilă, o ştiam bine. Gary Soneji, Casanova, Dl. Smith, Nevăstuica. Şi Francis era psihopat. Era la fel de nebun ca şi ceilalţi ucigaşi pe care îi prinsesem. Poate lucrase prea mult timp în spitalele de veterani fără a fi apreciat. Cu siguranţă că lucrurile erau mult mai profunde.

— Unul dintre oamenii pe care i-ai intervievat pentru a da lovitura la una dintre bănci îşi aduce foarte bine aminte de tine. Te-a descris ca fiind înalt, cu frunte lată, nasul coroiat şi urechi mari. Astea nu-s trăsăturile lui Frederic Szabo.

Francis a lăsat deoparte treaba cu cafeaua şi a râs, scoţând un sunet dezgustător.

— Da, probele astea sunt, cu siguranţă, extrem de acuzatoare. Aş vrea să te aud prezentându-i-le procurorului districtual din Washington. Cred că-l vor amuza grozav şi pe el.

I-am întors zâmbetul.

— Am vorbit deja cu doamna procuror şi nimic din ceea ce i-am spus nu i s-a părut amuzant. Şi, apropo, Kathleen McGuigan a mărturisit. După ce nu ai sunat-o, ne-am dus noi să vorbim cu ea. Doctore Francis, eşti arestat sub acuzaţia de jaf, răpire şi omucidere. Văd că nu te mai distrezi aşa de bine.

Simţeam că mintea lui alerga mult înainte faţă de cele ce se

vorbeau.

— Observaţi că nu mă grăbesc să-mi sun avocatul.

— Ar trebui. Şi ar mai trebui să ştii ceva. Şi Szabo a vorbit azi-dimineaţă. Ţinea un jurnal al întâlnirilor pe care le aveaţi. A notat interesul pe care îl acordai planurilor sale. Ştii cât de eficient şi cât de detaliat analizează Frederic totul. Ne-a spus că manifestai mai mult interes pentru planurile despre jafuri decât pentru problemele lui. Ţi-a arătat schemele pentru tot ceea ce plănuia.

— Vrem banii, cei cincisprezece milioane, i-a spus Betsey. Dacă-i recuperăm, situaţia ta va fi mai uşoară. Asta-i cea mai bună ofertă pe care o vei primi.

Francis părea din ce în ce mai preocupat.

— Să presupunem pentru o clipă că aş fi acest Creier despre care tot vorbiţi. Nu credeţi că aş avea un plan spectaculos de scăpare? Ar fi imposibil doar să veniţi aici pur şi simplu şi să mă arestaţi. Creierul n-ar permite să fie prins de doi neisprăviţi ca voi.

Era rândul meu să zâmbesc.

— Nu aş fi aşa de sigur, Francis. S-ar putea să te surprindem. Cred că eşti pe cont propriu. *Szabo ţi-a dat şi un plan de scăpare?* Probabil că nu.

— De fapt, a făcut-o, spuse Francis şi vocea lui era mai joasă cu cel puţin o octavă. A existat întotdeauna posibilitatea, redusă, este adevărat, de a fi prins. Posibilitatea de a fi întemniţat pe viaţă. Asta este complet inacceptabil, vă daţi seama. Nu se va întâmpla aşa ceva, înţelegeţi?

— Ba da, de fapt, chiar se va întâmpla, i-a răspuns Betsey cu aceeaşi hotărâre în glas.

Îmi duceam mâna către pistol când, deodată, Francis a spart geamul uşii ce dădea pe terasă. Ştiam că nu avea unde să fugă. Ce avea de gând?

— Francis, nu! am strigat.

Amândoi ne-am scos pistoalele concomitent, dar nu am tras. Nu aveam nici un motiv să-l ucidem. Am luat-o la fugă după el. Când a ajuns la marginea terasei, Francis a făcut un gest la care nu m-aş fi aşteptat nici dacă aş mai fi lucrat o viaţă ca poliţist.

A sărit de pe terasa aflată la etajul cinci. A sărit cu capul înainte şi fără îndoială şi-a rupt gâtul. Nu avea cum să supravieţuiască.

— Nu-mi vine să cred! a strigat Betsey în timp ce ne apropiam de balustradă.

Nici mie nu-mi venea să cred ce vedeam. Francis sărise de la etajul cinci într-o piscină. A ieşit la suprafaţă şi a început să înoate spre marginea bazinului.

Am urlat amândoi, trăgând întruna spre piscină.

Nu aveam de ales şi nu am ezitat. Am sărit de pe terasă după dr. Francis.

Betsey era la mai puţin de o jumătate de pas în urma mea.

Am aterizat în apă pe spate şi nu mi-a fost deloc uşor. Mă simţeam de parcă organele interne îmi fuseseră rearanjate în grabă. M-am lovit destul de tare de fundul piscinei, dar am ieşit la suprafaţă şi am înotat cât am putut de repede pe urmele lui Francis. Încercam să-mi limpezesc mintea, să-mi focalizez privirea şi să gândesc cum voi putea opri evadarea Creierului.

Când am ieşit din piscină, l-am văzut pe Francis alergând către clădirea învecinată. Apa curgea şiroaie de pe el ca de pe o raţă.

Am luat-o la fugă după el, împreună cu Betsey. Pantofii noştri erau plini de apă, dar nimic nu conta în afară de prinderea criminalului.

Francis luase viteză, dar şi eu. Mă gândeam că, poate, avea o maşină parcată pe undeva prin apropiere sau, chiar o barcă ancorată într-un golf din vecinătate. Deşi făceam mari eforturi, nu câştigam prea mult teren. Francis alerga în picioarele goale, dar asta nu părea să-l încetinească.

A aruncat o privire peste umăr şi ne-a observat. Când a ridicat capul, a văzut ceva ce schimba datele problemei. În faţa lui, în parcare, trei agenţii FBI cu armele scoase îi strigau să se oprească.

S-a oprit în parcarea aglomerată. S-a uitat înapoi la noi, apoi s-a întors cu faţa către cei trei agenţi, ducând mâna la buzunarul pantalonilor.

— Francis, nu face asta, am strigat, continuând să alerg în direcţia lui.

Dar nu a scos o armă. Ţinea în mână o sticlă cu un lichid transparent pe care l-a băut. Apoi şi-a dus brusc mâna la gât. Ochii i se umflaseră aproape la dublu. A căzut în genunchi cu o bufnitură surdă.

— S-a otrăvit, Alex.

Francis s-a ridicat de la pământ cu o ultimă încordare. Ne uitam îngroziţi cum se învârtea înnebunit prin parcare, dând din mâini, de parcă executa un dans bizar. Avea spume la gură. În cele din urmă s-a lovit cu capul de un Mercedes din parcare, umplând capota de sânge.

A ţipat, încercând să ne spună ceva, dar vorbele lui erau neinteligibile. Sângele îi curgea din nas şiroaie. S-a contorsionat spasmodic fără ca noi să putem face ceva pentru a-l ajuta.

Parcarea se umplea de agenţi şi locuitori din clădirile învecinate. Nimeni nu mai putea face nimic pentru Francis. Ucisese oameni, otrăvindu-i pe unii dintre ei. Omorâse doi agenţi FBI. Acum noi îl priveam murind şi era îngrozitor. Totul dura mult prea mult.

A căzut la pământ, lovindu-se cu capul de asfalt. Spasmele scăzuseră în intensitate. Un zgomot îngrozitor i-a ieşit din gâtlej. Am îngenuncheat lângă el.

— Unde este agentul Doud? Unde este Michael Doud, l-am implorat. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi unde e?

Francis m-a fixat cu privirea şi mi-a spus ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l aud.

— *N-ai prins omul pe care-l căutai!*

Apoi a murit.

EPILOG

OMUL PE CARE ÎL CĂUTAM

123

Trecuseră trei săptămâni şi viaţa mea îşi relua treptat cursul normal. Nu trecea nicio zi fără să mă gândesc că ar trebui să demisionez din poliţie. Nu ştiam dacă din cauza intensităţii acestui caz sau în urma acumulării tuturor cazurilor, dar aveam toate simptomele epuizării.

Majoritatea celor cincisprezece milioane de dolari nu fusese recuperată şi asta scotea din sărite pe toată lumea de la FBI. Descoperirea banilor era preocuparea majoră a lui Betsey. Lucra din nou, în fiecare week-end, şi n-o văzusem prea des. Totul fusese spus în Florida. *Îmi va fi tare dor de tine!*

În seara asta era vina mamei Nana; cel puţin eu o consideram pe ea vinovată. Eram sechestrat împreună cu Sampson în vechea biserică baptistă de pe Fourth Street, din apropierea casei mele.

Toată lumea suspina. Predicatorul şi soţia acestuia le spuneau tuturor că exprimarea sentimentelor avea doar consecinţe faste – totul trebuia lăsat să iasă la iveală: furia, frica, otrava dinăuntru şi asta făceau cam toţi cei aflaţi în biserică. Toţi, în afară de Sampson şi de mine, plângeau de sărea cămaşa de pe ei.

— Nana ne rămâne datoare pentru această mică reprezentaţie, mi-a şoptit Sampson.

Am zâmbit gândindu-mă cât de puţin o cunoştea pe această femeie în preajma căreia se afla de când avea zece ani.

— Nu şi din punctul ei de vedere. Încă îi suntem datori că ne-a salvat pielea de atâtea ori când eram mici.

— Aici cam are dreptate, iubire, dar chestia asta şterge o grămadă din datoriile vechi.

— Predici în van!

Stăteam înghesuiţi între două femei care plângeau de mama focului şi strigau rugăciuni şi „aminuri”. Evenimentul se numea „Soră, îmi pare rău”, un serviciu religios special care câştiga din ce în ce mai multă popularitate în Washington. Bărbaţii veneau la biserică spre a-şi cere scuze femeilor pentru toate abuzurile fizice şi emoţionale la care fuseseră supuse şi la care, poate, le supuseseră şi ei.

— E atât de bine că ați venit! mi s-a adresat brusc femeia de lângă mine.

Vorbea destul de tare pentru a acoperi zgomotele şi ţipetele din jur. M-a îmbrăţişat.

— Eşti unul dintre puţinii oameni de treabă, Alex.

— Da, asta este problema mea, mi-am şoptit în barbă.

Apoi am spus tare, ca să mă audă:

— Surioară, îmi pare rău. Şi tu eşti o femeie de treabă, o dulceaţă.

M-a strâns şi mai tare în braţe. Era realmente o femeie de treabă. Se numea Terri Rashad, avea în jur de treizeci de ani, era atractivă, mândră şi, de obicei, veselă.

— Surioară, îmi pare rău, l-am auzit pe Sampson spunându-i femeii de lângă el.

— Aşa şi trebuie să-ţi pară, i-a răspuns Lace McCray, dar îţi mulţumesc. Nu eşti atât de rău pe cât credeam.

Sampson mi-a făcut un semn cu cotul şi mi-a şoptit cu vocea lui groasă:

— E destul de emoţionant dacă te implici. Poate că Nana a avut dreptate să ne aducă aici.

— Ştie şi ea asta. Nana are întotdeauna dreptate. E un fel de Oprah octogenară.

— Cum îţi mai e, drăguţă? m-a întrebat el în timp ce cântatul şi plânsul urcau într-un neîntrerupt crescendo.

— Mi-e dor de Christine, dar mă bucur că îl avem pe băieţel cu noi. Nana spune că o întinereşte. Înveseleşte casa de dimineaţă până seara. Ne socoteşte pe toţi angajaţii lui.

Christine se mutase în Seattle la sfârşitul lui iunie. În cele din urmă se hotărâse să-mi spună unde pleacă. Am fost în Mitchellville să-mi iau rămas-bun. Totul era pregătit, bagajele încărcate în maşină. Christine m-a îmbrăţişat, apoi a început să plângă cuibărindu-se la

pieptul meu. *Poate într-o zi, a şoptit ea. Poate într-o zi.*

Dar acum ea era acolo, iar eu aici, în biserica din cartier. Mă gândeam că mama Nana încerca să-mi aranjeze o întâlnire. Era o idee amuzantă şi, în cele din urmă, am izbucnit în râs.

— Îţi pare rău pentru surori, Alex?

— Cu siguranţă! Sunt o mulţime de oameni de treabă aici care îşi dau toată silinţa. Au nevoie doar de puţină dragoste din când în când.

— Nu-i nimic rău în asta.

— Nu, deloc. Încercăm doar să facem lucrurile cât mai bine cu putinţă.

Câteva zile mai târziu eram acasă şi cântam la pian pe la unsprezece şi jumătate seara. Restul casei era tăcută, aşa cum îmi plăcea. Tocmai trecusem prin camera băieţelului să văd ce făcea şi îl găsisem dormind ca un îngeraş în pătuţul lui. Cântam Gershwin, una dintre melodiile mele preferate: „Rapsodia albastră”.

Mă gândeam la familia mea şi la vechea casă de pe Fifth Street şi la cât de mult îmi plăcuse acolo, în ciuda a tot ce se întâmpla rău în cartier. Începusem să-mi fac ordine în gânduri. Poate că plânsetele de la biserică mă ajutaseră. Sau poate Gershwin.

Am auzit telefonul sunând şi m-am grăbit să răspund înainte de a trezi pe cineva, în special pe Alex sau A.J., cum îi spuneau Jannie şi Damon.

Era Kyle Craig.

Kyle nu suna niciodată la ora asta târzie. Aşa începuse toată nebunia cu Creierul – de la Kyle.

— Ce s-a întâmplat, de ce mă suni? Nu pot să iau alt caz.

— E de rău, Alex. Nici nu ştiu cum să-ţi spun. La dracu’, Alex... Betsey Cavalierre e moartă. Sunt la ea acasă. Ar trebui să vii şi tu.

Am închis un minut mai târziu. Cred – pentru că am văzut receptorul în furcă. Îmi pierise toată vlaga din corp. Mi-am muşcat obrazul şi simţeam gustul sângelui pe limbă. Kyle nu mai spusese nimic decât să mă duc la Betsey acasă. Cine o ucisese? Iisuse! De ce?

Mi-am aruncat nişte haine pe mine şi mă pregăteam să plec când am auzit telefonul sunând iar. Probabil că altcineva dorea să-mi dea veşti proaste. Poate Sampson sau Rakeem Powell.

Vocea pe care am auzit-o m-a îngheţat.

— Voiam doar să te felicit, ai făcut o treabă grozavă, l-ai prins şi pedepsit pe toţi amărâţii. Aşa cum mă aşteptam. De fapt, de aceea i-am şi pus acolo.

— Cine este? am întrebat, dar ştiam deja răspunsul.

— Ştii deja, domnule doctor detectiv Cross. Eşti un tip destul de deştept. Ştiai că prinderea bunului doctor Francis a fost cam prea uşoară, la fel ca şi arestarea prietenilor mei detectivi din New York. Mai este şi

problema celor cincisprezece milioane care nu s-au găsit. Eu sunt cel căruia îi spuneţi Creierul. Un nume care îmi place. Mi se potriveşte. Chiar *sunt atât de bun*. Noapte bună! Ne vom vedea în curând. A, şi distracţie plăcută la Betsey Cavalierre. Eu, cu siguranţă, m-am distrat.

L-am sunat mai întâi pe Sampson şi l-am rugat să vină şi să stea cu Nana şi copiii, apoi am gonit nebuneşte până la Betsey acasă.

Nu mai fusesem niciodată acolo, dar am găsit uşor casa. Pe stradă erau o mulţime de limuzine negre, probabil că ale FBI-ului. Se auzeau sirenele altor maşini care se grăbeau să ajungă la locul crimei.

Am inspirat profund şi am intrat, dar m-a luat ameţeala. Kyle era încă acolo, dirijând activitatea Departamentului de Crime Violente din FBI. Nu credeam să găsească mare lucru. Niciodată nu descoperiseră nimic în locurile în care avuseseră loc crime făcute de Creier.

Câţiva agenţi plângeau. Plânsesem şi eu în maşină, dar acum trebuia să fiu cât de concentrat puteam. Era singura ocazie de a vedea casa lui Betsey aşa cum o văzuse criminalul, aşa cum o lăsase în urma lui.

Totul indica că avusese loc o intrare prin efracţie. O fereastră de la bucătărie fusese forţată şi agenţii înregistrau totul pe o casetă. Am remarcat lucrurile lui Betsey, stilul ei inconfundabil. Pe frigider era un număr din *Newsweek* dedicat campionatului mondial de fotbal feminin, cu titlul: „Fetele sunt cele mai tari”.

Casa părea să aibă în jur de o sută de ani. Am văzut câteva tablouri de Andrew Wyeth şi fotografii cu amurguri de toamnă. Pe o masă din hol era o notă care îi amintea lui Betsey convocarea la o şedinţă obligatorie de trageri la FBI.

În cele din urmă m-am decis să fac lucrul cel mai greu, imposibilul. Am pornit uşor pe culoarul care ducea la dormitor. Era uşor să-ţi dai seama că aici fusese ucisă; toţi agenţii FBI-ului roiau pe acolo. Scena crimei. Avusese loc chiar aici.

Încă nu vorbisem cu Kyle pentru a nu-l deranja din anchetă. Poate el şi echipa lui vor avea noroc de data asta, dar poate nu.

Apoi am văzut-o pe Betsey şi am cedat nervos. Am dus mâna stângă la faţă, de parcă n-o mai ţineam sub control. Picioarele îmi tremurau îngrozitor şi fiori îmi străbăteau tot corpul.

Auzeam vocea lui răsunând în minte: *A, şi distracţie plăcută la Betsey Cavalierre. Eu, cu siguranţă, m-am distrat.*

O dezbrăcase de pijama şi nu o vedeam niciunde în dormitor. Tot corpul îi era acoperit cu sânge. De data asta se folosise de un cuţit – o pedepsise. Oriunde mă uitam era plin de sânge, dar mai ales între picioare. Frumoşii ei ochi căprui erau îndreptaţi spre mine, dar nu vedea nimic şi nici nu avea să mai vadă vreodată.

Legistul s-a întors şi m-a observat. Îl cunoşteam. Se numea Merrill Snyder. Lucrasem deja împreună, cu succes, dar niciodată la un asemenea caz.

— Este posibil să fi fost violată, şopti

ea. Oricum s-a folosit de cuţit. Poate a tăiat posibile probe. Cine dracu' mai ştie, Alex? Este o chestie făcută de un om bolnav. Ai vreo idee?

— Da, vreau să-l ucid pentru ce a făcut aici şi o voi face.

Ucigașul era în casa lui Betsey Cavalierre. Simțea tristeţe şi ură – ale lor – şi-i făcea plăcere. Era emoţia supremă, un moment magnific din viaţa lui.

Să fie acolo cu poliţia şi FBI-ul.

Să fie lângă ei, să vorbească şi să-i audă blestemându-l, să-i vadă plângându-şi colegii şi să le simtă teama. Erau furioşi – pe el.

Şi totuşi nu puteau să-i facă nimic.

El controla situaţia. Era jocul lui.

Trecu din nou să o vadă pe Betsey Cavalierre care credea că într-o zi va ajunge să conducă FBI-ul.

Câtă insolenţă.

Chiar îşi imagina că ea era una dintre cele mai bune minţi din FBI? Bineînţeles că asta credea. Toţi îşi imaginau că sunt al naibii de deştepţi.

Ei bine, acum nu mai arăta atât de inteligentă, dezbrăcată şi plină de propriu-i sânge, violată în toate felurile pe care şi le putuse imagina.

Îl văzu pe Alex Cross ieşind din dormitor. În sfârşit, Cross avea un aer umil. Umil, dar indignat. Şi nervos.

Arboră din nou expresia pentru joc şi se duse direct spre Cross.

Ăsta era momentul.

— Îmi pare atât de rău pentru Betsey, îi spuse Kyle Craig, *Creierul*. Îmi pare atât de rău, Alex!

Sfârşit